

Zincire direniş darbesi
(S-04)

Belediye-İş 2 No'lu Şube
Genel Kurulu... (S-05)

"Biz bu davaya baş
koyduk..." (S-06)

Semsûr'de işçilere
saldırı (S-06)

Yurtiçi'nde direniş
(S-04)

DOSYA-2

"Sendikal hareket bir çıkış
yapmak zorunda"

Örgütlenmeye, sendikalaşmaya yönelik saldırılar "Yeni Sendikalar Yasası" adı altında devam ediyor. Biz de buna karşı verilen mücadeleye kendi cephemizden bir ses katmak amacıyla röportajlar dizisi başlattık.

Dosyamızın 2. bölümünde TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk ve Hava-İş Sendikası Genel Sekreteri Mustafa Yağcı ile görüştük.

Sayfa 24-25

özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 53 Yaygın süreli

27 Şubat-12 Mart 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

"Tarımda sorun dışa
bağımlılık..."

Mersin'de geçimini tarımla sağlayan Kazanlı halkı ile görüştük.

Sayfa 07

"Rojava tecrit
altında"

Suriye'de iç savaş devam ederken, Rojava'ya uygulanan ambargoyu HDK'li Mahmut Akbaş ile konuştuk.

Sayfa 11

Diyarbakır
Hebûn LGBT

Cinsel yöneliminden kaynaklı yakınları tarafından katledilen R.Ç ile ilgili kampanya başlatan Hebûn LGBT kimdir?

Sayfa 14

"Kaypakkaya
yolu açmıştır"

Dersim yerelinde habercilik yapan Yeni Hayat ile görüştük ve yayın editörü Kenan Demir'le röportaj gerçekleştirdik.

Sayfa 19

"Doğamızı yok
ediyorlar"

Halk Sağlığı ve Ekoloji Komisyonu'ndan Cemalettin Küçük hükümetin çevre politikalarını anlattı.

Sayfa 28

Panzehir mücadeledir!

Sinop'tan Samsun'a, Antakya'dan Sakarya'ya devlet destekli şoven ve ırkçı bir dalga ile boğuştuğumuz şu günlerde; şovenizm zehrine karşı tek panzehir; birlikte ve omuz omuza mücadeleyi yükseltmektir!

"Terörizmin Finansmanını Önleme..."

"Terörün Finansmanını Önleme Yasası" resmi gazetede yayımlandı. Uzun zamandır gündemde olan bu yasa tasarısının Kürt ulusu ya da ezilen diğer milliyet ve mezheplere mensup sermaye sahipleri için modern "varlık vergisi" işlevi göreceği açık!

Sayfa 8

"Türkçülüğün
çıkılmazları..."

Kadir İnanır'ın Radikal gazetesine verdiği röportajın ardından "Beyaz Türklerin temsilcisi" burjuva kalemşör Ertuğrul Özkök "Türklükten istifa" ettiğini açıkladı ve "Türkçülük" tartışması başladı!

Sayfa 16

Özgür Gelecek'ten

Abonelik kampanyasına güç...

Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

Sendikal harekette kopuş...

Sayfa 5

Göğün Yarısı

Kurultayın enerjisi ve güveni...

Sayfa 12

Evrinsel Bakış

Emperyalistlerin petrol ihtiyacı...

Sayfa 22

Pusulâ

Nasıl bir savaşçı olmalıyız?

Sayfa 26

1

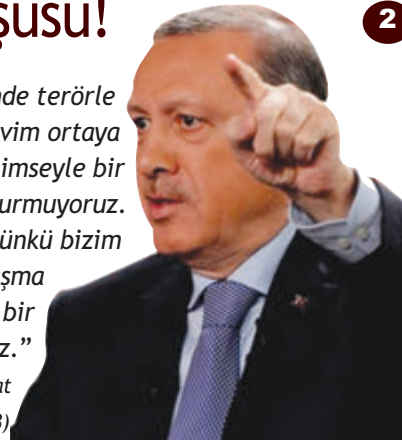
Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!

"Türkiye'de ret, inkar, asimilasyon politikalarına son verdik. Yıllar boyunca inkar edilen meselelere samimiyetle eğildik. Artık silahı gömün, silahı bırakın, yumrukların sıkılı olduğu bir toplum barış toplumu olmaz. Savaş kolaydır, barış zordur. Biz zor olana talibiz."

(Mêrdin konuşması, 16 Şubat 2013)

"Dünyanın hiçbir yerinde terörlü mücadelede böyle bir takvim ortaya konmaz. Kaldı ki biz kimseyle bir anlaşma masasına da oturmuyoruz. Onu da size söyleyeyim. Çünkü bizim illegal bir örgütle anlaşma masasına oturmak gibi bir derdimiz asla olamaz."

(AKP Grup Toplantısı, 19 Şubat 2013)

2

Abonelik kampanyasına güç katalım!

Merhaba

Yine dolu dolu bir sayı ile karşınızdayız. Gazetemizin bu sayısında önceki sayıdan devraldığımız dosya konularına devam ediyoruz. İş kolu istatistiklerinin açıklanmasıyla onlarca sendika baraj altında kalacağı daha sonra da TİS yetkisini kaybedeceği belli olmuştu. İşçi sınıfının mücadelesini doğrudan etkileyen bu gündemi özellikle taşeronlara karşı mücadele veren sendikalarla tartışmak istedik. Bununla birlikte çeşitli işçi direnişlerini ziyaret ederek son durum hakkında birer söyleşi gerçekleştirdik. İşçi sınıfının mücadelesine mütevazı bir katkı anlamında, AKP'lilere, Türk-İş-Belediye-İş Genel Merkezine ve türlü oyunlarına rağmen DDSB listesinin Belediye-İş 2 No'lu Şube'de kazandığı seçimleri söylemeden geçmeyelim.

Devletle Kürt Ulusal Hareketi arasında devam eden görüşmeleri bugüne kadar egemen sınıfların yaklaşımları cephesinden analiz ettik. Gazetemizin yorum sayfasında bu içerikte bir yorumla birlikte bizim meseleye nasıl baktığımıza dair bir yazıya yer veriyoruz. Buna paralel Suriye Kürdistanı'nda TC'nin Kürt halkına yönelik ambargosunu kırmak ve dayanışmayı büyütme amacıyla Göç-Der ve Ceylanpınar Belediyesi'nin öncülüğünde başlatılan, HDK tarafından da sahiplenilen kampanyaya daha yakından bakılmak istedik. Ve tabii ki HDK heyetinin maruz kaldığı faşist saldırı...

Emekçi halkımızın gündeminden düşmeyen Kentsel Dönüşüm ilgi alanımız olmayı sürdürüyor. Benzer biçimde Antakya, Çanakkale ve birçok bölgede köylülerin çevreyi katledenlere karşı tepkilerine kulak kabarttık. Siyanürlü altın işletmeciliği, termik santraller ve HES'ler üzerine TMMOB'tan Cemalettin Küçük'ten görüş aldık.

Gazetemizde bu sayıda birçok bölgeden elimize ulaşan okur mektuplarını bulacaksınız. Düzenli bir şekilde gerçekleştirdiğimiz okur toplantılarının okurlarımızda gazetemize yönelik ilgiyi arttırdığı bir gerçek. Önceki sayımızda yayımlanan "**yaratıcı yazarlık atölyeleri**" yazısı üzerine bir okurumuzun gönderdiği polemik gazetemizdeki canlılığı artıracığını düşünüyoruz. Okurlarımızın benzer polemiklerine açığız.

Bu arada polisin de okurlarımız üzerindeki "**ilgisinin**" arttığını söyleyelim. İstanbul'dan Mersin'e birçok ilde polis okurlarımızın ailelerini arayarak "**çocuklarınıza sahip çıkın**" çağrısı yapıyor. Amed'de 19 yaşındaki Şahin Öner'i panzerle ezerek katleden polisin "**insan sevgisi**" her şeyi anlatıyor. Devlet, gazetemizin sahiplenilmesini ve halkımıza ulaşmasını engellemek için "**gece gündüz**" çalışıyor. Ancak bu yoğun mesaisi okurlarımız tarafından gazetemizin daha fazla sahiplenilmesi ile yanıtlıyor/yanıtlanacak.

Hedef kitlemize daha sistemli bir şekilde ulaşmak adına başlattığımız abonelik kampanyasının başarısında bu anlamda okurlarımızın sahiplenmesine bağlı. Gazeteyle gittiğimiz her yere, abone formlarımız götürerek okurlarımızı abone yapmalıyız. Gazetemizde 6. bölümü yayımlanan "**Şovenizm, Uluslaşma ve TC'nin Ortaya Çıkışı**" başlıklı yazı hakkında birkaç söz söyleyelim istiyoruz. Şovenizm ve onun devlet tarafından nasıl kullanıldığı, yeniden üretildiğini TC'nin kuruluşu bağlamında ele alan yazının tüm okurlarımız için önemli bir kaynak olacağını düşünüyoruz. Yazı dizisinin bütünlüklü bir şekilde ele alınarak üzerinde tartışma yürütülmesi faydalı olacaktır. Ve elbette 8 Mart'a giderken emekçi kadınların sorunlarına ve direnişlerine kulak vermemek ve bundan öğrenmemek de olmaz!

Başarılar/Serkeftin

Gazi'de gazete değerlendirmesi

15 Şubat günü Gazi Mahallesi'nde okur toplantısı gerçekleştirdik. Öncelikle gündemleri belirleyip onlar üzerinden tartışmalar yürüttük. Toplantıda, **HDK ve HDP ilişkisi** ve son süreçte sistemin işçi sınıfına saldırısı yani **taşeronlaşma**, sonrasında abonelik ve

gazetenin belli sayfaları okuyup tartıştık.

Toplantıda özellikle üzerinde durduğumuz konu ise **8 Mart** oldu. 8 Mart'la ilgili YDK olarak ne yapacağımızı tartıştık. YDK'nın kurumsallaşmasında ilk adım olan 1. Kurultayı gerçekleştirmemizin hey-

canıyla birlikte 8 Mart çalışmalarını bütünleştirmek gerektiğini konuştuk. Ayrıca mahallede çalışmalarımızı nasıl hayata geçirebiliriz üzerinde durup, bu çalışmalarının pratik ayağını örgütleyebilecek komisyon kurma ve kadınların biraraya gelebileceği toplantılar yapma kararlarını aldık.

(Bir ÖG okuru)

Umut Yayımcılık kitaplarına toplantı

Her dakika etrafa "özgürlük ve demokrasi saçan" egemen sınıfların biricik (!) sözcüsü AKP döneminde üretilen "**12 Eylül'le hesaplaşıyoruz, demokratikleşiyoruz...**" gibi söylemler ve sıkıştırıldıkları anlarda bir gecede hazırlanarak yürürlüğe konulan yargı paketleri ilginç bir şekilde belirli çevrelerde hak etmediği bir karşılık bulmaktadır. Oysa 12 Eylül'ün yasakçı zihniyetini sözde tefe koyan bu cenahın yarattığı devlet terörünün 12 Eylül'den geri kalır bir yanı var mı? Toplumun muhalif kesimlerine azgınca saldıran, "devletin imajını bozan" haber yaptıkları için gazetecileri, müvekkilinin kimliğinden dolayı avukatlarını tutuklayan; Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşı bir üst seviyeye taşıyan, devletin hükümte bulunan partisi, AKP değil mi?

Demokrasi savunucusu (!) yine bir "12 Eylül klasiğiyle" karşımızda: Kitap yasaklamalar/ toplantılar hız kesmeden sürüyor! Kitapların yasaklanması/toplatılması, 12 Eylül karanlığının adeta simgeleşen uygulaması olagelmesi itibarıyla önemlidir. Zira bu, düşünceler karşısında düşülen korku ve aczi en yalın haliyle ortaya serer. Devlet bu aczi bir kez daha **Umut Yayımcılık** tarafından ba-

sılan "**Umut 30 yaşında, parti ve devrim şehitleri albümü**", "**İşkencehanelerde kızıl direnme ruhunu yaşatmaya hazır ol**" ve "**Belgelerle TKP/ML-2 Fırtınalar içinde bıçak sırtında**" isimli kitaplar karşısında yaşamış ve söz konusu kitaplarla ilgili olarak toplantı kararı verilmiştir.

Bir yandan bangır bangır, kitap yasaklarının kalktığı müjdelirken (!) bir yandan bu tanıdık uygulama sürüp gitmektedir. AKP 90 yıllık devlet geleneğinin temsilcisi değilmiş de egemen ideolojiden bir kopuş gerçekleştirmiş gibi uzlaşma için fırsat kollayanlar bizzat bel bağladıkları AKP'nin politikaları tarafından her defasında "duvara toslamaktadırlar". Hâlbuki bırakalım bilinç bulanıklığı yaratmayı, AKP giriştiği her icraatta ayan beyan "**ben faşizmin ete kemiğe bürünmüş haliyim ve temsilcisi olduğum geleneğe sınımsız bağlıyım!**" diyor. Bunu yaparken de gemisini yürütmek için halkımıza karşı ikiyüzlü bir politikayı da elden bırakmıyor. Bu durumu göre göre AKP'yi umut kapısı olarak işaret edenler, tarihsel sorumluluklarının altında kalıp ezileceklerdir. Ama en nihayetinde zafer uğruna savaşılacak düşüncelere sahip olanların olacaktır!

Antakya'da okur toplantısı

Antakya'da ilk defa gerçekleştirilen gazete değerlendirme toplantısı bütün yoldaşları çok heyecanlandırdı. Bir abimiz sabaha kadar uyuyamamış, elinde notlarıyla, kitaplarıyla, gazetesiyile gelmişti. Gerçekleştirdiğimiz okur toplantısında başta Suriye meselesi olmak üzere HDK-HDP ilişkisi, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılına özgü önümüze koyabileceğimiz çalışmalar, abonelik gibi birçok konuda tartışmalar yapıldı.

Suriye meselesinde ısrarla üzerinde durduğumuz tartışılması gereken noktayı; TC'nin savaş çığırtkanlığının teşhiri, halkların kardeşliği ve Suriye halkının kaderini Suriye halkının belirlemesi gerektiğini dillendirmek olmalıdır diye özetleyebiliriz. Toplantıda görüşülen diğer bir konu olan HDK'de ise kitlelerle buluşmanın önemli bir ayağı olan meclislerin önemine değinildi. Bir diğer gündemimiz olan Kaypakkaya kampanyası ile ilgili neler yapabileceğimiz üzerinden bizleri coşkulandıran görüşler sunulmuştur. Üzerinde durduğumuz gazetemizin bir süredir üzerinde çalıştığı abonelik kampanyasına gerekli önemin verilmesi ile ilgili ortak görüş belirtildi. (Antakya ÖG okurları)

Mersin'de okur toplantısı

Mersin: Gazetemiz Özgür Gelecek üzerinden gerçekleştireceğimiz abonelik kampanyası ve doğal muhabirlik konularını tartışmak ve geliştirmek için bir okur toplantısı gerçekleştirdik. Abonelik çalışmasında nelere dikkat etmemiz gerektiğini, bu çalışmayı bizim ve çevremizin örgütlülüğünü yükseltmek için nasıl ele almamız gerektiğini konuştuk. Yine Özgür Gelecek gazetemizin herkesin gazetesi olabilmesi ve her yerden beslenebilmesi için doğal muhabirlik konusunu konuştuk. Ardından önümüzde duran HDK ve HDP meselesini nasıl ele almamız gerektiğini, HDK-HDP ilişkisindeki yanlış düşüncelere değindik. Bu konuların dışında alanımız özgülünde gazete çalışmasını nasıl daha kolektif bir çalışma yapabileceğimizi de tartıştık.

Son olarak da Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 40. yıldönümü vesilesiyle gazetemiz ve yayınevimiz üzerinden neler yapabileceğimizi, bu süreçte neler hedeflediğimizi ve süreci bir taraftan da örgütlenme kampanyası haline nasıl getirebileceğimizi konuştuk.

Abone olun! Bu gazete sizin! Sesinize ses katın! Abone bulun!

Özgür Gelecek	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	18 TL	12 Aylık	36 TL
Partizan	6 Aylık	23 TL	12 Aylık	46 TL

OKSİMORON TC

Yunanca kökenli oksimoron kelimesi sözlere ters anlam kullanarak kuvvetlendirme ya da birbiriyle çakışan iki özellik, iki olgu veya düşünceyi barındıran tamlama olarak kullanılıyor. Acı tatlı, sessiz çığlık, ölümcül şefkat vb. gibi. Gerçi Mao Zedung'un "Çelişki" (Ağustos 1937) adlı makalesinde de işaret ettiği üzere, "zıtların birliği ve mücadelesi" diyalektiğin temel yasasıdır. Bu anlamıyla her şey içinde bir çelişkiden bahsedilebilir. Çelişki dediğimizde haklı olarak bu kavramın hem evrenselliğinden hem de özgünlüğünden bahsedilebilir. Ancak yukarıda kullandığımız oksimoron kelimesi birbirinin zıddı iki kavramın aynı anda kullanılması, ifade edilmek istenileni daha kuvvetli vurgulaması açısından kullanılabilir.

Kendi içinde çelişkili ifade olarak tanımlanan bu sözcüğün günlük Türkçe kullanımına girişi iki binli yıllara rastlar. Kelimenin bu kadar popüler olmasının AKP hükümeti döneminde uygulanan politikalarla bağlantısı var mı bilinmez ama ön adında "adalet" olan bir partinin faşist diktatörlüğe uygun olarak, devletin önemli araçlarından biri olan "yargı"yı oldukça etkili kullandığına tanık oluyoruz.

İşin doğrusu daha önceden faşist devlet ordusu, polisi, sivil faşist unsurları ve hiç kuşkusuz ki mahkemeleri, hapishaneleri kullanıyordu ama AKP döneminde bilhassa "yargı"yı iyi kullandıklarını söyleyebiliriz. Zaten tutuklama ve hapishane ve adli kontrol rakamları tüm ülkeyi hapishaneye çeviren tablo da bunu gösteriyor.

Aslında daha önceden de Türk hâkim sınıfları kendi aralarındaki klik dalaşı sonucunda "Başbakan asan" bir geleneğe sahipken, son dönemde Ergenekon, Balıoz gibi davalardaki kitlesel tutuklamalar ve uzayan yargı süreçleri beraberinde bu yöndeki vurguları da artırdı. Devrimciler açısından ise daha önceden de, şu anda da ortada çelişkili bir durum söz konusu olmadığı ya da AKP'nin hem adaletle hem de kalkınmayla bir ilgisi olmadığı bilindiği için bir sorun teşkil etmedi bu durum.

Türk hâkim sınıfları daha TC devletini örgütlerken "başarıyla" gerçekleştirdikleri Ermeni, Rum ve Süryani Soykırımını bugün "Vatan Savunması" olarak propaganda etmekte, Kürt illerinde ve Dersim'de binlerce Kürt köylüsünü "gericilikle" suçlayıp katletmekte ya da Kıbrıs adasını işgal ederken adına "Barış Harekâtı" demekte, yakın dönemde hapishanelerde onlarca tutsağı katlederken katliama "Hayata Dönüş" adını verip propaganda etmekteydi. Bir yandan "ileri demokrasi" nutukları atarlar ama bir yandan da en ufak demokratik muhalefete azgınca saldırırlar. Varlıkları emperyalizme uşaklık üzerinden yükselir ama bu ülkenin devrimcilerini, muhaliflerini "kök dışarıda" olarak tanımlamaktan vazgeçmezler. Bu çelişkili örnekler çoğaltılabilir.

Benzer bir durum, içinden geçtiğimiz süreçte Kürt ulusal sorununda da yaşanıyor. Bizzat Kürt Ulusal Hareketi'nin katkısıyla AKP'den ve Tayyip Erdoğan'dan "Kürt sorununu çözecek tek kişi" propagandası eşliğinde bir "barış elçisi" ya-

ratma yarışına girmiş durumdadır. "Barışçıl Erdoğan", "Demokratik TC" kısacası tam bir oksimoronluk durum söz konusu.

Kürt Ulusal Sorunu Çözülüyor mu?

Ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi'ne önderlik eden çizginin ulusal reformist bir hatta olduğu, silahlı mücadelesinin de bu reformist hattına uygun ele alındığı ve hatta, başta A. Öcalan olmak üzere Kürt hareketinin bazı önderlerinin "silahlı mücadele devrinin bittiğini" ilan etmeleri yeni değil.

Hatırlanırsa Öcalan yakalandığında bu düşüncelerini ifade etmişti. Dolayısıyla günümüzde de Kürt Hareketi'nde bir değişiklik yokken, TC cephesinde ise belli bir politika değişikliğinden bahsedilebilir. Öcalan ilk tutsaklığından itibaren -diğer şeyler bir yana- son çözümlemede TC Anayasa'sında, Türkiye ulusu üst kimliğinde birleşmekten bahsetmiş ve bunu teorik düzeyde de formüle etmişti. ("*Türkiyelilik değil, Türkiye ulusu kavramının daha çözümlenmesi gerektiği inaniyorum.*" Cengiz Kapmaz, Öcalan'ın İmralı Günleri, İthaki Yayınları, 1. Baskı, İstanbul, Ocak 2011)

Dolayısıyla aslında Öcalan'ın başarısızlığından ya da teslimiyetinden, tasfiyecilikten çok, TC devletinin basiretsizliğinden bahsetmek daha doğrudur. Bu anlamıyla Öcalan başından itibaren çizgisinde tutarlıdır. "Türkiye ulusu üst kimliğinde" (dolayısıyla ezen ulus imtiyazını yeniden üreten biçimde) anlaşmaktan yadadır. Türk hâkim sınıfları ise "bin yıllık devlet geleneği" tecrübesine(!) dayanarak "terörün yenildiğini ilan etmiş" ama Öcalan'ın bu çağırısına/yaklaşımına -hiç kuşkusuz ki faşist zihniyetlerine uygun olarak- hodbince yanıt vermişlerdir. Dün Öcalan'ı "bebek katili" ilan edip ve alanlarda "idam etme" tartışmasına girenler, bugün onu "pozitif" (Beşir Atalay, 19.02.2013. Milliyet) olarak tanımlıyor. Ya da Erdoğan'ın ifadesiyle, "*şu anda İmralı beklentilerimizi cevap verecek şekilde adımlarını atıyor*" (1.02.2013, Habertürk) demek zorunluluğunu hissediyor.

Meseleye Yaklaşımında Özde Bir Değişiklik Yok!

Bunun nedeni kuşkusuz ki Türk hâkim sınıflarının "demokrat" kesilmesi değil. Geline aşamada ise AKP temsiliyetinde Türk hâkim sınıflarının, başta Irak Kürdistanı'ndaki gelişmeler olmak üzere, Suriye Kürdistanı'nda yaşananlar ve bölgedeki olası diğer gelişmelere ilişkin önem almak ya da tersten bir ifade ile ellerini güçlendirmek için "terör" sorununu çözmek istiyorlar. Amaçlanan herkes bildiği üzere silahlı güçlerin tasfiye edilmesi. Onların dünyasında Kürt ulusal sorununun çözümü yok! Zaten böyle bir sorun da yok! Onların kafasında Kürt Ulusal Hareketi'nin çözülmesi var!

Kimi çevreler -ki buna Ulusal Hareket'in kimi kalemleri ve destekleyicileri de dâhil- Tayyip Erdoğan'ı, bu çabaları nedeniyle adeta demokrasi kahramanı ilan

edecek! Oysa Tayyip Erdoğan temsilcisi olduğu sınıfların çıkarlarını savunuyor. Kamuoyuna yansıyan açıklamalarda da belli kırıntılar karşılığında -ki bunların çoğunluğu Ulusal Hareket'in silahlı mücadelesinin kazanımlarıdır- ezen ulus burjuvazisinin imtiyazlarını yeniden üretiyor. Üstelik bu yeniden üretim başta Irak Kürdistanı enerji piyasası olmak üzere, Ortadoğu ve Arap bölgesindeki çeşitli yatırımların rant olasılıkları üzerinden, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla birlikte bir kısım Kürt kökenli burjuva ve toprak ağalarının da sürece dâhil edilmesiyle daha güçlü kılınmak isteniyor.

Hâkim sınıfların en önemli arzusu olan kâr elde etme ve ranta ortak olma rüzgârını arkasına alan Başbakan Erdoğan bir "çözüm" ortamından bahseder ve memlekette "huzur" havasından dem vururken, diğer yandan "*dünyanın hiçbir yerinde terörle mücadelede böyle bir takvim ortaya konmaz. Kaldı ki biz kimseyle bir anlaşma masasına da oturmuyoruz. Onu da size söyleyeyim. Çünkü bizim illegal bir örgütle anlaşma masasına oturmak gibi bir derdimiz asla olamaz*" (03.02.2013, CnnTürk) diyor.

Bu çelişkili gibi görünen açıklamalar burjuva feodal siyasetin mayasında var olduğu için üzerinde durmaya değmez ama aynı konuşmasında Erdoğan meseleye yaklaşımı özlü sözleriyle özetliyor: "*Kürt sorunu artık yoktur, terör sorunu vardır!*" Aslında Erdoğan'ın bütün konuşmalarında ne amaçlandığı son derece açık ifade ediliyor: "*Bizim tek bir gayemiz var; o da terörü bitirmektir, akan kanı durdurmaktır, terör karşısında asla geri adım atmamız, asla taviz vermeyiz. Terörle mücadelede asla rehavet içine girmeyiz. Terör örgütleriyle masaya oturmayız, müzakere yapmayız.*" (AKP Grup toplantısı, 19 Şubat 2013, Basın)

Erdoğan böylelikle "İmralı Süreci" değil, "Çözüm Süreci" adını verilmesini istediği süreçte hedeflenen Kürt ulusal sorununu çözmek değil (zaten öyle bir sorunun varlığını kabul etmiyor) kendince "terör" sorununu çözmektir!

Türk hâkim sınıflarının meseleye yaklaşımında özde bir değişiklik yoktur. Öyle ki BDP milletvekillerinden duyarlılık bekleyecek kadar pervasızlar. Bir yandan barış diyeceksiniz diğer yandan İmralı adasına görüşme için gidecekleri belirlemeye kalkacaksınız. Hem barış diyeceksiniz hem Karadeniz'e ziyaret gerçekleştiren HDK heyetinin faşist güruhlarca linç saldırısına maruz kalmasını engellemeyeceksiniz! Kısacası hem oynanan oyunun kurallarını belirleyeceksiniz, hem rakip oyuncular da dâhil bütün oyuncuları belirlemeye kalkacaksınız hem de topu keserim diye tehditler savuracaksınız!

Kürt Ulusal Sorunun Gerçek Çözümü

Öncelikle şunu belirtmek gerekir; Kürt Ulusal Hareketi bugün izlediği çizgi itibarıyla ulusal reformist bir karaktere sahiptir. Başta A. Öcalan'ın "İmralı Savunmaları"nda geliştirdiği tezler bir hayli problemlidir. Diğer şeyler bir yana örneğin Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı ret eden formülasyonu savunur durumda olması ya da silahlı mücadeleye ilişkin, devlet olgusuna yaklaşımı vb. vb. olduk-

ça geri bir noktadadır. Örnekler çoğaltılabilir.

Günümüzde Kürt Ulusal Hareketi, bir bütün Kürt ulusuna uygulanan baskı politikasına karşı, yükselttiği silahlı mücadele çizgisiyle, başta yoksul Kürt köylülüğü olmak üzere Kürt halkının önemli bir kesiminin desteğini arkasına almıştır. Dolayısıyla açık yüreklilikle söylemek gerekir ki ülkemiz komünistlerinin Kürt halkının taleplerine yanıt olamadığını, bu boşluğu ulusal hareketin önderliğinin doldurduğunu ve bununda beraberinde sadece ulusal talepleri ön plana çıkaran bir mücadele hattının ortaya çıktığını ifade etmek gerekir. Bu durumdan sorumlu olan ne Kürt halkı ne de ulusal hareket önderliğidir. Komünist hareket kendi üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmediği, Kürt halkının ulusal talepleri de dâhil olmak üzere, çeşitli milliyetlerden halkımızın taleplerine yeterince yanıt olamadığı; sınıfsal mücadeleyle başarılı bir şekilde birleştiremediği için bugün (kimilerinin ifadesiyle başka sorunlar) ulusal talepli mücadele ön plandadır.

Öyleyse görev ulusal soruna burun kıvrıp, "biz sınıf mücadelesi veriyoruz" beylik lafının arkasına sığınıp, görüntüde sol ama özünde sağ olan ve hiçbir şey yapmamanın teorisi haline dönüşen lakırdıları bırakmak gerekir. Ulusal sorunu gündeme almak, ulusal hareketin kuyruğuna takılmak değildir. Kaypakkaya yoldaşın ifadeleriyle; "*komünist hareket, Kürt milli hareketinde ilerici olan her şeyi, milli baskıya, imtiyazlara, eşitsizliğe karşı yönelen her şeyi destekler ve bu mücadeleye de önderlik etmek ister.*" Buradaki **her şey** vurgusu önemlidir ve görevimizin kapsamını belirler. Ayrıca bu kapsam içinde bu mücadeleye önderlik etmek isteğimizi de somutlar. Dolayısıyla Kürt ulusal sorununda attığımız "kuyrukçu adımlar"(!) henüz çok cılız olmasına, yetersizliklerine rağmen önder yoldaşın tespitlerine uygundur. Bu nedenle kendi tabanımızın bir kısmı da dâhil olmak üzere ulusal soruna ilişkin sosyal şoven bakış açısının üzerine gitmek için, önümüzdeki süreçte başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere, ülkemizdeki ulus ve milliyetlerin sorunlarına ilişkin kampanyalar düzenlememiz, "sorun"u daha fazla gündemleştirmemiz gerekir. Çünkü ülkemizde bu meselenin gerçek çözümü de Kaypakkaya çizgisindeki proletarya partisinin ellerindedir.

Son söz olarak; Mao çelişki makalesinde "karşıtların birliğinin koşullara bağlı, geçici ve bağıntılı olduğunu, karşıtlar arasındaki savaşımın mutlak olduğunu" söylerken, bahsini ettiği iki karşıtlığın örneğin proletarya ile burjuvazi arasında olduğunu, bu iki sınıfın bir arada durmasının (karşıtların birliği) koşullara bağlı, geçici ve bağıntılı olduğunu ama karşıtlar arasındaki savaşımın mutlak olduğunu belirtir. Dolayısıyla bu topraklarda varlık koşulu Türk-Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın ve halkımızın sömürsü üzerine olan TC devleti var olduğu müddetçe; ona karşı savaşım şu veya bu şekilde, çeşitli biçimlerde devam edecektir. Önemli olan bu savaşımı komünist hareketin önderliğinde, gerçek mecrasında gürül gürül akmasını sağlayabilmektir.

Yurtiçi'nde direniş!

Özgür Gelecek gazetesi olarak İstanbul, Ankara ve Konya'da DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan ve iş yerleri önünde direnişe geçen Yurtiçi Kargo işçileri ile Ankara'da bir röportaj yaptık. Ankara Meşrutiyet, Opera ve Ataç (Sağlık) Şubelerinde örgütlenen ve direnişte olan işçilerin bazı şubelerde direnişleri 46. gününü bulurken, Ataç şubede 22. gününde olan direniş devam ediyor.

ÖG: Bize kısaca sendikayla nasıl tanıştınız, bu süreç nasıl gelişti anlatabilir misiniz?

Zeynel Sungur: 16 yıldır Yurtiçi Kargo Ataç Şubesi'nde çalışıyorum, çalışıyordum. 2012'nin Ekim ayında DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası ile tanıştık. O da nasıl oldu? Arkadaşlar broşür dağıtıyordu. Bizim de sendika işi kafamıza yattı. Sendikalı çalışma koşulları, önceki çalışma koşullarımızdan çok daha iyiydi. Sendikalı çalışmak çok daha iyi geldi bize.

- Sendikaya üyelik süreciniz nasıl oldu, ondan da bahsedebilir misiniz?

- Sendikaya işverenden habersiz bir şekilde öncelikle tek tek üye olmaya başladık. Patronun sendikalı olduğumuzdan haberi, biz Çalışma Bakanlığı'na yetki tespiti yapması için başvurduktan sonra, yetki belgesi patronun eline geçince oldu. Herkes kendi şubesinde örgütlendi. İşveren bunu duyunca (30.01.2013'te) akşam 21.00-22.00 arasında hepimizin işine tek tek son verdi. Bizi caydırmak için birçok yöntem denedi. Para dahi teklif etti bazı arkadaşlara, mesela tazminatı 9.000 TL olan arkadaşına 10.000 TL teklif etti. Bunların hiç birisinde başarılı olmadı. Sendikadan istifa etmemiz için noteri şubeye getirdi. İstifaya zorladı insanları ama istifa etmedik.

- Çalışma koşullarınızdan da bahsedebilir misiniz?

- Mesaimiz, sabah 08.00-08.30'da başlar, iş ne zaman biterse o zaman mesai de biter, hiçbir şekilde molamız yoktu, öğlen yemeğinde 10 dakika yemek arası veriyorduk. O da ne kadar hızlı yersen, yarım saat bulursa patronun suratı hemen asılırdı. Senelek izinlerimizi normal kullanıyorduk ama patronun istediği zamanlarda.

Yurtiçi Kargo'da hiçbir çalışanın hastası olmayacak, hiçbir yakını ölmeyecek, böyle durumlarda kesinlikle izin verilmez. Cenazemize, düğünümüze gidemiyorduk. Cenazemiz cumartesi günü olursa iyi diyorduk, pazar günü gömülür biz de gidebiliriz. Çocuğumuz, eşimiz hastalansa hastaneye götürmüyorduk. Ben 16 yıl boyunca bir gün öğlen yemeğinden sonra 1 bardak çay içmedim Yurtiçi Kargo'da. Her gün 100-120 tane dosya ya da kargo dağıtıyordum 30-40 adet de topluyordum.

- Gazetemizin okurlarına son olarak ne söylemek istersiniz?

- 16 yıldır aynı bölgede dağıtım yapıyorum, bu bölgedeki bütün insanların hepsini tanırım. Yurtiçi Kargo sendikayı bilmeyen, maliyeti az, örgütlenmeyen, bilinçsiz işçi istiyor. Halkımızdan ve Yurtiçi Kargo'dan hizmet alan bütün herkesten emeğimize ve ekmeğimize sahip çıkmasını ve bize destek olmasını istiyoruz. Bu süreç atlatılana kadar Yurtiçi Kargo'ya kargolarını vermesinler. Bu raya geldiğiniz için size de teşekkür ederim.

Zincire direniş darbesi!

Anadolu Group'a bağlı East Balt Gıda Sanayi ve Ticaret Ltd Şti, dünyadaki 4 bin McDonald's restoran zincirine sandviç ekmeği tedarik ediyor. East Balt'ın Türkiye'deki ortağı Serlog, Gebze'deki fabrikasında saatte 19 bin 200 sandviç ekmeği üretiyor ve zincire bağlı 124 restorana tedarik ediyor. Yanı sıra Başak Gıda ve İkea'nın ekmekleri de buradan karşılanıyor. East Balt'ta 104 işçi çalışıyor. İşçiler 2'li ve 3'lü vardiya düzeniyle çalıştırılıyor.

İşçiler gece vardiyalarında çoğu zaman servis bulunmadığı için evlerine kendi imkânlarıyla gitmek zorunda kalıyorlar. Yılda bir kere 1 maaş ikramiye hakkı olan işçilerden sadece idari yöneticilere yakın olanlar ikramiyelerini alabiliyor. İşçilerin % 80'inin ikramiye hakkı idari yöneticilerin insafına bırakılıyor, çoğunlukla da ödenmiyor. Hafta sonu mesai zorunlu tutulan işçiler esnek çalışma sistemiyle 12 saate kadar çalıştırılıyor, kimi zaman "iş yok" denilerek evine gönderiliyor, kimi zaman da gün ve saat fark etmeksizin işbaşı yapmak için çağırılıyor.

Özetle işyeri-firma-marka vb. ne kadar büyükse sömürü çarkı da aynı oranda işliyor. Çalışma ko-

şullarının düzeltilmesi ve ücretlerinin iyileştirilmesi için Tek Gıda-İş Sendikası'na başvuran East Balt işçileri Ocak ayında sendikayla birlikte örgütlenme çalışmasına başladı. Bir hafta içerisinde 55 kişi sendika üyesi yapılarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na sendikanın yetkili kılınması ve Toplu İş Sözleşmesi yapılabilmesi için tespit talebiyle başvuruldu.

Tespit çalışmaları devam ederken East Balt patronu 11 çalışanın işine son verdi. Gereğe tanındık. "Üretimde zorunlu olarak daralmaya gidiyoruz."

Yaşanan gelişmeler üzerine Tek Gıda-İş Sendikası atılan işçilerle birlikte fabrika önünde direniş başlattı. Direnişin 5. gününde, sendikal hak ve özgürlüklerin önüne konulan engellerin bir sorumlusunun da McDonald's olması nedeniyle eylemlerini tüm Türkiye'deki McDonald's şubeleri önünde devam ettirme kararı aldılar. İlk durak ise Çayırova E-5 yolu üzerinde bulunan McDonald's Şubesi oldu. 15 Şubat'ta yaptıkları basın açıklaması McDonald's üzerinde yıldırım hızıyla etkisini gösterdi ve aynı gün Anadolu Group avukatları sendika yetkilileriyle görüşmek için çağrı yaptı.

Yapılan görüşmede Anadolu Group avukatları ve East Balt Genel Müdürü'ne Tek Gıda-İş Sendikası yetkilileri, atılan işçilerin işe iadesi olmadan görüşme yapmayacaklarını söylüyorlar. East Balt idari bölümden çıkarılan 2 çalışanın durumunun Mart ayında netlik kazanabileceği ancak diğer çalışanların hemen işbaşı yapabilecekleri, sendikal haklara saygı gösterileceği sözünü verdi. Önümüzdeki birkaç ay içerisinde ilk Toplu İş Sözleşmesi'ni imzalayacak olan East Balt'ta direniş hızlı bir şekilde işçilerin zaferiyle sonuçlandı.

East Balt'ta yaşanan örgütlenme süreci ve direniş hakkındaki bilgileri Özgür Gelecek gazetesi okurları olarak Tek Gıda-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı **Yunus Durdu**'yla görüşerek edindik. Durdu süreci özetlerken McDonald's'taki kazanımlarının genel olarak işçi sınıfının kazanımı olduğunu özellikle vurgulayarak, direnişleri süresince yanlarında olan emek dostlarına teşekkür etti.

Durdu, Gebze'nin Türkiye'nin önemli işçi merkezlerinden biri olduğunu, genel olarak bölgede bugün itibarıyla örgütlenme çalışmalarının zayıflığının en büyük sorun olduğunu söylüyor. Bunun yanında TÜMTİS ve Nakliyat-İş sendikalarının bu süreçte önemli çalışmalara imza atarak yarattığı direnişleri heyecanla takip ettiklerini ve desteklediklerini de ekliyor. Halen devam eden DHL'deki sendikal çalışmaların başarıyla sonuçlanacağına inandığını söyleyen Durdu, sınıf hareketinin gelişip güçlenmesi için sınıf sendikacılığının acil bir ihtiyaç olduğuna da dikkat çekiyor.

(Bir ÖG okuru)

İSKOOP'ta iş bırakma

H. Merkezi: Sosyal-İş üyesi İstanbul Eczacılar Kooperatifi (İSKOOP) işçileri patronun sendika düşmanı tavrına karşı iş bırakma eylemi yaptı. İşçiler kooperatifi İstanbul'da bulunan merkezinde ve şubelerinde iş bıraktılar. İstanbul Eczacılar Kooperatifi yönetiminin sendikaya üye işçiler üzerinde tehdit ve şantajla baskı oluşturarak sendikadan istifaya zorlandığı, istifa etmeyenleri ise işten atmakla tehdit ettiği ve bu nedenle iş bırakma eylemi yaptıklarını söylediler.

Daha önce de sendikanın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'ndan aldığı çoğunluk belgesine itiraz eden İSKOOP'un, son haftalarda işçiler üzerindeki baskıyı artırdığı belirtildi. İstanbul merkez ve şubelerinde saat 09.00'da başlatılan eylem yüzde 90'ın üzerinde katılım sağlandığı belirtiliyor.

"İnşaat işçisi köle değildir"

İstanbul: Kocaeli Belediyesi'ne ait, Kent Konut AŞ. tarafından, Ekşi-oğulları İnşaat'a yaptırılan kentsel dönüşüm konut inşaatlarında çalışan 30 işçi, aradan 1.5 yıl geçmesine karşın ücretlerini alamadıkları için şirketin Üsküdar'da bulunan bürosu önünde eylem yaptılar.

Üsküdar Evlendirme Dairesi önünde toplanan kitle, "İnşaatlar gasp edilen haklarımızın üstünde yükseliyor" ve "Hasan Ekşi şaşırıyor, sabrımızı taşıyor. 1.5 yıldır ödenmeyen ücretlerimizi istiyoruz" pankartları açarak, Ekşi-oğulları İnşaat bürosu önüne

geldi. İşçiler adına açıklamayı İnşaat İşçileri Derneği Başkanı **Adnan Akyol** okudu. Akyol, eylem yapan 30 işçi dışında 110 işçinin daha ücretlerini alamadığını vurguladı. Akyol'un ardından işçiler kısa konuşmalar yaparak, haklarını alana kadar mücadele etmekte kararlı olduklarını vurguladılar.

Emekçinin
GündemiSendikal harekette kopuş
ihtiyacı

Özel sektörde zam ayı olan Şubat ayında işçilerin beklentilerinin karşılanmaması sebebiyle birçok şehirde sendikalar nezdinde bir hareketlilik yaşanmaya başladı. İşçilerin huzursuzluğunun ve beklentilerinin farkında olan patronlar da daha örgütlü bir tutumla bu süreci yönetme derindeler. Trakya'dan Antep'e kadar birçok sektörde önceki senelere nazaran biraz daha yüksek bir zam gündeme gelirken zam oranları konusunda da kendi içlerinde daha tavizsiz bir politika izlemeyi kavrılaştırdıkları basına ve patronların işçilere verdikleri mesaja yansıdı. Bu anlamda çelişkilerin biriktiği, beklentilerin arttığı bir süreç yaşanmaktadır.

İşçi sınıfının düşük ücretlere ve oldukça uzun çalışma saatlerine, kâr hırsı sebebiyle yaşanan iş cinayetlerine karşı iş güvencesi ve insanca çalışma koşulları amaçlı talebi sendikal örgütlenmeye denk düşen bir mücadele çizgisini işaret etmektedir. Sınıf devrimcileri açısından sendikal mücadele elbette yetersiz ama oldukça gerekli bir harekettir, reddedilmesi ve küçümsenmesi öz itibarıyla kitlelerin mücadelelerine sırt çevirmek anlamına gelmektedir. İşçi sınıfının ekmeğe mücadelesinde, ekonomik ve demokratik taleplerinin savunulmasında, sermaye kesimlerine karşı sınıf mücadelesinin gündelik karşı koyuşunda ve kitlesel birliğini sağlamada adres sendikalardır. Sınıf devrimcileri ise sendikaları işçi sınıfı açısından bir okul olarak ele alır ve kitle hareketine yön vermek ve bu gücü sisteme karşı seferber etmek için çaba gösterir. Ancak bunu gerçekleştirmek için esas yoğunlaştığı alan ileri-öncü işçilerin devrimci saflarda örgütlenmesi ve sınıfa önderlik etmesidir.

Ülkemizde gelişen işçi hareketi bunun için nesnel şartları sunmaktadır. Toprak bereketlidir. Ancak özne güçler oldukça yetersizdir. Ülkemizde sendikal hareket tarihin en kötü dönemlerinden birini yaşamaktadır. 1980 sonrası kurulan düzenin hedeflerine ulaştığı, sendikaların işçi kitlelerinden ve kendi üyelerinden koptuğu, yolsuzluğun-çürümenin-bürokratlaşmanın hat safhaya çıktığı açıktır. Resmi verilere göre 10 milyon işçi içerisinde aidatlı sendika üyesinin toplam sayısı 700 bin civarındadır ve bunun yaklaşık 500 bini kamu işçisidir. Kadrolu kamu işçilerinin sayısı hızla düşmektedir, çünkü devlet yeni kadrolu işçi almamakta, taşeron veya sözleşmeli işçi çalıştırmakta ve mevcutlar da yakın sürede emekli olup ayrılacaklardır. Özel sektörde ise yaklaşık 200 bin aidatlı işçi sendikalara kayıtlı olsa da bu kitle de üyesi olduğu sendikalarda söz ve karar hakkına sahip değildir.

Ülkemizde işçi örgütlenmesi yapan, baskılar karşısında direnişler örgütleyen, kendi içinde demokratik usullere asgari oranda uyan az sayıdaki sendika açısından hem kendi üye tabanından hem de sektöründeki geniş işçi kitlelerinden kopulduğu ve yozlaşmanın, sistem içi düşünmenin hakim olduğu açıktır. **Ancak bu gerçeklik bize sendikal çalışmanın gereksizleştiğini göstermemektedir.** Tam tersine sendikal hareketin yeniden örgütlenmesi görevini bize dayatmaktadır. Mevcut sendikal yapıyla, mevcutlar içinde en "iyi"lerini kattığımızda da bir adım daha ileri gitmek, ülkemizin dört bir yanında güvencesiz çalışmaya karşı öfkesi biriken, harekete geçen ve geçmek isteyen milyonlarca işçinin derdine çare olmak mümkün değildir. Sendikal hareket en temelinden başlayarak, gerçekten demokratik, tabanın söz ve karar hakkının güvenceye alındığı, sınıf perspektifli bir mücadele hattını takip eden ve direnişe dayalı bir örgütlenme stratejisi ile güvencesiz koşullarda çalışan işçiler arasında etkin bir çalışma örgütlenme hedefiyle yeni baştan oluşturulmalıdır. İşçi sınıfının sahip olduğu tarihsel birikimden yararlanarak ve doğru, kararlı bir siyasal önderlikle bu göreve hayat vermek mümkündür.

Sendikal hareketi yeni baştan örgütlemek mevcut sendikaları, sendikalı işçileri yok saymak anlamına gelmemektedir. Sınıf hareketi içinde en ileri bölükleriyle beraber, öncü işçileri, devrimci-demokrat-sosyalist sendikacıları, aydınları ve işçileri bir araya getirerek ortak bir çalışma örgütlenmelidir. Bir kopuş gereklidir. Bu yönde ciddi bir arayış vardır. Yeni bir çıkış için siyasal bir önderliğe ihtiyaç vardır. Siyasal önderliğin sağlanması ve yolun netleşmesiyle beraber tabandaki kitle hareketiyle bütünleşerek işçi hareketine yönelik kuşatmayı dağıtmak mümkün olacaktır.

Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin
Genel Kurulu Üzerine

Günümüzde sendikaların açmazlarını ve sınıfla olan bağını kavrayabilmek için Genel Kurullar önemli bir yerde duruyor. Belediye-İş 2 No'lu Şubenin genel kurulunda da bunu bir kez daha gördük.

İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele etme yönü taleplerine sendikaların cevap vermesi bir yana işçilerin saldırılar karşısındaki tavır da yine sendikalar tarafından sistematik bir şekilde minimize edilmeye çalışılmaktadır.

Örneğin son sendikalar yasası başta işbirlikçi ve AKP'nin yan kuruluşu olan Hak-İş tarafından desteklenmektedir. Yine başta baraj olmak üzere sendikal örgütlenmenin en önemli haklarını tırpanlayan baraja onay veren Türk-İş'in tavır da açık bir ihanet belgesidir. Bu ihanet belgesi bilinmesine rağmen normalmiş gibi davranılarak meselelerin üstünün kapatılması sendikal alanı yenden gözden geçirmemizi gerektirmektedir. Bu kadar olumsuzluk açıktan görülmesine rağmen, bu olumsuzluk karşısında gereken tavrın alınmamasının nedenlerini daha detaylı ele almamız gerekiyor. Çünkü sendikal alandaki çıkmazın temel nedenlerinden birini bu nokta oluşturmaktadır.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Genel Kurul sürecinde yaşananlar diğer sendikalardaki tasfiye sürecine benzer bir tabloyu gözler önüne sermektedir. Peki, sonucun aksi yönde çıkmasını nasıl yorumlamak gerekir?

Belediye-İş Genel Yönetimi seçimlere 2 ay kala İstanbul'un yapılması adı altında Gaziosmanpaşa ve Sultangazi ilçelerini 2 No'lu şubeye bağladı. Şube başkanının bireysel olarak "ben artık aday değilim, şube başkanlığını bırakıyorum" açıklaması genel yönetimi adeta sevince boğmuştu. Tekrar adaylığını açıkladığında tüm yönetimin karşı seferber olmasında da, delege seçimleri sonrası Genel Başkanın delegelerle yaptığı toplantıda ortaya koyduğu tutumdan da gördük aynı gerçeği.

Tartışma da bundan sonra başladı. Oysa ilçelerin tek şubede toplanması esasen doğru bir karardı. Ancak zamanlama bakımından bu bağlanma süreci tartışmaya açık bir yerde duruyor. Üstelik bu süreçte şube yönetimi ile hiç görüşmemeleri de bu sıkıntıya işaret etmektedir.

Bu gelişmeler ışığında Genel Kurulda yaşanan ve ders çıkarılacak noktalara gelirsek; Belediye-İş 2 No'lu Şube Genel Kurul süreci sadece şubenin kendi içinde yaşanmadı. Sendikal alandaki tasfiyeye karşı sınıfın cevabını da ortaya koydu. Çünkü Belediye-İş 2 No'lu Şube sınıf içinde ileri bir noktada durmaktadır. Belediye-İş Genel Yönetimi Sendikal Güç Birliği içinde de bulunmaktadır. Sendikal Güç Birliği'nin tüm kararlarının uygulanmasında önemli yerde duran hatta uygulanmayan ya da eksik kalarların uygulanması için çaba sarf eden bir şubeyi yok saymak ancak onun yaptıklarından ve yürüdüğü yoldan kaygı duymak ile ilgilidir. Belediye-İş Genel Başkanı da bunu

delege toplantısında bizzat kendi ağzından itiraf etmiştir. Hatta delegelere şubenin mevcut anlayışın değişmesini dayatmış, aksi durumda yaptırımlarla tehdit etmiştir. Üstelik en üzücü nokta da bu tehdit karşısında sınıf içinde bulunan, kendini ileri olarak tanımlayanların da aynı dili kullanmaları ve aynı yerde durmalarıdır.

Ancak sürece işçiler gereken cevabı verdi. Bizzat bu yapılanlara karşı çıktı. Tüm bu aksiyonlar yetmeyince ayrıca 2 No'lu Şubenin en temel dinamiklerinin ayrıştırılması ve karşı karşıya getirilmesi Genel Kurulda denenilen bir yöntem oldu. Bu yöntem genel olarak başarı elde etmesine rağmen 2 No'lu Şubenin tüm faaliyetçilerinin sadece sınıfa dair kaygıları olmalarından dolayı iflas etmiştir.

* Eğer işçi sınıfı içinde doğru bir çalışma yapılırsa ve bu kaygısızca işçilerle paylaşılırsa, işçiler tüm geri yanlarına rağmen kendi çıkarlarını savunanları desteklerler. Bu kongrede de bunu gördük. Genel yönetimin "bu başkanla olmaz" demesine rağmen işçiler, süreci kendileri ile yürütenlerle birlikte sonuçlandırmışlardır.

* 2 No'lu Şubede bugüne kadar işçiler kendileri dışında yapılan her müdahaleye cevap vermiştir. Bu kongrede de böyle oldu. Genel yönetim ve bazı devrimcilerin yer aldığı muhalefetin kongre süresince birkaç kez bozulduğunu gördük. Bu durumu gören işçiler, bu süreçten kopmuşlardır. Siyasi olarak sınıfın mücadelesi içinde yer alan devrimcilerin bu genel kurulda izledikleri yol ve takındıkları tavır en "sıradan" işçi bile onaylamamıştır. Bir yandan siyasal olarak işçileri yok sayarak her şeyin merkezine kendini koyarken diğer yandan ise en geri yanlarla kazanmak için birleşme yöntemini burada bir kez daha gördük.

* Sınıf içinde haksızlık ve hukuksuzluk yapılan dönemlerde işçilerle birlikte ileri işçilerin takınacakları doğru tavır esas olarak sınıfın da ileri tavır takınmasını sağlamaktadır. Bunlar eylemlerdir, kongrelerdir. Bu kongrede de bunu gördük. Sendikalar içinde yaşanan olumsuzluklar karşısında atılan her olumlu adım, en "sıradan" işçiyi de etkilemektedir. Kongreler her düşüncenin tartışıldığı alanlardır ve bunu bir kez daha gördük.

Tüm bu sonuçlar sınıf içinde yapılan çalışmanın ve verilen emeğin sınıf tarafından geri verilmesidir. İşte bu kongrenin toplam sonucu bizce budur.

(2 No'lu Şube'den bir DDSB'li)

İşçi-köylü

THY'de kazanım sürüyor

H. Merkezi: Grev yasağına karşı çıkarak bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştiren THY ve Teknik AŞ işçilerinden 305 kişinin işten çıkarılması ile

başlayan THY direnişinde işçilerin açtıkları ve Bakırköy 14. İş Mahkemesi'nde görülen davada 15 işçi için daha işe iade kararı verildi. Böylece sürdürülen davalarda 83 işçi hakkında işe iade kararı verilmiş oldu.

Konu ile ilgili bir açıklama yapan Hava-İş Sendikası, THY patronuna bu tutumundan vazgeçmesi ve toplu iş sözleşmesi masasına oturması çağrısında bulundu.

Sendika son olarak "Eğer işveren

uyuşmazlığı derinleştirmeye yönelik bir politika izlerse sendikamızın yanıtı da en kısa sürede kurullarını toplayarak Grev Hakkının kullanılmasını sürecini ortaya koymak olacaktır" diyerek uyarıda bulundu.

"Biz bu davaya baş koyduk ve kazanacağız"

Burcu Sonbahar

Dilek Yeşiltepe

Aysel

Faruk Güneş

İstanbul: Ülkemiz genelinde işçi sınıfına yapılan saldırılara karşı bu soğukta işçi sınıfının bilinciyle ilmelilmek işleniyor direnişler. Patrona ve sisteme inat işçi sınıfı direnişlerine kurdukları çadırdalarda tüm kararlılığıyla devam ediyor.

Biz de bu direnişin gazetemiz aracılığıyla bir parçası olmak adına DHL işçileriyle bir söyleşi yaptık.

-Kaç gündür direniştesiniz?

Burcu Sonbahar: Direnişimiz 252 gündür devam ediyor.

- Neden işten çıkarıldınız?

- Performans düşüklüğü denildi.

Ama tabii ki yalan söylüyorlar. 2011 yılında yılın en iyi ikinci elemanı seçildim ve ödül verdiler. Çıkarılmadan 2 hafta önce yine terfi edileceğimizi söylediler. Fakat bekletiler. Ardından beni çağırıldılar ve işten atıldığımı söylediler... Bu süreçte sendikaya üye olduğumu anlamışlar... 100 ve 110 saat mesaimiz var ve buna rağmen performans düşüklüğü dediler.

- Sendikalı olmanızdan neden korkuyorlar?

- İstemiyorlar, çünkü ucuz işçi çalıştırmak istiyorlar. Yılda bir kez zam yapıyorlar. Biz de buna karşı duruyoruz, hakkımızı vermek zorunda kalacaklar. Bu yüzden DHL'ye mücadeleciler sendika sokmuyorlar. İnsan gibi çalışacağız. Bu da onun cebine daha az para girmesi demek. Bu yüzden sendikalaşmamızdan korkuyor.

Şimdi kendine yandaş sendika bulmuş. Yani anlayacağınız patronlarla mücadele ettiğimiz yetmiyor, bir de onların işbirlikçi sendikaları ile uğraşyoruz..

İşçiler birlik olsun, sendikalı olsunlar. Ancak bu şekilde istediğimiz gibi, sömürülmeden yaşarız. Özellikle kadınlar korkmasın.

"Kazanana dek..."

- Direniş sürecinden ve yaşadıklarınızdan söz eder misiniz?

Gülçehre Yıldırım: 6 ay önce günlükçü olarak çalışıyordum. Sonra çalışmamı beğendiler ve beni kadroya aldılar. 4 ay çalıştım. Daha

sonra sendikaya üye olduğumu duyan işverenler, performans düşüklüğü deyip beni işten attılar. İşçinin yanında olan, bizim yanımızda olan sendikaları istemiyorlar. DHL'de kendi sendikasını istiyor. Çünkü o sendika işbirlikçisi, kârlarını paylaşacakları bir ortaklarıdır. Karşımıza Hak-İş sendikasını çıkarıyorlar. Ama bizler kazanana dek mücadelemizi sürdüreceğiz. Ya kazanacağız ya kazanacağız!

"Sonuna kadar..."

- Direniş nasıl başladınız ve işten atılma sürecinde neler yaşadınız?

Dilek Yeşiltepe: Ben DHL'de günlükçi olarak başlamıştım. Günlük 25 TL yevmiye ile çalışıyordum. Daha

sonra 700 TL ücretle kendi bünyesine aldı şirket. Yaklaşık 2 yıl çalıştırdılar. 2012 yılında arkadaşlarımız sendikal örgütlenmeden dolayı işten atıldığında biz de artık örgütlenmeye ve bir şeyler yapmaya başladık. Yönetim bunu duyduğunda bana "bizimle işbirliği yap" teklifinde bulundu. Ama ben kabul etmedim. Direnişteki arkadaşlarıma selam verdim diye benden savunma istediler. Sonra işime son verildi. Hem de tazminatsız.

- Bu kadar ağır koşullar altında kadın işçi olmak nasıl bir durum?

- Bizler depolarda erkeklerden bile daha ağır şartlarda çalışıyoruz. Hamile kadınlara ağır eşyalar taşıtıyorlar. Bu kadar çalışmamıza rağmen, kadınız diye emeğimizi ve gücümüzü küçük görüyorlar. Ama bizler inanıyoruz ve haklı mücadelemizin peşinde gidiyoruz/gideceğiz. Ve kararlıyız, sonuna kadar gideceğiz.

Bugün işbirlikçiler içerde, emek harcayan bizler dışardayız. Bizler onurlu bir mücadele veriyoruz. Emeğimizin hakkını istiyoruz... Sesimizi duyan herkes bu onurlu mücadelede yanımızda olsun istiyoruz.

"Yaşasın direnişimiz..."

- Nasıl başladınız direniş ve nasıl devam ediyor?

Aysel: Dört yıldır sorunsuz çalışıyordum DHL'de. Ama sendikaya geçince sorunlar başladı. Baskılar artmaya başladı. Bizler sendika istediğimiz için tuvaletlerimiz kilitlendi, çaylar cam bardakta verilirken plastik bardakta verilmeye başlandı. Kadınlar içerde sürekli eziliyor. Emeklerinin karşılığını almıyorlar. Mesela erkeklerle 35, bizlere ise 25 TL veriyorlardı. Benim sendikalı olduğumu duyduktan sonra beni çağırıldılar ve işten atıldılar. Ama beni kovanlara inat diyorum ki; "Yaşasın DHL direnişimiz!"

- Nasıl başladınız direniş, nasıl devam ediyor?

Faruk Güneş: Beş yıldır DHL'de çalışıyorum. Benim yerime müşterilerden dört-beş kat fazla para alıyorlardı. Ben artık buna sessiz kalamazdım. Bizler yöneticilere gidip, derdimizi anlattığımız zaman "kapı orada" deyip yol gösteriyorlardı. Üç hafta önce beni çağırıldılar, Hak-İş'te örgütlenmem gerektiğini söylediler. Ben de "yok" dedim. Sendikalı olduğum için de dün işten atıldım.

Biz bu davaya baş koyduk ve kazanacağız. Bizler mücadelemize sahip çıkarak devam ediyoruz, edeceğiz.

- Neden atıldınız ve direniş nasıl gidiyor?

Doğan Ermen: İşten atılmamın esas nedeni mesai vb. değil, sendikalı olmamdır. İşçiler burada çok ağır şartlarda, ucuz bir şekilde çalıştırılıyorlar. Sendikalı olmamızı istemiyorlar çünkü; sendikaya üye olursak hakkımız olanı alacağız. Direnişimiz ilk günkü kararlılığıyla devam ediyor ve kazanana dek sürülecek. Burada işçilere diyorum ki; kendi çıkarlarına, emeğine ve kendi sendikalarına sahip çıksınlar.

Semsûr'de işçilere saldırı

H. Merkezi: AKP hükümeti eliyle gerçekleştirilen işçi-emekçilere yönelik örgütsüzleştirme saldırılarında mücadele eden sendikaların varlığına alternatif olarak Hak-İş, Memur-Sen gibi sendikaları palazlandırır; işçilere bu tür sendikalara üye olması için baskı uygular. Ancak bu her durumda geçerli değildir. Çünkü hedefi işçi sınıfını örgütsüzleştirmek olan sömürü sistemi, yeri geldiğinde "yandaş" olarak bilinen bu sendikaları dahi istemez ve işçi-emekçilerin örgütlü en ufak duruşuna dahi tahammül edemez.

İşte bunun bir örneği de Semsûr'da (Adıyaman)yaşandı/yaşanıyor. Semsûr'da "yandaş" olarak bilinen Hak-İş'e bağlı **Öz İplik-İş Sendikası**'na üye oldukları için işçiler işten çıkarıldı. İşten çıkarılmaya karşı 22 Şubat günü AKP önüne giderek oturma eylem yapan işçilere polis gaz bombası ile saldırarak 4 işçiyi gözaltına aldı.

Adıyaman Emniyet Müdürlüğü'nde alınan ifadelerinin ardından işçiler ertesi gün serbest bırakıldı.

Demokrasi Parkı'nda eylemlerine devam eden işçiler yarın (24 Şubat) organize sanayi bölgesinde **Güçlü İplik Fabrikası** önünde çadır açarak eylemlerini sürdürecektir. İşçiler, "Direniş yeni başlıyor bu haklı mücadelemiz taleplerimiz kabul edilinceye kadar devam edecek" diye belirtti.

Kuzu Deri'de işten atılmalar sürüyor

H. Merkezi: İstanbul Zeytinburnu'nda bulunan Kuzu Deri'de 16 yıldır Kuzu Deri fabrikasında çalışan Ömer Yılmaz da geçtiğimiz günlerde önce ücretsiz izne çıkarıldı.

Ardından patron, Yılmaz'a "Sana 3 gün süre, sendikadan istifa etmezsen işten atarım, ben sendika falan istemiyorum" dedi.

Yılmaz da sendikadan istifa etmeyeceğini belirtince 19 Şubat günü iş başı yaptırılmayarak işten çıkarıldı. Yılmaz da, 62 gündür fabrika önünde direnişte olan Mehmet Şefikdağ ile birlikte direniş başlandı.

Farabi işçilerine saldırı

H. Merkezi: 15 Şubat günü Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ) Farabi Hastanesi'nde taşeron olarak çalıştırılan ve işten çıkarılan sağlık işçilerinin çadırına saldıran ÖGB işçilerinin çadırını ve pankartını almak istedi. Saldırıya karşı koyan işçiler **18 Şubat** günü çadırı yeniden kurdu. Bilindiği üzere Farabi Hastanesi'nde **7 Şubat**'tan bu yana işlerine geri dönmek için direniyor.

“Tarımda sorun dışa bağımlı olma ve maliyet”

“Tarımdaki giderlerin çok olmasından dolayı şu an buradaki çiftçilik yerle bir. Bunların içerisinde zirai ilaç fiyatları olsun, fide fiyatları olsun çiftçilikle ilgili bütün giderlerin fiyatları yüksek.”

“Bu ülkede devlet hiçbir zaman küçük üreticinin, çiftçinin, köylünün yanında olmadı ancak AKP hükümeti zamanında bu çok daha yoğunlaştı. Tabii Amerika'nın uşaklığını yaparsa bir ülke böyle olur. Komşularla “sıfır sorun” dediler, bütün komşularımızla sorunluyuz...”

Mersin: Küçük üreticilerin sorunlarını bir de kendilerinden öğrenmek için Mersin'de geçimini büyük oranda tarım işinden sağlayan bir bölge olan Kazanlı'ya gittik. Kazanlı, Arap halkının yoğun yaşadığı bir yer. Bu özelliğinden kaynaklı Suriye'deki süreç burada da halkın konuştuğu, ilgilendiği bir gündem; kiminle konuştuysak bir konumuz da Suriye'deki savaş oldu. Bölge halkıyla sohbet ederken dikkatimizi çeken bir olgu da halkın ciddi oranda Türk şovenizminden etkilenmiş olmasıydı.

Üretimden konuştuğumuzda ise herkesin dert yandığı ortak konu, tarımın dışa bağımlı hale getirilmeye çalışılması ve üretilen ürünün maliyetinin yüksek olmasıydı. Kazanlı'da küçük üretici olan **Sabri Güraslan**'la ve **Akdeniz Örtü Altı Üreticileri Birliği**'yle söyleşi yaptık.

Seraların arasında yürürken önce Sabri abi gördü bizi, ne için geldiğimizi söyledik ve çay içmeye davet edildik -zaten mahallede nereye girdiysek çay içmeden kalkamadık- ve dertlerini anlatmaya başladı bize Sabri abi:

“Çiftçilerin sorunu saymakla bitmez ama bizim en temel sorunumuz, bir şey üreteceğimiz zaman onun maliyetinin yani girdilerin çok fazla olmasıdır. Ne var bu girdilerin içinde, mazot parası var; tohum, fide parası var; işçi çalıştırıyorsan işçi ücretleri var; ilacı, gübresi var tüm bunları düşündüğümüz zaman ürettiğimiz ürün çok maliyetli oluyor, hatta çoğu zaman gelir gideri karşılayamıyor.”

- **Peki devletin tarım politikasını**

nasil değerlendiriyorsunuz?

- Efendim diyorlar ki “**Türkiye tarım ülkesidir**”. Bu ülkenin neresi tarım ülkesi? AKP hükümetinin son dönemde yaptıklarından kaynaklı, samanı dahi ithal eden bir ülke konumuna geldik. Bu ülkede devlet hiçbir zaman küçük üreticinin, çiftçinin, köylünün yanında olmadı ancak AKP hükümeti zamanında bu çok daha yoğunlaştı.

Günden güne maliyetimizin artma durumu var, para yetiştiremiyoruz. Tabii Amerika'nın uşaklığını yaparsa bir ülke böyle olur. Komşularla “**sıfır sorun**” dediler, bütün komşularımızla sorunluyuz. İhracat yaptığımız bir Suriye bir Rusya vardı. Şimdi devletin politikaları yüzünden onlar da gitti, ürettiğimiz ürünü satamıyoruz.

Bu yaptığımız iş bize atalarımızdan, dedelerimizden geçti. Başka yapacak iş de bilmiyoruz. Mecburuz biz bu işi yapmaya ama durumumuz gün geçtikçe kötüye gidiyor. Nereye kadar böyle gidecek bilmiyoruz. Kim sesini çıkarsa biber gazı sıkıyorlar. İçeriye atıyorlar. Parasız eğitim diyen kaç gencimize de böyle yapmadılar mı?

“Çiftçilik yerle bir!”

Çıkıyoruz Sabri Güraslan'ın yanından ve bizi selamıyla birlikte **Akdeniz Örtü Altı Üreticileri Birliği**'ne gönderiyor. Burada da sıcak bir karşılaşma ve Sabri abinin yaşadığı sıkıntıları tüm küçük üreticilerin yaşadığını bir kez daha görüyoruz. Biraz da örtü altı üreticilerinden dinliyoruz...

- Tarımdaki giderlerin çok olmasından dolayı şu an buradaki çiftçilik yer-

le bir. Bunların içerisinde zirai ilaç fiyatları olsun, fide fiyatları olsun çiftçilikle ilgili bütün giderlerin fiyatları yüksek. Son olarak tüm bunlara ek Devlet Su İşleri tarafından bir kanun çıkarıldı. Kanuna göre herkes kendi çabasıyla yerin altından tulumbayla çıkardığı suya su sayacı takacakmış. Yani artık tulumba suyu dahi paralı olacak.

- **Bankalar küçük üreticiye nasıl yaklaşıyor?**

- Şu an burada biber üretimi yapılıyor ve üretilen biber gerçek anlamıyla giderini karşılayamıyor. Burada bir üretici 1 dönüm biberi toplamda 9 bin lira civarında bir maliyetle üretiyor ancak bu bir dönümlük araziden gelen para 5 bin lira yani dönüm başına 4 bin lira içeride. Pazarda satış fiyatı 5 lirayı bulan biberin buradaki üreticiden çıkış fiyatı 2.5 lira. Aslına bakarsak 2.5 lira az para değil ancak gider maliyeti o kadar yüksek ki, 2.5 lira bile üreticiye zarar ettiriyor.

Çiftçinin sürekli zarar eden bir hali olduğu için daha değişik yöntemler de deneyemiyor, tarlasında, bahçesinde yenilik de yapamıyor. Çiftçiye, geçtiğimiz dönemlerde “tesislerinizi değiştirin” deyip, bir nevi buradaki üreticileri dolandıran Ziraat Bankası yüksek miktarda kredi borçlandırması da yaptı. Şimdi bu verdiği kredilerin hepsini geri istiyor. Bizim üreticilerimizin de durumları zaten belli, kredi borçlarını ödeyemiyor. Durum böyle olunca da daha önceden Ziraat Bankası tarafından ipoteklendirilen araziler satışa çıkarıldı.

Sonra buraya “çiftçilerimiz gözünüz aydın Mersin'de de hallettik bu durumu, borçlarınız ertelenecek” diyerek bakan geldi. Ama Kazanlı, Akdeniz Belediyesi'ne bağlı olduğu için biz yararlanamadık.

Ardından buradaki üreticilerle birlikte banka tarafından uğradığımız bu haksızlığa karşı bir basın açıklaması düzenledik. Yoğun uğraşlarımız sonucunda bir uzlaşmaya varabildik ve borçların ödenmesini bir yıl ertelettik.

- **Tarımın dışa bağımlı hale gelmesiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?**

- Devlet Türkiye'deki tarımı kasıtlı bir şekilde dışa bağımlı hale getirdi. Tohumlar hibrite girdiğinden beri tohumu dışarıdan almak zorunda bırakıldık. Önceden biz tohumları kendi çabalarımızla çıkarıyor, bir sene sonraya saklayıp ekiyor veya satıyorduk. Şimdi ise bu yasak. Yani bize açık açık şunu söylüyorlar; “*niye paranızla almıyorsunuz da kendiniz çıkarıyorsunuz?*”

Bununla birlikte devlet fideye bile devlet müdahale etti. Karaduvar'da fide üretimi yapılıyordu. Şimdi sadece ilçe tarım müdürlüğü tarafından izin verilen kişiler tarafından çıkarılacak.

Biraz daha konuştuktan sonra buradaki söyleşimizi de bitiriyoruz ve teşekkür edip ayrılıyorz.

Kadınlar ÇED toplantısını engelledi

İzmir: Çanakkale'nin Lapseki ilçesine bağlı Adatepe-Şevketiye Köyleri arasında kurulması planlanan Termik Santral yapımı ile ilgili 12 Şubat Günü köy kahvesinde ÇED (Çevresel Etki Değerlendirilmesi) toplantısı gerçekleştirildi. Kaptan Demir Çelik Endüstrisi ve Ticaret A.Ş. tarafından yapılması planlanan 'Termik Santral' yapımı için Adatepe köy halkını bilgilendirmek amacıyla yaptığı toplantıya köylüler katılmayarak toplantıya ve 'Termik Santral' projesini protesto ettiler.

Sabah erken saatlerde ÇED toplantısını protesto etmek için köy meydanında toplanan köylüler, destek amaçlı gelen çevreciler ve Çanakkale Çevre Platformu'nun da aralarında bulunduğu bileşen ÇED toplantısının yapılacağı kahveye doğru “Termik Santral istemiyoruz!” sloganları eşliğinde yürüyüşe geçti. Kahve önünde toplanan köy halkı köylerinde yapılması planlanan Termik Santrale geçit vermeyeceklerini basın açıklaması yaparak dile getirdiler.

Toplantı için sunum yapacakları arasında şirket yetkililerinin bulunduğu öğrenildi. Ve ardından 50'ye yakın köylü kadın toplantıyı engellemek için ellerindeki tenekelere vurarak kahvenin içerisine girerek eylem gerçekleştirdiler. Köylü kadınların kahve içerisindeki protestosu ile ÇED toplantısı engellendi.

Taral işçisi kazandı

İstanbul: İstanbul Bayrampaşa'da kurulu bulunan Taral Tarım Makina ve Aletleri Sanayi A.Ş.'de Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlü oldukları gerekçesiyle 5 Şubat 2013'te işten atılan işçiler mücadeleyi kazandı.

Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No'lu Şube'nin yaptığı açıklamaya göre, patronun işten çıkarma tavrına karşılık fabrika önünde direnişe başlayan işçilere içerdeki arkadaşlarından da yoğun destek geldi. İşten atılan 27 işçinin sendika önderliğindeki direnişi sonucu geri adım atan patron, direnişçi işçilerle bir toplantı yaptı. Toplantıda işçiler, işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını ve sendikal haklarına saygı gösterilmesini istedi. Patron da bazı işçilerle çalışmak istemediğini dile getirdi. Direnişte olan üç işçi de Taral Makine'de çalışmak istemediklerini, tazminatlarının ödenmesi şartıyla ayrılmak istediklerini söyledi. Toplantı sonucunda 3 işçi dışında işten atılan tüm işçilerin işe sendikası olarak dönmeleri kararı çıktı. Bunun sonucunda işçiler 18 Şubat günün işbaşı yaptı.

“Uzlaşmacı, açılımcı ve barışçıl” faşizmin son icraatı: Terörün Finansmanını Önleme Yasası

Türk egemen sınıfları Kürt meselesinde bir yandan barış ve uzlaşma derken diğer yandan “terörle mücadelede” kararlılık vurgusu yapmaktadır. Abdullah Öcalan ile kamuoyuna mal edilen görüşmeler bir tarafta yürümekte; diğer tarafta ise Kürt Ulusal Hareketi’ni ve bütün muhalif kesimleri bir cendere içine sokacak siyasal, ekonomik, askeri ve ideolojik hamleler yapılmaktadır.

Kürt meselesini yeniden şekillendirmek ve yürümekte olan ulusal mücadeledeyi berhava etmek için açılımlar yapılmakta, Ortadoğu’daki politikalarının kolaylaştırıcı unsuru haline getirmeye çalışılmaktadır. Bu uğurda “şeytanlaştırdıkları” her şeyi kullanabileceklerini de çok net ifade etmektedir. Yani Kürt ulusal meselesinde oldukça pragmatist ve ikiyüzlü bir siyasal çizgi oluşturmuştur. Bu siyasal çizgiyi de sürekli bir şekilde üretme gayretindedir.

Ancak çözüm süreci diye ifade edilen şey Türk egemenlerinde Ulusal Hareketin silahları bırakmasına endekslenirken, ulusal harekette ise hangi ulusal hakların kazanılacağı ve örgütsel gücün yeni durumda nasıl ikame edileceği üzerine kurulmuş. Yani bu noktada iki taraf arasındaki çözüm algısındaki keskin farklılık henüz kapatılabilemiş değil.

Devlet ve borazanları Ulusal Hareketin silah bırakmasının hangi aşamalarla, nasıl bir yol izleyeceği üzerinde sürekli fikir üretmektedir. Bunun istenilen düzeyde olmaması durumunda ise mücadelenin hangi yöntem ve araçlarla keskinleştirileceğine dair de güçlü bir hazırlık içinde olmaktan geri durulmuyor.

Kürt Ulusal Hareketine sürekli bir şekilde yoğun siyasal ve psikolojik baskı uygulanmakta, nasıl siyaset izlemesi, hangi biçimde davranması gerektiği öğretilmeye çalışılmaktadır. Bunu kâh en kaba ve yoğun şiddet ve tehdit içeren biçimde, kâh bir ağabey ya da akıl hocası edasında yapmaktadır.

Her türlü zor devrede!

Her türlü şiddet, psikolojik baskı ve siyasal tahakküm biçimi devrededir. Yeni yasal düzenlemelerle, Türklerin yüksek duyarlılıklarıyla verdiği tepkiyle ya da doğrudan polis ve asker baskısıyla bu süreç örgütlenmektedir. Paris’te 3 yurtsever kadının katledilmesi, terörün finansmanının önlenmesinin yasalaşması, 15 şubat protestolarında Şahin Öner’in katledilmesi, HDK heyetinin Karadeniz turunda Sinop’ta başlayarak samsunda devam eden ziyaretlerinin beyaz bereliler tarafından polislin kolaylaştırıcı

rolü ile lince dönüşmesine, İmralıya gidecek heyetin bileşenlerine yönelik başbakan rezervine, Kandil ve Metina’ya yönelik hava bombardımanına, Lice’de gerçekleştirilen askeri operasyona kadar bir dizi örnek henüz barış ve uzlaşma çılgınlıkları devam ederken gerçekleşmektedir.

Devletin “barış ve uzlaşma inişli çıkışlı bir süreçtir” tespitine karşı barış ve uzlaşmayı ezerek, zayıf düşürerek, mümkünse “yok ederek yapılır”ı ikame ettiğini görüyoruz.

En makul yaklaşımları bile aşığılama ve Kürt ulusal haklarına ve onun örgütlenme özgürlüğüne saldırıyı içeriyor. Son olarak Sinop’ta yaşanan saldırıyı oldukça “demokratik” bir tutumla eleştiren kanatsız melek Bülent

den faydalanmaktan da hiç geri durmuyor. Bu süreçte kendi adına bir faydalı iş de “terörün finansmanını önleme yasaşının” kısa sürede resmi gazetede yayımlanarak hayat bulmasını sağlamak oldu. Uzun süredir gündemde olan bu yasal düzenlemeyi en uygun zamanda tam da şanına yarışır bir maharetle gerçekleştirdi. Bu noktada gündemin uzlaşma ve barış eksenine oturduğu atmosferde, onun gölgesinde ve kolaylaştırıcı etkisiyle yasaşy şipinişi çıkarıverdi.

Bu yasa uzun süredir gündemde idi. Bugün her ne kadar Kürt Ulusal Hareketi’ne ve mücadelesine en etkin ve yakıcı bir şekilde dokunacak olsa da, yasa her türlü muhalif gücü hedef tahtasına koyacak bir niteliğe sahiptir.

yetle donatılmış durumda TMY.

Bu niteliklere sahip bir kanunun içeriği böylece finans ayağı ile de beslenmiş ya da güçlendirilmiş oldu. Bu yasaya göre; kurulacak bir kurulla, somut delile ya da yargı kararına dayanmaksızın sadece bir istihbarat raporuyla; “Belediyelerin”, “Sendikaların”, “Derneklerin”, “Vakıfların”, “İşadamlarının”, “İnsani Yardım” kuruluşlarının mal varlıkları dondurulup, el konulabilecek. Terörist olduğuna kanaat getirilen herhangi birisinin ilişkide olduğu herkes bu suç kapsamında rahatlıkla yargılanabilecek ya da mal varlığına devlet tarafından el konulabilecek. Bu düzenlemenin pratikte uygulamasının hangi boyutlara varacağı üç aşağı beş yukarı bellidir. Ancak her şey beklenir diyenleri dahi şaşırtacak uygulamaların yaşama geçme olasılığı da oldukça yüksektir.

Hedef toplumsal muhalefet!

Bu yasanın bugün pratik olarak ilk elden Kürt ulusal mücadelesine ve onun bütün bileşenlerine odaklanacağı, ilk ganimetleri bu kesim üzerinde toplamaya çalışacağı aşikardır. Yani yasanın ilk test sahası burası olacaktır.

Ancak sadece Kürt ulusal mücadelesine dönük bir uygulama olduğu algısı yanıltıcıdır. Yasanın uluslararası niteliğe

sahip emperyalist sistemin projelendirildiği ve ezilen geniş kesimleri ve onun muhalif örgütlü damarını hedeflediği görülmelidir. Somut durum ve özgün koşullarda önceleyeceği kesimler kuşkusuz olacaktır. Toplumsal muhalefetin en diri ve mücadeleci kesimlerini hedefe koyacaktır. Ancak bu yasa kısa vadeli konjonktürel bir saldırı değildir. Toplumsal nizamın nasıl ve ne biçimde tesis edileceğine dair anlayış ve yaklaşımın ürünüdür.

Bugün için “entegre stratejinin” ya da “açılımın” bir enstrümanı olarak devreye girmektedir. Sınırları elbette bu kadar değildir. Ancak ilk elden araçsallaştığı nokta burasıdır. Kürt ulusal güçlerinin ya da Kürt ulusuna mensup toplumsal kesimlerin bu yasadan daha fazla endişe duyması için yeterli sebepler vardır.

Yasa aynı zamanda her türlü sermayenin el değiştirmesini sağlayacak ve egemen olan sermaye kesiminin açıklarını bu değişimle sağlayacak güçlü ve doğrudan bir ekonomik çıkar aygıtı işlevi de vardır. İstendiği zaman Kürt ulusu ya da ezilen diğer milliyet ve mezheplere mensup sermaye sahibi sınıflara karşı modern bir “varlık vergisi” işlevi görebilir.

“Açılımcı, barışçıl ve uzlaşmacı” faşizm ancak bu kadar olabiliyor!

Ariñç hemen akabinde BDP’nin çıkarılması gereken dersleri sıralamaktan geri durmuyor. “Bugüne kadar yaptığınız etnik kimliğe dayalı siyaset faydalı olmamıştır. Bugüne kadar yaptığınız sadece Türkiye’nin belli bir bölgesinde, bu bölgenin insanlarına yönelik siyasetiniz doğru olmamıştır. Bugüne kadar yaptığınız tahrik edici siyaset, çevrenizdeki insanları şiddete yönelten, silaha yönelten siyasetiniz doğru olmamıştır. İşte buna tepki olarak sadece Karadeniz bölgesinde değil başka yerlerde de aynı tepkiyi görebilirsiniz.” Yani Kürt Ulusal Hareketi’ne “ulusal mücadele yürütme, ulusal haklarını savunma bunu yaptığın sürece ülke birliği mevcut rejim altında korunduğu sürece benzer tepkiyi görmeye devam edersiniz” uyarısı yapmaktadır. Her mücadelenin bir onuru, haysiyeti vardır. Karşıt olduğun şeyi karşıt olanın kendini tanımladığı biçimde kabul ederek mücadele edersen bir haysiyet kazanırsın. Devletin mücadelede henüz bundan yoksun olduğunu “en hayırlı açıklamalarında” dahi görmek mümkündür.

Yasa yeni değil!

Bu koşullar içinde “barış ve uzlaşma arayışı” devam etmektedir. Devlet bir yandan yumuşatılmış bir politik atmosfer yaratırken bu politik atmosfer-

Ki olası toplumsal ve siyasal çalkantılara karşı uluslararası emperyalist kurumların hemfikir olduğu bir düzenleme özelliğini taşımaktadır.

“Terörizmin finansmanının önlenmesi”ne dair Birleşmiş Milletler’in hazırladığı bir sözleşme söz konusudur. Bu sözleşmeye TC devleti de 2002 yılında imza atmış, onaylamıştır. Uzun süredir BM Mali Eylem Görev Gücü FAFT, bankaların ‘terör finansmanını’ engellenmesi, kara para aklanması ve kullanılmasını” önlemek amacıyla, Türkiye’den yasa çıkarmasını istemektedir. TC bu yasal düzenlemeyi kendi toplumsal sistemine en uygun biçimde nasıl uyarlayacağını hesabını yapmaktaydı. Nihayet bunun en uygun yolunu Terörle Mücadele Yasası üzerinde şekillendirmekte buldu. Böylece uluslararası bir sözleşmeyi iç hukukuna bu şekilde yerleştirdi.

TMY’nın kapsam ve yetki alanının ne denli geniş ve kapsayıcı olduğu malum. Öyle ki belli koşullarda kendi genel kurmay başkanından hatta görevde olan MİT müsteşarına kadar uzanabilecek bir esneklikte. Muhalif olan demokrat ve devrimci güçler üzerindeki etki ve tesiri ise sanırım üzerine söz söylenmeyecek kadar aleni ve açık. En ufak muhalif tepkinin dahi terörizmle bağlantısını kuracak bir kabili-

Medyanın Şahin Öner ikiyüzlülüğünden Sinop'a

Devletin sokak ortasında onlarca kişiyi katlettiğine defalarca kez şahit olmuşuzdur. Onlarca Kürt gencini örnek gösterebiliriz buna. Daha çok yakın bir zamanda polis Amed'de **Özgür Arda** isimli bir genci sokak ortasında katletmişti.

İşte **Şahin Öner** de 15 Şubat 1999'da Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin yıldönümü nedeniyle yapılan eylemde polis panzeri tarafında ezilerek katledilen bir Kürt genci. Daha önce şahit olduğumuz üzere polisin sokak ortasında vurduğu, katlettiği insanlar için "başka" kılıflar bulur. Ve her zamanki gibi burjuva-feodal medya aracılığıyla bunu kamuoyuna "servis" eder. Bu kez de burjuva-feodal basın bizi şaşırtmadı ancak "bu kadar aymazlık da olmaz" dedirtti. Çünkü her şey o kadar açık bir şekilde ortada ve katliam o kadar açıktı ki, gözünün gördüğünü insan ancak bu kadar ikiyüzlüce verebilirdi.

"Bugün gördüğümü asla unutamam!"

Köşe yazarı Reha Ruhavioğlu'nun medyaya "**iktidarın megafonu**" ya-kıştırması yapması yerinde bir tespittir. Çünkü katliamın yapıldığı sıralarda neredeyse tüm burjuva-feodal sitelerin attıkları manşetler; devleti, polisi aklama çabasının bir ürünüydü. Katliam "bombanın elinde patladığı" vb. yalanlarla verildi. Oysa olay açıktı; 19 yaşındaki Şahin Öner "akrep" denilen zırhlı araçla ezilerek katledilmişti. Katliamı, "**Akrep dükkânın önünden geldi. Akrep çocuğu altına aldı, üstünden geçti. Ona çarptı, diğeri geldi. Biz bağıryorduk, 'durun' dedik, beklemediler. Bugün gördüğümü hiçbir zaman unutamam**" sözleriyle görenlerin, yaşayanların ve kamera görüntülerinin verdiği gerçek Star'ın, Radikal'in ikiyüzlü haberlerini ortaya koymaya yeterlidir.

Gerçek görenlerle birlikte, otopsi raporunun sonucu da her şeyi anlatmaya yetiyor. Öner'in raporunda herhangi bir yanma, darp, cebir izi, ateşli silah yarası, kesici, delici alet yarası vb. izler olmadığını ortaya koydu. Aksine kaburgalarının kırıldığı, vücudunda sürtünmeden kaynaklı izler dışında, vücut bütünlüğünü bozacak herhangi bir durum olmadığını ve panzer altında ezilerek öldüğünü doğrulayan ifadeler yer aldı.

Olay bu kadar açıkken, egemen sınıfların sözcüsü basın tarafından verilen son da-

kika haberlerine bir göz atalım; "**Diyarbakır'da bomba eyleminin üzerinde patladı**" (Radikal), "**Polise el yapımı bomba atarken elinde patladı: 1 ölü**" (Star), "**Polise atacağı bomba kendi sonu oldu**" (Yeni Şafak), "**Polise atmak istediği bomba elinde patladı**" (Zaman), "**Bomba düzeneği üzerinde patladı**" (Taraf)...

Devletin üç "büyük megafonu" **Cihan, DHA, İHA** sitelerinde ve ertesi gün TV kanallarında son dakika şekliyle, çarpıtılarak, gerçeğin kenarından geçmeden verildi Öner'in katledilmesi.

Medya zaten kendi görevini yerine getiriyordu, kendi rolünü oynuyordu. Çünkü onların

görevi, devleti "korumak", yalan yanlış yazılarıyla devletin faşist yüzünü saklamaktır.

Çünkü polisten aldığı doğrultuda, talimatta halka, sistemin istediği, polisi, devleti, iktidarı zordan kurtaracak şekilde, yönlendirmeli olarak olayı yazmaktadır. Medya megafonluk rolünü iyi bir şekilde oynayarak yerine getirmiştir. Ama hedefine ulaşamamıştır. Çünkü gerçek, çıplaktır ve bunu görmemek

mümkün değildir. Çünkü bizler bu devlette de, polisini de, medyasını da yaptıklarını da, tanıyoruz. Amacını da göremeyecek kadar kör değiliz.

Ve aynı medyanın bu ikiyüzlülüğüne şu sıralar bir kez daha şahit olduk. Sinop'ta HDK Heyetine yapılan saldırıyı yine bu megafonlar aynı "yanıltma", çarpıtma ve aynı ikiyüzlülük ustalığıyla sahneydi. Saldırıyı "provokasyon" olarak veren burjuva medya sanki birkaç kişi çıkmış yapmış bu, sanki 3-5 kişinin "hassasiyetimiş" gibi verdi. Sanki polis kenarda "lütfen yapmayın, sağduyulu olalım" şeklindeki "yumuşak" sözlerinin "çıkarmın bu PKK'lıları buradan" sessiz ve

altan verilen talimatlarını veren polisin "sakin" duruşlarından kimsenin haberi yokmuş gibi... Sanki yapılan saldırı planlı, programlı değilmiş gibi, devletin, polisin, emniyetin, valinin elbirliğiyle gerçekleşmemiş gibi... Her şey bilindik, alışık olduğumuz devlet-polis-medya işbirliğinde gerçekleşti/gerçekleşiyor. Medya- devlet işbirliğinde "barış" söylemleri eşliğinde faşizmin kan deryasında yüzmektedir ancak o kanda elbet kendileri boğulacaktır.

AKP'li belediye Kürt işçilerin evini yıktı

Ankara'da AKP yönetimindeki Kazan Belediyesi, mevsimlik Kürt işçilerinin oturduğu mahallede evleri yıkmaya başladı. "Görüntü kirliliği" adı altında Kürt işçileri dışarıda bırakmak isteyen belediyeye tepki gösteren Kürt işçiler, ayrımcılık yapıldığını belirttiler. İşçiler, Türk ve Kürt ayrımı yapıldığını söyleyerek sadece Kürtlerin evinin yıkıldığını dile getirdi.

Ayrımcı politikalara maruz kaldıklarını belirten bir işçi "**Her Salı günü açılan sebze pazarı sadece Kürtlere yasak. 5 yıl önce belediye ile yaşanan küçük bir sorun üzerine bunu yaptılar. Biz burada zulüm altındayız. Kürt olduğumuz için belediye bizim evlerimizi yıkıyor. Bize de tek bir çare bırakıyorlar. O da dağa gitme**" dedi.

Evler yıktırılmazsa 10 milyarlık bir cezayla karşı karşıya kalarak tehdit edildiklerini vurgulayan işçiler aynı şekilde belediye başkanının yanına gittiklerinde dalga konusu olduklarını söylediler. Belediye başkan yardımcısının ise "**yetkim var, yıkarım**" diye cevap verdiğini söylediler. "**Çadır kurun!**" diyerek Kürt işçileri başından atmaya çalışan Belediyenin, Kürt işçilere yaşama hakkı dahi tanımak istemediği açıktır.

Mayına sürülen çocuklar yargılanıyor

H. Merkezi: Mêrdîn'in Nusaybin ilçesinde PKK lideri Abdullah Öcalan'ın avukatlarının ve ailesinin görüştürülmemesini protesto etmek amacıyla 12 Ekim 2011 tarihinde yürüyüş yapmak isteyen gençlere polis saldırmış ve çatışma çıkmıştı.

Çatışmanın ardından çocuklar polis saldırısı sırasında mayınlı araziye girmişti.

Mayınlı araziye giren 16 çocuk hakkında başlatılan soruşturmada 6 çocuk hakkında dava açıldı. Cumhuriyet Başsavcısı 6 çocuk hakkında hazırladığı iddianamede çocukların "**silahlı terör örgüt üyesi olmakla**" ve "**örgüt propagandası yapma**" suçlamasıyla yargılanmalarını istendi.

BDP Antakya Kongresi'ne saldırı

H. Merkezi: Karadeniz'de yaşanan ırkçı saldırıların ardından Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik organize şovenist saldırılar devam ediyor. Bu kez de BDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş**'ın katıldığı Antakya İl Örgütü Kongresi'ne ellerinde Türk bayrağı bulunan sayıları yüzü aşkın ırkçı bir grup saldırıda bulunmak istedi.

Kongreye katılanlar salonun dışına çıkarak saldırıganların salona girmesini engellemeye çalıştı. Demirtaş'ın yoğun önlemler altında kongre merkezinden ayrıldığı sırada ellerinde Türk bayrağı bulunan ırkçı grup saldırıya geçti. Kongreye katılanlarla çatışmanın yaşandığı olayların ardından BDP yaptığı açıklama ile saldırıyı kınarken, olaylarda çok sayıda kişi yaralandı.

Kemikler 18 yıl önceye ait!

H. Merkezi: Mêrdîn'de yeraltından çıkarılan kemiklerin, 1990'lı yıllarda katledilenlere, kaybedilenlere ait olduğu açığa çıktı. Yıllardır oğlunun yolunu gözleyen Berfo Ana'nın hayata gözlerini yumduğu şu günlerde bir kayıpların kemiklerine ulaşıldı. Dargeçit ilçesinde Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talimatıyla yapılan kazılarda ortaya çıkan kemiklerden birinin **Mehmet Emin Aslan**'a ait olduğu netleşti. Konuya ilişkin 23 Şubat günü açıklama yapan **İHD Mêrdîn Şubesi**, kemiklerin 1995 yılında gözaltına alınarak kaybedilen 12 Kürt köylüden biri olan aslan'a ait olduğunun ortaya çıkmasının ardından Şubat ayı 2012 tarihinden bu yana yaptığı araştırma sonucunu içeren "**Dargeçit Gerçeği ve Kayıp Yurttaşları Arama Çalışma**" başlıklı raporunu da kamuoyu ile paylaştı.

Kadınlar nöbette!

H. Merkezi: Amed'in Lice, Hani ilçeleri ile Bingöl'ün Genç ilçesi üçgeninde 14 Şubat günü gerçekleştirilen askeri operasyon bölgesine giden Amed halkı operasyonun durması için adeta canlarını hiçe sayarak dağlara etten duvar ördü. Operasyonun durması için dağlara yürüyenlerin çoğu kadındı. Zılgıt çekip slogan atan kadınlar, askerlerin üzerine yürüdü. Elleri sopalarla dağların kendilerine ait olduğunu söyleyen kadınlar askerleri kovarak, dağlarda nöbette kaldılar.

15 Şubat serhildan ruhu ile kınandı

AMED

Amed halkı 15 Şubat komplosunu kınamak için günlerdir sokaklarda. Yapılan eylemlerde birçok kişi gözaltına alındı. 15 Şubat günü, komployu kınamak için halk sabah saatlerinden itibaren halk sokaklara aktı. Birçok bölgede de kepenkler tamamen indirildi. Yola barikatlar kurulduktan sonra kolluk kuvvetleriyle sıcak anlar yaşandı. Amed'in birçok bölgesine eylemlerin yayılmasıyla 5000 bin polis ile (yani küçük çapta bir ordu ile) yapılacak olan basın açıklaması öncesi 5 Nisan Mahallesi'nde bulunan Özgür Yurttaş Derneği'nin önünü ablukaya aldı.

Kolluk kuvvetleri yapılan eylemin kanunsuz olduğu ve 15 gündür saldırılara maruz kaldıklarını söyleyerek yürüyüşe engel olmaya çalıştı. O esnada polisin konuşmak istediği yaşlı bir teyze ise Kürtçe "Erdoğan virek e. Ku bixwesta an viha ne dikir" (Erdoğan yalancıdır. İstese böyle yapmazdı) demesi üzerine polis teyzenin yanından uzaklaştı. On binlerce insanın alana gelmesiyle basın açıklamasına geçildi.

İZMİR

Basmane Meydanı'ndan başlayan eylemde kitle Sümerbank'a yürümek istedi. Ancak polisin izin vermeme tavır üzerine yapılan görüşmelerin ardından kitle, marş ve sloganlarla bekleyişe geçti. Bir saatlik bekleyişin ardından Basmane Fuar Kapısı'nda açıklama gerçekleştirilerek; ardından BDP il binasına yürüdü.

Eyleme gelen Partizan okurları alana girerken polis tacizine uğradı. Alana girerken polis noktasında onursuz şekilde aramaya maruz kalan Partizan okuru; polise tepki göstererek müdahale etti. Tartışmanın ardından ise okurlarımız arama yaptırmadan alana girdi.

İSTANBUL

BDP, 15 Şubat günü Şişli'den Mecidiyeköy'e yürüdü. Mecidiyeköy'e gelindiğinde açıklamayı BDP İstanbul İl Eşbaşkanı **Ali Rıza Bilgili** okudu. Bilgili egemenlerin, geçmişten günümüze Kürtlerin hak ve kimlik taleplerine karşı sürekli imha, inkâr ve asimilasyon politikalarıyla karşılık verdiğini vurguladı. Eylem atılan sloganlar ile son buldu.

Aldırma Karadeniz, yine yelin savrulacak...

Halkların Demokratik Kongresi'nin (HDK) tanıtımını yapmak, Karadeniz halkıyla buluşmak ve belki de en esaslı "barış süreci"ne dair (Öcalan-devlet görüşmeleri vb.) Karadeniz halkının ne düşündüğünü öğrenmek, süreç için halk toplantıları yapmak amacıyla başlattığı Karadeniz gezisi; linç girişimleri, taşlı-sopalı saldırılar ve saniye saniye örgütlenmiş bir süreçle, tamamlanamadan sonlandırılmak zorunda kaldı.

Aralarında milletvekilleri **Sırrı Süreyya Önder**, **Ertuğrul Kürkçü**, **Sabahat Tuncel** ve **Levent Tüzel**'in de olduğu HDK heyeti, Karadeniz gezilerini 2 ay öncesinden planladıklarını belirttiler. Heyet yerel gazetelerde çıkan provokatif haberlere karşı devlet temsilcileriyle gezi öncesi görüşmelerini de söylediler. Bu vesileyle HDK'nin Karadeniz'de yapacakları/edecekleri devlet nezdinde bilinen bir durumdu. Başbakan Yardımcısı **Beşir Atalay** Amed'de yaptığı açıklamalarda; yaşanan olayların epeyce "kurgulandığını", örgütlü güçlerin olayların arkasında olduğunu söylerken, faşist grupların HDK gelmeden 5 gün önce dağıttıkları, heyeti hedef gösteren ve "sessiz kalmayacaklarını", Sinopluların da "sessiz kalması" gerektiğini vurgulayan bildirimler (Radikal, İsmail Saymaz) bilgisi dahilinde değil miydi? Ya da yerel gazetelerde ve facebook'ta organize edilen süreçten devletin "muazzam" istihbaratı, "güvenlik" birimleri bihaber miydi?

Her şey zaten bu kadar alenen açıklan "sanki" gizli güçler olayın arkasındaymış da, devletin de onları tespit etmiş ve ortaya çıkarıyormuş gibi yapmasının sebebi nedir? (Beşir Atalay'ın Amed'de olması bir etken olabilir tabii...) Hadi farz edelim ki, devletten bağımsız bazı "gizli" örgütler, "derin" yapılar bu işi organize etti. Peki, sormazlar mı; HDK heyeti Sinop'ta öğretmen evi içerisinde, faşist grup kuşatması altında nasıl oluyor da 9.5 saat boyunca mahsur kalabiliyor? Nasıl oluyor da heyetin olduğu binaya, polisin gözleri önünde bayrak ve pankart asabiliyorlar? Conversli ya da converssiz(!) (bkz. *kırmızı konversli gencin nasıl oluyor da faşist olabileceği tartışması*) faşistlerin heyetin aracının üzerinde tepinmesi, binaya yanıcı madde atması, içeriye girmelerine ramak kalması yaşanırken hem Vali'yle hem İçişleri Bakanı'yla görüşmelerin de heyet tarafından yapılmış olması ve her şeyin buna rağmen yaşanıyor olması nasıl bir bütünlüğü anlatıyor bizlere?

Samsun'da da benzer olayların yaşanması sadece bir tesadüf müydü? Bir de Samsun'da saldırıya uğrayan bina-daki sol kurum üyelerine saldırıların talebiyle, "taş atanlara taşla karşılık verdikleri" iddiasıyla "mala zarar ve kasten yaralama" suçundan soruşturma açılması nasıl bir rezillik örneğidir? Tayyip Erdoğan da bazen bu ülkenin başbakanı olduğunu unutarak, yani devletle sanki hiçbir alakası yokmuşçasına yaptığı açıklamalara bir yenisini daha ekliyordu, **yaşananlar sürerken**. Belki CHP ve

MHP'yi "karalamak", belki kendisinin ileriki zamanlarda seçimler vesilesiyle yapacağı Kürdistan gezilerinde olası protestoları şimdiden terörize etme çabası diyebileceğimiz bu açıklamalarda, milletvekillerinin her yerde rahat rahat gezebilmelerini, düşüncelerini savunabilmeleri gerektiğini söyledi. Peki, sen bu olaylar yaşanırken ne yaptın, ne yaptın, siz ne yaptınız? Ama tabii Bülent Arınç sözün devamını da getirip, senaryoyu "bu kötü olayların çok hayırlı bir işe" vesile olabileceğini tespit ederek tamamladı; "Gördünüz ki kötü bir olayla karşılaştınız. Bu olaydan dolayı da üzülünüz, mağdur oldunuz. Bu şikayetleri-

nizi dile getiriyorsunuz. Buna hakkınız var ama bu olay size şunu göstermiş olmalı; bugüne kadar yaptığınız etnik kimliğe dayalı siyaset faydalı olmamıştır. Bugüne kadar yaptığınız sadece Türkiye'nin belli bir bölgesinde, bu bölgenin insanlarına yönelik siyasetin doğru olmamıştır. İşte buna tepki olarak sadece Karadeniz bölgesinde değil başka yerlerde de aynı tepkiyi görebilirsiniz. Dolayısıyla bu yaşadığınız olaydan çıkaracağınız en büyük ders, bundan sonra etnik kimlik ekseninde siyaset olmamalı... Ben bu kötü olayların çok hayırlı bir işe de yol açabileceğini ümit ediyorum. En azından biz bu dersleri de çıkarabilirsek bundan sonraki çözüm sürecinde de sizin için bizim için çok faydalı olur."

Suçlular şovenizm zehrini yayanlardır

AKP, CHP ve MHP gibi faşist düzen partileri birbirlerini yerken ve suçlarken, partilerin direkt olayları örgütlediği vurgulanırken ve de parti temsilcilerinin olaylarda olduğuna dair kanıtlar sunulurken, unutulmaması gereken asıl mesele ortadan süpürülmek isteniyor. Yaşanan olaylarda, saydığımız düzen partilerinin tabanlarının hatta daha geniş bir kesimin harekete geçmesine sebep olabilecek "şovenizm" zehri vardır.

Tüm topluma olduğu gibi Karadeniz halkına da şovenizm on yıllardır devlet tarafından yoğun bir şekilde enjekte edilmektedir. Ki Karadeniz coğrafyası hem '80 öncesi ve sonrası dönemde devrimcilerin yoğun faaliyet yürüttüğü, devrimci örgütlenmelerin (bkz. Terzi Fikri dönemi, başta TKP/ML olmak üzere birçok devrimci, yurtsever örgütün Karadeniz süreci) yaratıldığı bir yer olarak devletten daha farklı uygulamaları da görmüş, faşizm kendisine daha sağlam yer edinebilmiştir. Ve aslında bugün

burjuva-feodal basında "Türk hassasiyeti" adı altında yutturulmaya çalışılan devletin şovenizm zehrinin başarısıdır.

Elbette ki yaşanan olayları; "Sinop ve Samsun halkı tepki gösterdi" gibi sunmak da müthiş bir manipülasyondur. Evet halk geçmişten bu yana devletin politikalarının da muazzam etkisiyle Kürt ulusuna, örgütlü güçlerine, haklı mücadelesine ve de devrimcilere karşı ön yargılarla sarılmış, belli oranda "düşmanlaştırılmış" olsa da Sinop ile Samsun'da yaşananlar "bütün çabalara" rağmen marjinal düzeyde kalmış, kitleleri harekete geçirememiştir. HDK ve BDP'nin, devrimcilerin her yerde ve örnek itibarıyla Karadeniz'de olmalarından, dertlerini anlatıp dert dinlemelelerinden rahatsız olanlar (devletin ta kendisi) esasta başarılı olamamışlardır. Bu başarısızlık her zaman böyle olacak ve daha farklı olayların yaşanmamasına teminat değildir ke-

sinlikle ama okunması, tartışılması gereken de bir mesajdır. Ki devletin temsilcilerinin olaylar için söyledikleri özelle HDK ve BDP olmak kaydıyla tüm toplumsal muhalefete vermek istediği mesajları net bir şekilde sunmaktadır.

Aslında onların korkuları çok anlaşılabilir. Karadeniz'de 70'lerin sonlarında, '90'larda esen yel; ortaya çıkaran özgürlük düşüncelerinin, devrimci süreçlerin tohumlarını atmıştı... Milliyetçilik damgasıyla anılması istenen Karadeniz nice şehit devrimcinin çıktığı, bir zamanlar "Adamlar Fatsa'da Cumhuriyet kuruyor" diyerek egemenleri titreten, gerillaların destanlar yazarak dağlarına gömüldüğü yerler Karadeniz...

İZMİR

* 18 Şubat günü Sinop'taki saldırının ardından gerçekleşen açıklamada; AKP'nin barış ve eşitlik mücadelesine saldırdığının altı çizilerek, yaşananlar Sivas-Gazi katliamlarına benzetildi.

* 19 Şubat akşamı HDK İzmir Meclisi bileşenleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Kitle adına konuşan **Semra Uzunok**; Samsun'daki Halkevi ve TKP'nin olduğu binaya yönelik saldırılara değinerek, sözlerini barış için mücadele çağrısı yaparak noktalandırdı.

İSTANBUL

Kartal: 20 Şubat Çarşamba günü Kartal'da Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan ve aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu **Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri**, faşist saldırı ve KESK üyelerine yapılan gözaltı terörünü protesto etti. Yaşanan bu saldırının Karadeniz halkına mal edilemeyeceği ve şovenizme karşı halkların kardeşliği için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. (**Kartal ÖG okurları**)

İstanbul: Ortadoğu kan gölüne dönmüşken, Suriye’de savaş devam etmekte. TC devletinin Ortadoğu politikalarının, ülkede yürüttüğü ikiyüzlü politikalarına paralel olduğu bu süreçte Rojava’ya uyguladığı ambargo “çaresizliğin” bir göstergesi olarak değerlendirilmelidir. Rojava halkı, savaş ve yoksulluğun pençesindeyken hem TC devletinin beslediği çetelerle hem Suriye’deki diğer güçlerle karşı karşıya gelmekte.

TC devletinin ve Suriye hükümetinin uyguladığı ekonomik ambargo altında mücadele ediyor. Bu durum elbette ki TC devletin tahammülsüzlüğünün ve korkularının bir ifadesi olarak kendini göstermektedir. Kendi bağımsızlığı için mücadeleden, belli bölgeleri denetim altında tutan Rojava halkının neden olduğu korkularının adını aslında.

Rojava halkına destek amacıyla içerde PKK’li tutsaklar ve kimi hapisanelerde Tutsak Partizanlar, dışarıda BDP ve HDK bileşenleri bölge halkına destek amaçlı bir kampanya düzenlemekte. Kampanyaya destek olan HDK yapılacak yardımlar BDP il ve ilçe örgütleri vasıtasıyla gidecek. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak kampanya üzerine HDK Merkez Yürütme Kurulu’ndan ve kampanyanın yürütücülerinden **Mahmut Akbaş** ile bir röportaj yaptık.

“TC çetelerle süreci bastırmaya çalıştı”

- **Rojava’da neler yaşanıyor?**

Mahmut Akbaş: Şu anda Rojava’daki halk Türkiye sınırında olan Ceylanpınar ve Nusaybin’e gelmeye başladı. Suriye’den buralara ciddi anlamda göç var. Göç eden insanlarla sohbet etme şansımız oldu. Savaş yüzünden kaçıp geliyorlar, canlarını

“Rojava ağır tecrit altında”

zor kurtardıklarını söylüyorlar. İnsanları resmen ölüme mahkûm etmişler. Bu çok acı bir şey, çoğunun akrabaları burada ve onların yanına dahi gelemiyorlar. Araya bir tel çekmişler, insanların birbirlerini görmesi, konuşması oldukça zor. Sohbet ettiğimiz arkadaşlardan aldığımız bilgilerle burjuva basının yansıttıkları çok farklı. Kürtler orada gerçekten kendi öz yönetimini kurmuşlar. Oradaki öz yönetime “özerklik modeli” deniyor. Ama oradaki özerklik farklı.

- **Nasıl bir özerklik? Farkı ne olacak?**

- Özerklik bir alanda gerçekleştiğinde ikinci adım olarak bağımsızlık ve kendi başına devlet olma hedeflenir. Ama Rojava’da durum çok farklı. Çünkü şu an Rojava’daki il ve ilçeler Kürt-

mülsüzlük gösterip ambargo uyguluyor. Çünkü Rojava’da bir devrim olursa, Türkiye ve T. Kürdistanı’na yansması çok farklı ve etkili olacaktır. Oradaki statünün önünü almak ve PYD’nin dışında bir şeylerin gelişmesini istiyor. Rojava’daki halk Öcalan’a çok bağlıdır. Bir taraftan müzakere diyor ve resmi olarak görüşmeler yapıyor, ama diğer taraftan görüştüğü liderin öncülüğünde olan bir ayaklanmayı bastırıyor. TC çetelerin üzerindeki rolü ile bu süreci kaos yaratarak kanlı bir şekilde bastırmaya çalıştı. Çetelerin çoğu geri çekildi. Kalan çetelerin barındığı yer ise devletin kontrolünde olan yerlerdir.

“HDK bütünleştiricidir!”

- **HDK’nin öncülüğünde başlayan kampanyadan bahsedermisiniz?**

- Bu kampanya çok geniş. Bizler biliyoruz ki, bu kampanya oradaki halkı kurtarmaz. Fakat sürece katkıda bulunacağına inanıyoruz. Ayrıca bu kampanya süreci hızlandıracak bir adımdır. Orada birçok eksik açığa çıkmıştır ve onların karşılanması için kitlelerin gündemine girmesi amacıyla ortak bir hat izlenmektedir. Onun için kampanya sadece Rojava’nın değil, Rojava kampanyasının bir parçasıdır. Sonuçta burada Kürt sorunu yoktur, demokrasi sorunu da, emekçilerin sorunları da vardır. Şu anda aciliyetinden kaynaklı gündemimizde ilk olarak Rojava vardır.

Biz bu kampanyaya sadece Kürt sorunu eksenli bakmıyoruz. Kürt sorunu kampanyanın bir bölümüdür. Türkiye’de ciddi anlamda demokratikleşme sorunu vardır. Bu sorun aşılmadığı sürece Kürt sorununun kalıcı çözümünün ne olacağı ortadadır. HDK bu kampanyada öncü rol oynamaktadır ve bu noktada bütünleştiricidir.

Kampanya sürecini daha çok Ceylanpınar üzerinden yürüteceğiz. Çünkü şu anda Rojava’dan Ceylanpınar’a çok büyük bir göç vardır. Kampanya içerisinde topladığımız eşyaları Ceylanpınar Belediyesi’ne göndereceğiz. Kampanyamız İstanbul merkezli başlamıştır ama Türkiye’nin diğer bölgelerine yayma şeklinde bir amacımız vardır.

lerin elinde ve oralarda bulunan yargı, eğitim alanları da Kürtlerin denetimindedir. Orada hedeflenen, ileride demokratik bir Suriye kurulursa tekrar Suriye devletiyle hareket etmek olacaktır. Suriye parlamentosunda beraber siyaset yapılacaktır. Ama Rojava’da halk şu anda çok ağır bir tecrit altında. 4 tarafı kapalı. Şu anda Şam tarafı kapalı, Başur dediğimiz Kuzey Irak kapıları kapalı, Türkiye de kapıları kapatınca şu anda tamamen tecrit altında bırakıldı.

- **TC devletinin ambargo uygulamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Yüzyıllar öncesinden ulus devlet modelinin Kürtlere yaklaşımıdır bu. Bu yaklaşım tarihten beri gelen bir yaklaşımdır. Kürtlerin Ortadoğu’da statü kazanmaması yönünde bir yaklaşım söz konusudur. Devlet orada Kürt halkının özerklik ilan etmesinden korkuyor. Kürtler orada bedel ödeyerek haklarını istiyor, fakat TC devleti buna taham-

cenazelerine gitmiyorsunuz? Bunlar sizin bildiğiniz insanlardan değil. Bunlar kaçakçılıkla geçinen teröristlerdir” diyerek öğrencileri aşağılamaya çalıştılar. Bunun üzerine öğrenciler Veli Encü’yü arayarak başlarından geçenleri anlattılar. Encü’ye Roboski girişinde çok yoğun aramalardan da geçtiklerini aktardılar.

Encü “Burada biz yıllardır böylesi devlet terörüne maruz kalıyoruz. Şirnak Valisinin ve emniyet müdürünün bu uygulamasını kınıyoruz. Başbakan her seferinde barış için ‘gerekirse zehir içmeye hazırım’ diyor, fakat valisi-

nin polisinin uygulamaları ortada, biz bu uygulamaları kamuoyunun değerlendirmesine bırakıyoruz. Biz Roboski’li aileler yeter artık diyoruz. Bizi öldürdünüz, katlettiğiniz yetmedi. Binlerce kilometre uzaklardan acımızı paylaşmaya gelen misafirlerimize bu uygulamalardan vazgeçin diyoruz. Acımızı bile doğru dürüst yaşatmadınız. Her gün bizi yaptığınız uygulamalar bir kere daha öldürüyor” diyerek devletin yıllardır insanları kandırma, yapılan katliamların üstünü örtme ve bunu halka sindirtme çabasını bir kez daha dile getirdi.

“Zimane me hebûname ye”

Amed: Îro li Amed’ê gel ji bo roja zimanê zikmakîya a cîhanê gihîşt hev. Gel serê sibêde qada ku mitîngê çî dibe kom bu. Ev roj bi Kurdî-DER û Eğîtîm-SEN’ê ve hat bi rixistî. Bi hezaran kes tevlibuna mitîngê bu. Û ji her der Kurdistanê gel hat mitîngê. Bi hezaran dijmin jî ev roja bi hêz ve derdorê qada îstasyonê bi hezaran polis ve derdor çeper kir. Ji bo ev roja bê hêz Parlementerê BDP ê bêdlîsê **Hûsamettîn Zenderlioglu**, Serokê ê ilê Zübeyde Zümrüt, **STK’yên Amedê**, Kongreya Civaka Demokratîk Osman Özçelik û **Partizan** tevli mitîngê bûn.

Ser Navê Şaxa Kurdî-DER’ê Sabahattin Gültekin axaftina xwe dimilkî û kirmancî kir. Axaftinê da anî ziman “*Ên kû me anîne van rojan, yên kû ji me re îro ev derfeta kû amade kirîye, em îro livir, roja zimanê zikmakî pîroz bikin, em bejna xwe li ber wan hemû ya tewand.*”

Ser navê BDP a bajêr Zübeyde Zümrüt got “*AKP ne samîmiye divê çareserî lê serê 2013’de 10 gêrîlla li licê hatin qetilkirin. Ev ne samîmiyete. Ka samîmiyeta wan. AKP kû dixwaze pîrsgirêka Kurd çareser bike, bila biryara wan operasyonan em nadin bêjin. Operasyonên leşkerî û sîyasî gerek nehêlin. Operasyonên leşkerî û sîyasî bernedîn emê jî berxwedana xwe bi têkoşînê berdewam kin.*”

Ser navê Kongreya Civaka Demokratîk Osman Özçelik anî ziman “*Kurdîstan berê hatîye talankirin. Di her talanêda çand, hûner û zimên hatine talankirin. Pişt van talana jî diyên me zimanê me gihîştandîye me. Bi sed salan berîya me Rihan Xanima Loristanî, Nazdar Xatûna Şirazî (...) ev bi helbestan zimên xwedî derketêne.*”

Parlementerê BDP ê Bêdlîsê Hûsamettîn Zenderlioglu anî zimên “*Ê kû bi zimanê xwe diaxife, ji zimanê xwe re xwedî derdikeve. Di nav rojhilata navînde hezar renk hene, li mezopotamyayê de jî hezar renk hene, lê küresel emperyalizm zilm û zordarîya xwe pêk tîne. Vê zext û zordarîyê li ser kûrdan ji pê tînin. Kurdî di rojhilata navîn de bi nav û deng e.*”

Göğün Yarısı

Kurultayın enerji ve güveni dayanağımız olsun!

Kadının sömürücü ataerkil sistem karşısındaki en büyük tedbiri olarak gördüğümüz ve bu "tedbir" in adresi olarak gösterdiğimiz **Yeni Demokrat Kadın**, 2-3 Şubat tarihleri arasında "**Politikada derinleşiyor, Örgütlenerek Yürüyoruz!**" şiarıyla örgütlediği kurultayını 9 ilden gelen kadınların katılımıyla gerçekleştirdi.

Dersim'de ölümsüzlüğe uğurladığımız 5 kadın yoldaşımıza, 5 öncü kadına ve de Paris'te katledilen 3 yurtsever kadına atfettiğimiz Kurultayımız, kurumsallaşma amacımıza yönelik atılan önemli ve fakat geliştirilmesi gereken küçük bir adımdır.

Kurultay'ın sonuçlarına baktığımızda; 2011 yılında gerçekleştirdiğimiz Kurultay Örgütlenme Konferansı'nda aldığımız "**Yeni Demokrat Kadın, Konferansımızda ortaya çıkan ve yukarıda değinilen konular üzerinde daha derinlemesine inceleme-araştırma yaparak, önümüzdeki süreçte düzenleyeceği Kurultay'da programını oluşturarak, politik hattını ve çalışma metotlarını-anlayışını-işleyişini net bir şekilde ortaya koymalıdır. Bunun için bir komisyon belirleterek Konferansta tartışılan konular bir program taslağı haline getirilerek, Kurultay sürecine kadar tüm kadınların tartışmasına açılacak ve son taslak olarak Kurultay'da değerlendirilip sonuçlandırılacaktır**" şeklinde sonuç bildirgesinde ilan ettiğimiz hedefin hala gerisinde olduğumuzu tespit etmek yürümemiz gereken yolu ve görevlerimizi göstermesi bakımından önemlidir.

Bunun elbette (bir kısmı geçerli) nedenleri mevcut, ancak yine de özellikle bir program taslağı oluşturamamış olmamız, bunu önümüzdeki sürece bırakmamız bir olumsuzluk olarak değerlendirilmelidir. Ve bu durum, sıradan bir olumsuzluk değil, tam da kurultayın amacını gerçekleştirememiş olması nedeniyle üzerinde yoğunlaşmamız gereken bir olgudur.

Kurultay'ın en önemli eksiklerinden biri de örgütlenme konusuna hem hazırlık bakımından hem de kurultay günlerinde gerekli zamanı ayıramamış olmamızdır. Her ne kadar bunun öneminin altını çizmiş, diğer atölyelerden "bağımsız", herkesin katılacağı bir atölye öngörmüş ve kurultayda da en uzun zamanı bu konuya ayırmış olsak da sonuç olarak bu planlarımızı hayata geçirememiş olmamız önümüzde yürüyeceğimiz daha çok yol olduğunu göstermektedir. Bu nedenle bu durumdan umutsuzluğa kapılmak yerine ileriye bakıyoruz.

Tüm bu eksiklere karşın, kurultayı olumsuz olarak değerlendirdiğimiz sonucuna varmıyoruz. Yaptığımız değerlendirmeler ve yoldaşların yazdıkları izlenimler, kurultay coşkusunu ve kazanımlarını ileri taşıdığımız, kararlarımızı pratiğe döktüğümüz ve de kurumsallaşma yönünde aldığımız kararları uyguladığımız durumda büyük adımlar atabileceğimizi göstermektedir.

Kurultayda sessizlikle geçen tek bir anın olmamasını, tartışmaların iki günlük bir kurultay olmasına karşın canlılığını yitirmeden, zaman sıkıntısı yaratacak kadar dolu dolu geçmesini önemli kazanımlar olarak değerlendirmek hakkımızdır. Zira kadın çalışmasının belki de en büyük handikaplarından biridir, kadının toplumsal cinsiyet rollerine uygun oluşturduğu atıl olma, "sessizliği ilk bozan olamama" durumu... Kurultay'da bunu büyük oranda aştığımızı söyleyebiliriz.

Son olarak; kurultay gündemimizi yukarıda sıraladığımız eksikler göz önüne alındığında kapatamayacağımız ortadadır. Öncelikle bu çalışmaya katılan yoldaşlar başta olmak üzere, kurultay sonuçlarını değerlendirme, bu değerlendirmeyi yazılı hale getirip ortaklaştırarak geniş çevrelerle paylaşma görevi hala önümüzde durmakta. Aldığımız kararları kamuoyuna duyurmak için bu çalışmayı kolektif yapmak önemlidir. Bu nedenle tüm yoldaşların taslak halinde de olsa kurultaya ilişkin yazı yazması, (hala yapılmadıysa) alanlarda toplantılar örgütlenmesi için harekete geçmeliyiz.

Kurultayın açığa çıkardığı enerji ve kendine güven önümüzdeki süreçte dayanacağımız temel nokta olacaktır.

"14 Şubat, erkek egemenliğinin ikiyüzlülüğüdür!"

H. Merkezi: 14 Şubat Sevgililer Günü'nü protesto eden Yeni Kadın yaptığı açıklamada "**Yoksul halk için, bir kez daha sömürü ve insani duygularının çalınması anlamına gelen böylesi günler, insanın insanca yaşayamadığı, insan olmasının gerektirdiği haklarının ayaklar altında çiğnendiği bir dünyada, nasıl bir anlam taşıyabilir ki?**" dedi.

Emperyalist sistem tarafından bu konuda en çok kullanılmaya çalışılan kadınlar olduğuna vurgu yapan Yeni Kadın "**Günümüzde dünyanın her yerinde emperyalizmin hapishanelerinde ve saldırganlık savaşlarında, kadına yönelik cinsel taciz ve tecavüz devlet politikası olarak devam etmektedir. Bu politikanın yansımaları ev içi şiddet, dünyanın en gelişmiş ülkelerinde dahi korkunç boyutlara ulaşmıştır. Dünyada her 3 kadından biri şiddete maruz kalmakta ve dünya nüfusu dikkate alındığında bu oran, 1 milyar kadının şiddet gördüğü anlamına gelmektedir**" diyerek kadına şiddete dikkat çekti.

Kadınların yüz yıllardır mücadelelerle elde ettikleri hakların, ekonomik kriz ve işsizlik bahanesiyle geri alınmaya çalışıldığının altını çizen Yeni

Kadın, "**Tüm bu gerçeklikleri 'Sevgililer Günü' adı altında verilen hangi hediyeye gizleyebilir veya hangi hediyeye kadına bu gerçekleri unutturabilir?**" diye sordu.

"**Artık kırılan kol yen içine sığmıyor. Artık dört duvar, kadının çığlıklarını hapsedemiyor. Artık susmuyoruz**" diyen Yeni Kadın açıklamasını "**4 Şubat Sevgililer Günü'nü, erkek egemen sistemin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek için eylem gününe dönüştüreceğimizi ilan ediyoruz**" diyerek sona erdirdi.

Erkeğin egemen yönlerini aşması veya sıyrılması

Toplumsal sorunlar birbirinden ayrıştırılarak çözülemez. Hepsini diyalektik bir bağ içinde ele alıp birbirlerini nasıl etkilediklerini göremezsek doğru bir şekilde çözüme kavuşması da imkânsız olur. Toplumsal sorunlarımızın başında da cins çelişkisi gelmektedir. Kadının emeği ve yaratımları üzerinde devletli topluma ataerkil gelenek inşa edilirken aynı zamanda kadının da düşürülüp köleleştirilmesini ifade ediyor, yoksa sadece kadının birikim ve yaratıcılığına el koymayı değil. İkel toplumdan emperyalist topluma kadar kadının toplum içerisindeki biçimsel anlamdaki konumu çeşitli aşamalardan geçse de bu kadının sömürülmesini ve erkeğin her türlü egemenliğinde yaşamın pek de değişmediği görülecektir. Tek tanrılı dinlerde ilahlar erkekleştikçe, kadın erkeğin kaburgasından yaratılırken aslında eksik, yetersiz, erkeğin kölesi olma konumu yasallaşmıştır.

Kapitalizm kadının feodalizm içindeki sıkışmışlığını çok iyi görüp onu cinsel bir obje haline getirmiştir. Aslında kadının üzerindeki egemenlik derinleştikçe toplum egemenlerin iyice kontrolüne girdi, dolayısıyla da sömürü derinleşti. Kadının özgürleşmesi toplumun özgürleşmesidir.

Kadının özgürlük sorunu bir bütünlük içinde bakmak yöntem açısından çok önemlidir. Erkek egemenlik ve iktidar kavramlarının çözümlenmesi kadının köleliğinden daha az önemli değildir. Biz erkekler genelde işin kolayına kaçırız,

kadın özgürlüğü ya da cins özgürlüğü deyince sanki erkeğin bu konuda bir problemi yokmuş gibi salt kadının bir sorunuymuş gibi ele alırız.

Hâlbuki bu konuda şunu bilmeliyiz ki; dönüşümü yaşamayan kadın değil erkektir. Erkeğin dönüşüm yapması kadının yapmasından çok daha zordur. Aslında kadın üzerindeki inceltilmiş her türlü erkek egemenlikli yönü aşmaktan erkeğin de özgürleşmeyeceği bir gerçektir. Belki de kadın özgürlüğü erkeği dönüştürmekle mümkündür. Kadınların özgürleşmemesi için hiçbir neden yok, erkeğin dönüşmemesi için çok daha fazla nedeni var.

Toplumsal ölçülerden öğretilmiş cinsler olarak kadına göre erkek daha fazla öğrenilmişliklere hareket eder. Bu da beraberinde kadına doğal olarak akıl vermeye götürür ki, cinsiyetçiliğe karşıym derken en doğma siyasetçilik bu şekilde yapılıyor.

Cins savaşı (mücadelesi) öncelikle öğrenilmiş ve kabul edilmiş toplumsal cinsiyet kabbullerinin dışında bir vizyon ele alış gerektirir.

Eğer bu gerçekleşirse, erkekler cins mücadelesinde kendilerine eğilebilirler.

Mesela erkek, kadın işleri hepimizin kafasında nettir, kime göre bu işler belirlenmiş? Bunları görmek lazım. Bu olursa bir cins mücadelesi hepimizin pratiğinde oluşabilir. Kafalarımızdaki netleşmiş toplumsal algılar ile gittiğimizde cinsiyet kimlikleri tahlil etmeden kadın-erkek eşit olmalı denilir, neye göre eşitlik? Biyo-

Cinsiyet denildiği zaman erkek kendi dışında bir alan olarak görür ve bu konunun sadece kadına mahsus bir konu olduğunu farz ederek yaklaşır ve bu zaten ta başta erkek için doğruyu yanlış yöntemle aramaya götürdüğü için kayıptır.

lojik olarak asla eşit olamazlar. Toplumdaki rolleri itibarıyla de hiçbir zaman eşit olamadılar ve olamayacaklar da, peki hangi eşitlik? Bunları söylememiz neden, eşit olsunlar denilince aslında şu deniliyor, kadın gelsin kendini erkeğe eşitle sin. Peki hangi açıdan diye sorarsak; toplumsal biçilmiş kimliğe göre.

Ayrıca asil eşitlik "işlev" eşitliği değil, irade, kimlik eşitliğidir. Bu görülmediği için, ya da görülme istenmediğinden erkek kendisini eşitleme ihtiyacı duymaz, kadın gelsin ve bana yakın dursun der.

Bahsettiğim akıl verme de buradan besleniyor. Öğrenilmişliklerin dışında kendi payımızı görmezsek ve kadın için de "hakkını geri vereceğim" veya yapılanlardan o sonuç çıkıyor. Erkek genellikle nam-luyu kendisine doğrultmaya cesaret edemez.

Son olarak, cinsiyet denildiği zaman erkek kendi dışında bir alan olarak görür ve kendi cinsiyet gerçeği dışında adeta bu konunun sadece kadına mahsus bir konu olduğunu farz ederek yaklaşır ve bu zaten ta başta erkek için doğruyu yanlış yöntemle aramaya götürdüğü için kayıptır.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'den Tutsak Partizan

Bu adımı atma sırası bizde!

2-3 Şubat'ta İstanbul'da, "**Politikada Derinleşiyor, Örgütlenerek Yürüyoruz**" şiarıyla gerçekleştirdiğimiz Yeni Demokrat Kadın Kurultayı'mızın ardından coşkuyla 8 Mart'a hazırlanıyoruz.

Kurultayımızda önümüzdeki süreç için "**kayıtdışı çalışma sektöründe kadın emeği**" ve "**kadına yönelik şiddet**" şeklinde 2 politik gündem belirlemiş ve önceliğimizi kadın emeği konusu üzerine verme kararı almıştık. Bu süreç boyunca emek gündemi üzerine çeşitli araştırma-incelemeler yapacak, önümüze bu konu ile ilgili pratik çalışmalar koyacak ve bu konuda derinleştiğimiz oranda emekçi kadın kitleleri ile biraraya gelecek, emekçi kadın kitleleri ile biraraya geldikçe emek konusunda politika üretmekte derinleşeceğiz!

Neden kayıt dışı kadın emeği?

Bugün kadınların yapmakta olduğu işlerin büyük bir bölümü, üretime ve yaşamın yeniden üretilmesine olan katkıları bir insanın doğa ile karşılıklı etkileşimi, yani sahici insan eylemi olarak görülmez. Genellikle biyolojilerinin ya da doğalarının bir işlevi olarak tanımlanır. Bu etkinlikleri "doğal" varsayıp tarihsel ilerlemenin dışında tutarak, insanlığın toplumsal gelişmesine katkısını görmezden gelerek, emeğin cinsiyetçi ayrımı yapılır. Ki bu ayrım cinsiyetçi iş bölümüyle perçinlenip tekrar tekrar üretildiğinde elimizde kadınların daha az değerli, düşük statülü, "üretken olmayan", ikincil işlere hapsedilmiş emekleri kalır.

Cinsiyete dayalı bu bölünmede erkeklerin öncelikli olarak üretim alanına, bunun yanı sıra toplumsal değeri yüksek işlere yönlendirildiğini, kadınların ise ev içerisinde yeniden üretim alanına mahkûm edildiğini ve arta kalan zamanda düşük değer üreten, güvencesiz, esnek, enformel alanda istihdam edilmekten başka seçenek bırakılmadığını göreceğiz.

Birçok ülke gibi Türkiye'de de kadınların ücretli bir işte çalışmaları esas olarak ev içindeki toplumsal rolleri tarafından belirleniyor. Çoğunlukla da bu işler, evdeki rollerinin devamı niteliğinde bakım ve temizlik; yani,

sabır, uysallık ve itaatkârlık gerektiren hizmet işleri oluyor. 37 milyon kadının yaşadığı ülkemizde 27 milyon kadın çalışabilir durumda. Ancak 12.2 milyon kadın "ev kadını" sıfatıyla doğrudan istihdam dışına itilmiş. Birçok ülkede kadın istihdamı 20-30 yıl içerisinde üçte bir seviyeden yüzde 50'lere yükselirken Türkiye'de bu oran 1950'lerden bu yana sürekli düşmüş; 1955 yılında % 72 olan bu oran 2007 yılında % 24.8 olmuştur. (Kapitalizm Ataerki ve Kadın Emeği, Saniye Dedeoğlu, S/151, Sav Yayınları)

2001 yılında yaşanan ekonomik krizden sonra yaygınlık kazanan kayıt dışı ve esnek çalışmada bu koşulları itirazsız kabul etmeleri nedeniyle çoğunlukla kadın ve çocuklar tercih ediliyor. Kayıt dışı (enformel) alanlarda kadın istihdamı artarken buna bağlı olarak kayıtlı (formel) alanlarda kadınların işsizlik oranı da yükselmiştir. Bu bağlamda günümüzde kadın emeği, düşük ücretleri, uzun çalışma saatlerini ve güvencesiz çalışma koşullarını kabul etmesiyle en çok aranan emek haline gelmiş, kayıt dışı çalışma neredeyse tek ve son seçenek olarak sunulmuştur.

"**Kayıtsız emek korunmasız emektir**" ve dolayısıyla örgütsüz emektir. İşte tam da bu yüzden bizim açımızdan ilk hedef burası olmalıdır/olmaktadır. Kadın emeğini yok sayan, değersizleştiren, görünmez kılan, buna rağmen sömürde sınır tanımayan ve düşük ücrete mahkûm eden bu sisteme karşı verdiğimiz mücadelede bu nokta can damarımızdır.

8 Mart ve kadın emeği

1857 yılında, ABD'nin New York kentinde büyük çoğunluğu kadın 40 bin dokuma işçisinin "insanca yaşam" talebiyle tezgahlarından doğrulduğu ve bu yüzden katliama maruz kaldığı 8 Mart tarihinin, 1910 yılında 2. Enternasyonal Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilmesinin üzerinden 103 yıl geçti.

2013 8 Mart'ı yaklaşırken, hazırlık çalışmalarımızı emek yönelimimizi derinleştirmek amaçlı bir araç haline

getirmeliyiz. Bulduğumuz alanlarda 8 Mart'a dair ortak örgütlenen eylem ve etkinliklerin etkin bir öznesi olması gereken bizler, bu süreçteki çalışmalarımızı örgütlülüğümüzün kurumsallaşması için bir basamak işlevi görmesini sağlamalıyız.

8 Mart'a sayılı günler kala komisyonlar oluşturmalı, bu komisyonlarda yer almalı, komisyonlara kadınların etkin bir şekilde katılmasını ve kolektif bir çalışma örmesini sağlamalıyız. Bu birlikteliğin salt 8 Mart çalışmaları ile sınırlı kalmaması için de çaba harcamalıyız.

Bu komisyonların bulduğumuz tüm örgütlenme alanlarında etkinlik, atölye, toplantı vb. örgütleyerek 8 Mart hazırlıklarını ilerletmeleri gerekir. Amaçlarımızdan biri de bu süreçte yaptığımız/yapacağımız pratiklerle etki alanımızdaki tüm kadınlarla iletişime geçmek ve YDK'yı daha geniş bir platforma tanıtmak olmalıdır.

Ev emekçisi, kayıt dışı ücretli işlerde çalışan, sendikalı olan kadınlara yönelik ev toplantıları, paneller, söyleşiler yapmak; bu alanda anket çalışması gibi araştırmalara yönelmek, örgütlenmenin adımlarını atmak ve de politika üretmek yapılabilecekler arasındadır.

Öğrenci kadın çalışmaları açısından bu şekildeki alan çalışması belli zorlukları taşır. Yalnız kadın emeği meselesinde bu alanlardan elde edilebilecek akademik çalışmalar göz ardı edilmeden, bu gündem ekseninde genç kadınların gündemleri üzerinden bir 8 Mart çalışması süreci izlenebilir. Öğrenci kadınların eğitim yaşamları boyunca esnek, yarı-zamanlı, kayıt dışı çalışma alanlarında en çok tercih edilen kesimlerden olması bu gündemin bu alanda da vazgeçilmez bir başlık olduğunu gösteriyor.

Sonuç olarak 8 Mart çalışmalarında önümüzde **iki net hedefimiz** olmalı: **Bunlardan ilki** bu süreçte yapacağımız çalışmalarla emek konulu politik yönelimimizi derinleştirerek kadınlarla iletişime geçmek, bu alan çalışmamızı kurumsallaştırmak olmalıdır. **İkincisi ise**, bu gündem aracılığıyla kadınlar olarak daha fazla sokağa çıkmalı ve etkinliklerle kapatılmaya çalıştığımız dört duvar arasından çıkmalıyız.

Dünyayı kadın mezarlığına çevirenlere karşı...

8 Mart'ın bizim açımızdan elbette başka önemli bir yeri daha var. 41 yıllık savaş ve mücadele deneyimine sahip olan Proletarya Partisi'nin ilk kadın ko-

mutanı **Ayfer Celep** yoldaş ile savaşçılardan **Münire Sağdıç** ve **Kemal Tuş**'un Tokat Bağderesi'nde 8 Mart çalışması için gittikleri evde pusuya düşürülerek katledilmesinin de yıldönümüdür 8 Mart!

Üniversitede okurken tanıştığı Proletarya Partisi içerisinde iken omuzlarına yüklenen tüm toplumsal rollerle karşı amansız bir savaş açan Ayfer Yoldaş, komutanlaşan kadın yüzü müzdür. Tuğla fabrikalarında nasır tutan ellerine silahı alarak kavganın en ön saflarına yürüyen bir devrimci olan Ayfer ve Münire yoldaşların 8 Mart günü şehit düşüşleri başta Yeni Demokrat Kadınlar olmak üzere tüm kadınlara örgütlenme ve dünyayı kadın mezarlığına çevirenlerin iktidarına karşı savaşıma çağırısıdır.

Meral'den Ayfer'e, Sefagül'e önderleşen kadınlarımızı, yoldaşlarımızı anıp, onları kendimize mihenk taşı belirleyerek yürüyüşümüzü başlattık. Bu yürüyüşümüzü hakkını vererek ilerletmek, yoldaşlarımızın bize emanet ettiği mücadeleyi zafere ulaştırmak verilmiş sözümüzdür. Kadının özgürleşme mücadelesinde ilerlemek, kurumsallaşmak bu sözü yerine getirmenin adımdır. Bu adımı atma sırası bizde!

(Yeni Demokrat Kadın)

“Aile”yi yeniden tanımlayan belgesel

İstanbul: “Çocuğunuz size eşcinsel, biseksüel ya da trans olduğunu açıklarsa ne olur?” Buna verilen cevap kimi zaman hastanelere, psikiyatriklere zorla götürmek; kimi zaman cinsel kimliğini bastırması ve başkalarının duyup “rezil olunmaması için bu saçmalıklardan vazgeçmesi”ni istemek; kimi zaman da Ahmet Yıldız ya da Amed’de 17 yaşındaki R.Ç gibi ailesi tarafından katledilmek olmaktadır. Bazen de çok sınırlı sayıda olsa da aileler, çocukları ile birlikte LGBT hakları mücadelesine giriyor.

LGBT Aileleri İstanbul Grubu (LİSTAG) bu ailelerin biraraya gelerek oluşturduğu bir iletişim ağı. Aileler şimdi de bir belgeselle çocuklarının hak mücadelesine destek oluyorlar. Yönetmen **Can Candan** tarafından hazırlanan 82 dakikalık uzun metrajlı “**Benim Çocuğum**” belgeselinin 12 Şubat günü basın için tanıtım gösterimi gerçekleşti. Seyircilerin oldukça beğendiği ve etkilendiği gösterimin ardından yönetmen ve yapımcılar ile bir söyleşi yapıldı.

Söz alan bir seyircinin “*Belgeseli seyrederken, bir taraftan da kendi hayatını sorguluyorsun. Ailesine açılmak üzere olduğunu düşündüğüm, hissettiğim genç bir arkadaşım var. Buradan çıkınca onu aramayı ve bunun üzerine konuşmayı düşünüyorum*” şeklinde ifadeleri belgeselin amacına ulaşabileceğine örnek olabilecek cinstendi. Film ekibinden söz alan **Metehan** da Kültür Bakanlığı tarafından filmler için yapılan “güçlendirilmeye çalışılan aile” vurgusu konusunda “*Aileye farklı açılardan bakıyoruz. Onlar kan, soy ve soyadından gelen zoraki bir ilişki-den bahsediyor*” dedi. Cinsel kimliklerin rahatça ifade edilip, anlaşılmasına çalışıldığı durumlarda ise aile içi sevginin yeniden tanımlandığına vurgu yapan Metehan, “*Aile bireylerinin bu kez birbirini sevmeye konusunda artık seçme şansları var*” dedi.

“R.Ç ile LGBT’lerin yalnız olmadığını göstereceğiz”

Heteroseksist toplum düzeninde heteroseksüel kimlikler dışında sahip olduğumuz tüm cinsiyet kimlikleri; taciz, tecavüz, ölüm başta olmak üzere şiddetin her türlüyle karşı karşıya kalmamız için yeterli oluyor. İşte buna örnek henüz 17’inde, yaşamının en deli dolu döneminde cinsel yönelimi nedeniyle Amed’de babası ve amcası tarafından katledilen R.Ç... Hebûn LGBT Diyarbakır da bu davanın en yakın takipçisi ve herkesin bu davayı takip etmesi için kampanya başlattı. Biz de Hebûn LGBT ile hem kendileri hem de R.Ç üzerine sohbet ettik.

YDK: Hebûn LGBT kimdir? Ne zamandan beri LGBT hakları mücadelesinde yer alıyor?

Hebûn LGBT Diyarbakır: 2011 yılının Mart ayından bu yana Diyarbakır ve çevre illeri başta olmak üzere tüm bölgede yaşayan LGBT bireylerin cinsel yönelim ve cinsiyet kimlikleri ile varoluşlarını gerçekleştirmelerine destek olmak, sosyal, kültürel ve yasal haklarını edinebilmeleri için gerekli çalışmaları yapmak; hayatın her alanında homofobi ve transfobiye karşı mücadele edebilmek için gerekli dayanışmayı sağlayabilmek amacıyla kurulduk.

Toplumda mevcut homofobik, transfobik ve cinsiyetçi tutumların değiştirilmesi için çalışmalar yapmak ve bu tür faaliyetler içinde yer almak, LGBT bireylerin insan haklarının korunması ve her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılmasını sağlamak, herkesin eşit şartlar altında yaşadığı; cinsel yönelim, cinsiyet kimliği veya ifadesi ayrımcılığı başta olmak üzere tüm ayrımcılıklardan arınmış, insan haklarına saygılı özgür bir dünya için çalışmayı vizyon olarak belirleyen genç bir dernektir Hebûn LGBT.

Tabii biz Hebûn LGBT olarak sadece cinsel yönelim ve cinsiyet kimliklerimiz üzerinden mücadele etmiyoruz. Birden fazla kimliğe sahip olduğumuzdan kaynaklı sistemin baskı, zulüm ve zorbalık politikalarından fazlasıyla nasibimizi alıyoruz. LGBT kimliklerimizin yanına Kürt kimliğimizi de ekleyerek yola devam ediyoruz. Ve politik hattımızı belirlediğimizde karşımıza şu denklem çıkıyor: Bizler 1915’in 24 Nisan’ın da sürgüne yollanan Ermeni aydınlarıyız, 1938’de Dersim halkıyız, 5-6 Eylül 1955’de İstanbul ve İzmirli Rumlarız, inancı yok sayılan Alevileriz, sokak or-

tasında katledilen sosyalistleriz, 3 kuruşa tamah ettirilmeye çalışılan işçi sınıfıyız... Kısacası bu coğrafyadaki tüm öteki kimlikleri yanımıza alıp yola çıkan inançlı bir grup LGBT bireyiz.

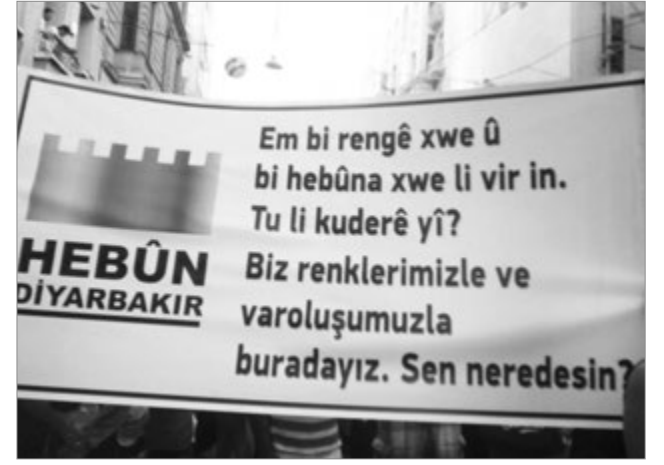
- T. Kürdistan’nda LGBT bireylerin maruz kaldığı ayrımcılıklar nelerdir?

- Aslında bu coğrafyada LGBT bireylerin ikili cinsiyet sisteminden dolayı maruz kaldığı ayrımcılık türleri hemen hemen aynı. Fakat Kürdistan coğrafyası söz konusu olduğunda yaşanan ayrımcılık biraz daha katmerleşiyor. Eğitim hakkına erişimden tutalım da barınma sorunlarına kadar çok çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalabiliyoruz. Özellikle trans arkadaşlarımız ev tutarken çoğunluğu işyeri olan binalardan ya da kimsenin oturmak istemeyeceği karanlık ve izbe binalardan ev tutmak zorunda kalıyor. Fakat bu bir çözüm olmaktan ziyade geçici olarak barınma sağlıyor. Kısacası barınma hakkı önündeki engelleri kaldırmıyor. Çünkü oturduğun daire deşifre olduğunda evin basılabilir, lince maruz kalabilirsin. Kolluk kuvvetlerinin uygulamaları da cabası. Seks işçiliği bahanesi ile evlerin basılıp mühürlenmesi sıradan bir uygulama olmaya devam ediyor.

“Susunluğunuz yok etmenin zamanıdır”

- Son olarak Amed’de cinsel yöneliminden kaynaklı ailesi tarafından katledilen R.Ç davası ile ilgili bir kampanya başlattınız. Bu kampanyanın amacı ve R.Ç davasının önemi hakkında biraz bilgi verir misiniz?

- Aslında davanın önemine geçmeden önce öngördüğümüz bir tespiti ve üzülen fark ettiğimiz birşeyi belirtmek isteriz. Bu coğrafyada egemenler var olabilmek adına kendi çarklarını akıttıkları kan üzerinden döndürüyorlar. Var olabilmelerinin yegâne yolu kendilerine benzemeyen herkesi çeşitli yöntemlerle katletmek. Egemenler bu politikalarını uygularken tüm dünya halklarına örnek olabilecek destansı direnişlerle karşı karşıya kalıyor. 71 devrimci çıkışı, sınıf mücadelesi veren

öncü örgütlerin tüm yok etme politikalarına karşı direnişe devam etmesi, Kürt halkının haklı davası bu direnişe örnek gösterilebilir.

Bugün bu coğrafyada yaşananları göz önüne aldığımızda sistemin herhangi bir saldırısında muhalif güçler bir araya gelip ses çıkarabiliyor. Fakat ne yazık ki LGBT cinayetleri söz konusu olduğunda müthiş bir sessizlik hâkim oluyor. Kendini alternatif gören bu hareketlerin sessizliği devletin teşvik ettiği bu cinayetlere karşı önlem almamasını ve rahat davranmasını da ne yazık ki beraberinde getiriyor. İşte R.Ç davasının önemi de burada ortaya çıkıyor. Bu cinayetler silsilesindeki suskunluğu yok etmenin zamanıdır diye düşünüyoruz. R.Ç için atılacak her adım hem muhalefeti bir araya getirecek hem de davanın takibinde mahkeme heyetinin üzerinde kamu baskısı oluşturabilmemizi sağlayacak. R.Ç şahsında LGBT bireylerin yalnız olmadığını gösterebileceğiz.

- Davada son durum nedir?

- Dava 2 Nisan tarihinde tekrar görülecek. Fakat şöyle bir durum söz konusu: Dava şu an tetiği kimin çektiği üzerinden ilerliyor. R.Ç’nin eşcinsel oluşu, nefret ve “namus” cinayetine kurban gittiği göz ardı ediliyor. Buradan sizin aracılığınızla bir kez daha dile getirmek isteriz. Kendine insanım diyen herkesi 2 Nisan Salı günü saat 13.30’da Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülecek davayı izlemeye çağırıyoruz. Ve kamuoyu yaratmak için başlattığımız kampanyaya destek olmak isteyenleri hebunlgbt@gmail.com adresine görüş bildirmeye davet ediyoruz. Yollayacağınız mesajlar “R.Ç davasının takipçisiyim. Çünkü...” girizgahı ile yayınlanacaktır. Omuz omuza yürüyebileceğimiz bir dünya düşü ile...

Antakya’da kadınların eylemine polis saldırısı

Yeni Demokrat Kadın (YDK) olarak bizim de bileşeni olduğumuz **Antakya Kadın Platformu** son günlerde artan kadın cinayetlerine karşı basın açıklaması yapma üzere 20 Şubat günü bir eylem kararı aldı. Eylem günü Eğitim-Sen il binası önünde toplanan kadınlar, saat 17.00’de Ulus Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti.

KESK’e yapılan gözaltı terörünü 19 Şubat’ta protesto etmek için aynı yerde toplanan kitleye co-

puyla, gazıyla saldıran devlet yine ordaydı. Çünkü kadınların açıklamasından sonra bir gün önceki faşizan uygulamalara karşı KESK bileşenleri ve demokratik kitle örgütleri tarafından yine sokakta bir protesto eylemi düzenleyeceklerdi. Saatler öncesinde sokakları tutmaya başlayan polis, karşısında kadınların yürüme isteğini görünce saldırıya geçti.

Antakya’da katledilen Berna Özdemir ve diğer kadınların sesi olmak için alanlara çıkan kadınlara

polis saldırarak, gözaltına alma girişiminde bulunan polise kadınların ve eylem hazırlığı yapan KESK ile demokratik kitle örgütlerinin de tepki göstermesiyle polis şiddeti engellenmiştir. “**Erkek vuruyor, devlet koruyor**”, “Bağır herkes duysun erkek şiddeti son bulsun”, “**Kadınlar artık susmayacaklar**”, “Polis defol bu sokaklar bizim”, “**Yaşasın Kadın Dayanışması**” sloganlarının atıldığı eylem, polisin baskısı ve şiddetli yağmura rağmen devam etti. Kadınların gösterdikleri bu direngen tavır, kadın mücadelesinin yükseltilmesi ve önemi açısından çok değerlidir. (**Antakya YDK**)

Çanakkale'den operasyona protesto

19 Şubat sabah saatlerinde KESK'e yönelik "DHKP-C operasyonu" adı altında yapılan operasyonu protesto

etmek amacıyla Gençlik Federasyonu'nun yapmış olduğu çağrıyla 20 Şubat Çarşamba günü İskele Meyda-

nı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme SGD, TKP ve YDG de destek verdi. Aynı gün içerisinde KESK de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Bu eyleme de YDG ve diğer

demokrasi güçleri destek verdi. Devrim ve demokrasi güçlerine yapılan saldırıları, devrimci dayanışmayı büyüterek yeneceğiz.

(Çanakkale YDG)

GELECEĞİMİZ İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

Üniversitelerde ikinci dönemi karşılarken üniversitelere, öğrencilere, akademik alana yöneltilen geleceksizleştirme, yozlaştırma, örgütsüzleştirme politikalarına karşı YDG olarak bizim takınacağımız tavır, önümüzdeki süreci verimli geçirebilmemiz açısından gündemimize alacağımız, kitlelere taşıyacağımız tartışmaların verimli geçebilmesi, hem biz YDG'ilerce yeterince kavranması kitlelere taşınması ikinci dönemi verimli geçirmemizi sağlarken yaz dönemi açısından da işleteceğimiz süreci belirleyecek aynı zamanda verimli geçirmemize katkı sunacaktır.

Sadece kendi gündemlerimizin içine boğularak süreci sağlıklı geçiremeyeceğimiz aşikardır. Bu yüzden yüzümüzü kitlelere daha fazla döndürdükümüz, kitleden daha fazla beslendiğimiz bir dönem geçirmek en büyük ihtiyaçlarımız arasındadır. Çünkü kitle hareketinin yükseldiği, halkın sistemle olan çelişkilerinin derinleştiği, taleplerini sokaklarda haykırdığı, öfkesinin alanlara taşıdığı bir evrede biriken öfkeyi örgütlü mücadeleye kanalize edecek, egemenlere yanıt olacak, saldırıları bertaraf edecek bir konumlanışta olmanın başka yolu ve koşulu yoktur. Öbür türlü bizi kitlelerin gerisine itecek, kitlelerden koparacak ve yabancılaştıracak bir pozisyondur. Bu durum da YDG gibi bir kitle örgütü için kabul edilemez bir durumdur.

Bütün bu gerçeklik çerçevesinde bir bütün ülkemiz devrimci gençlik hareketinin en büyük açmazlarından olan kitleden kopuk olma, yeterince buluşamama sorunu bizim de en büyük açmazlarımız arasındadır. Bu yüzden kitle hareketinin yükseldiği bir politik atmosferde rüzgarı arkamıza almamızın koşulu kitlelerle buluşmamıza engel teşkil eden bütün ideolojik, politik örgütsel sorunlardan ve zaafardan uzaklaşarak kitlelerle bağlarımızı güçlendirmek ve anın koşullarına ve ihtiyaçlarına göre konumlanabilmektir.

Bu dönem bizim açımızdan en önemli gündem, yeni hazırlanan YÖK Yasa Taslağı aracılığıyla hayata geçirilmek istenen geleceksizleştirme politikalarıdır. Zaten YÖK kurulduğu günden bugüne farklı bir gündemi olmamıştır. Ancak uzunca bir süredir çok geniş bir çevre tarafından eleştirilene konu olan, faşist yüzü fazlasıyla eleştirilen bir kurumdur. Bütün yeniden yapılandırılma tartışmaları, yeni taslak hazırlama girişimleri, özünde hiçbir şeye dokunmayarak göstermelik olarak yapılan isim değişiklikleri vs. bunun ürünüdür. Bu yüzden egemenler bu kadar geniş bir çevre tarafından sürekli olarak eleştirilen böylesi kompleks bir saldırı mekanizmasına yeni bir şekil verme çabasıdır. YÖK özünde hiçbir değişiklik yapılmadan hatta daha güçlü bir saldırı mekanizması rolünü oynayacak bir konuma taşınmak istenmektedir.

Kendimizi de katarak bütün gençlik hareketi için söyleyebiliriz ki; YÖK'e karşı köklü bir teşhir çalışmasından öteye gidebilen güçlü bir karşı koyuş örgütlenememiştir. Çokça tartışılmış, eleştirilmiş, teşhiri yapılmış ancak güçlü, sürekli bir karşı duruş sergilenememiştir. Evet, YÖK'ün yeni uygulamalarına karşı dönemsel çalışmalar örgütlenmiş ancak bunda da yetersiz kalmıştır.

YÖK Yasa Taslağının yayınlanışından bu güne azımsanmayacak süre geçti. Bu taslak da çok geniş bir çevre tarafından eleştirildi, belirli eylem ve etkinlikler örgütlendi; ancak YÖK karşıtı mücadeleyi dünden ayıran, anın koşullarına ve ihtiyaçlarına uygun bir süreç işletilemedi. Birleşik, güçlü, militan bir mücadele hattı örülemedi aksine YÖK'ü kavrayışımızdaki eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz bugün de aynı açmazlarla bizi karşı karşıya getirmiştir. Bu yüzden YÖK'ün yeni durumunu kavramak, egemenlerce amaçlananı bütünlüklü olarak görmek açısından önemli bir yerde durmaktadır. Yürüteceğimiz çalışmayı yasanın geçiş süreciyle sınırlı tutmak değil yapmamız gereken şey YÖK karşıtı mücadeleyi sürekli, düzenli tutarlı bir biçimde sürdürmektir.

Bizim de ikinci dönem faaliyetini örgütlerken yapmamız gereken YÖK'le ya da herhangi bir gündemle ilgili çalışma yürütürken amacımızın günü kurtarmak değil geleceği kurmak olduğunu unutmamak olmalıdır. Çünkü en büyük eksikliklerimizden birisi bu; anı kurtarmaya çalışırken gelecekte kaybetmek. Unutmamalıyız ki bizim cephemizden karşılığını bulmayan her saldırı katmerleşerek devam edecektir. Biz sesimizi birleştirmediklerimiz, yükseltmediğimiz sürece geleceğimizi çalmak isteyenlerin saldırıları hızlanarak devam edecektir.

Bizim buradan mini kareler!

Antakya ili Reyhanlı ilçesine bağlı küçük bir köy burası. Yaklaşık 35 hane "baraka" denilebilecek evden oluşan Amik ovasında, ilçeye 9 km uzaklıkta bir yer... Köy görüş mesafesine girince sosyo-ekonomik yapısı hakkında bilgiler veriyor gözlerimize.

Köyde yaşayanlar orta yaşta, gençler ise başka illere çalışmaya gitmiş. Köy halkı Urfa'dan uzun yıllar önce mevsimlik işçi olarak gelip, oraya yerleşen ailelerle Arap, Kürt, Türk farklı etnik kimliğe sahip insanlardan oluşuyor. Köylünün çoğunun ekip biçtiği üretim yaptığı toprakları yok. Kadınlar evde besledikleri ineklerin sütünden yoğurt, peynir, çökelek yaparak ilçe merkezindeki semt pazarlarına götürerek satmakta ve mutfak masraflarını karşılamakta. Ev dışında çalışan ve emeğinin karşılığını ücret olarak alan hiçbir kadın yok. Erkekler genelde yakın çiftliklerde ağaların yanında çalışmakta... Eğitim anlamında en fazla liseye gidilmekte, o da bir-iki kişi. Üniversite hiç yok. Nedenlerine gelince, burada bulunan okulu, anlatalım:

Bu köyde çalışan olmayan bir sağlık evi ve 1960'tan kalma tek derslikten oluşan bir de okul var. 1960'tan bu yana bu köyde yaşayan insanlar bu okulda "eğitim" görmüş. Her yıl ortalama 35 öğrenci bu okulda eğitim-öğretim görüyor. Okulda hep tek öğretmen görev yapıyor. Bu öğretmen okul müdürü, okulun temizliğinden sorumlu hizmetli yani bence bu öğretmen için "her şey" diyebiliriz.

Okulun iç duvar, dış duvar, kapılar vs. her yer parparça, duvarlardan çalimsı bitkiler çıkıyor. Geçen sene okulun durumunu ince-

lemek üzere bir teknik ekip geldi ve inceleme sonucunda burası yığma yapı, zeminde çökmeler var, yığma yapılarla ilgilenen başka bir üst ekibin de incelemesi gerekir diye rapor yazdı ve korkmanın "başınıza çökmez" diye nasihatle bulunarak ayrıldı.

Ve aradan günler, haftalar, aylar geçti gözümüz yolda teknik ekip bekliyoruz ama o ekip hala gelmedi...

Her zamanki gibi o sabah da öğrenciler ve öğretmen okula geldi, birde ne görsünler okulun dış cephe saçağından en azı bir kilo ağırlığında beton parçaları yerde. Çocuklar hiç çekinmeden orada oyun oynamaya devam ediyor. Öğretmen tedirgin oluyor, çocukları oradan uzaklaştırıp yetkililere haber veriyor. Saatler sonra yetkililer geliyor, fotoğraflar çekiyor, binanın özelliğinin kaybolduğunu vs. söyleyip arayacaklarını ekleyerek ayrılıyorlar. En nihayetinde öğretmenin kafasında da oluşan, burada eğitim-öğretim yapılmaz, öğrencileri merkezi güzel bir okula taşınmalı olarak götürürler diye düşünürken, eğitime devam edilmesi söylendi, burada eğitim bu dönem de sürecek...

Ancak 2013 yılı içerisinde yeni bir okul yapılacağına karar çıkmış. Elbette, bu haber çok memnun edici. İlerideki süreç için, sonraki öğrenci ve öğretmenler için...

Peki yeni okul binası inşaatı yapıp bitene kadar bu binada olacak öğretmen ve öğrencilerin can güvenliği ne olacak, burası birinci dereceden deprem kuşağı, gerçi bu binanın çökmesi için buranın deyimiyle "kepmesi" için deprem gerekmez ama neyse...

(Antakya'dan bir ÖG okuru)

YDG'den şehitler anması

Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bugünlerde biz de Sarıgazi YDG olarak bir anma etkinliği düzenledik. 10 Şubat Pazar günü Munzur Kültür Derneği'nde yaptığımız etkinlikte şehitlerimizin resimlerinin yanı sıra "Katledilişinin 40. Yılında Anıyoruz Ve Savaşıyoruz!" yazılı İbrahim Kaypak-kaya resmi asılıydı.

Anma etkinliğinin giriş konuşmasında, şehit yoldaşları anmanın, onları sahiplenmenin yapılan saldırılara karşılık daha fazla örgütlenmekten geçtiği vurgulandı.

Ardından devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Etkinlik müzik eşliğinde şiir dinletisiyle devam etti.

Şehit yoldaşlarımız ve mücademizin anlatıldığı sinevizyon gösteriminde ilginin yoğun olduğu ve sık

sık alkışlarla coşkuyla anılan etkinlikte, coşku ve hüznü bir arada yaşadık. Ayrıca etkinlikte Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'den Tutsak Partizanların gönderdiği bir mesaj okundu. Ardından sahne alan Grup Artin Kürtçe parçalarla güzel bir müzik dinletisi sundu. Grup İsyen Ateşi'nin türküleriyle coşku kattığı etkinlik oldukça coşkuluydu. Son ezgiler Paris'te katledilen 3 karanfil için söylendi. (Sarıgazi YDG)

Milliyetçiliğe yeni kılıflar; Türklüğün ve Türkçülüğün Çıkmazları

Aslında bütün tartışma Kadir İnanır'ın, Tatar Ramazan'ı sahneden gerçeğe, kendi hayatına uyarlamasıyla başladı. Gerçekten de İnanır röportajı kendi içindeki tutarlılığı ve samimiyetiyle büyük bir ilgiye mazhar oldu. Her ne kadar, sanatçı ve aydın kabul edilen kategorinin esas eğilimi olan, koşulların oluşmasını bekleme, iktidara göre şekillenmeden payını almışsa da, başka bir ifadeyle açıklamaları bize göre geç ve yenilik içermeyen türden olsa da bunların dile getirilmesi iyi oldu diyebiliriz.

Söz konusu röportaj, sonradan görme (kendi ifadesidir) Ertuğrul Özkök'e eleştiri içermesiyle kendisini hayli üzmüştü. Ne diyordu Özkök kısaca, "Kürt sorunu çözülürken bir Türk sorunu yaratılıyor. Türklerin de hassasiyetleri olduğu unutulmasın". Hassasiyet kelimesi, Türk milliyetçiliğinin ağzında o kadar kirlendi ki, kullanmak istemezsiniz. Zira Ermenilere jenosid uygulayan Türk Devletin hassasiyeti İğdir'da Türklere uygulandığı iddia edilen bir Soykırım(ın) Anıtı olarak tezahür eder. Irkçılık ucube kafası... Ya da çok

uzağa gitmeden, Tarlabası'nda Kürtlere yönelen silahlı saldırının faileri sadece "hassas vatandaşlardır". Evet, bu ülkede bir "Türk hassasiyeti" var, aşırı milliyetçilik dozuyla uyuşturulmuş kitlelerin alışmak istemediği, görmeye tahammül edemez hale geldikleri Kürde yönelmiş bir hassasiyet bu. Her yerden tezahür edebilir: Dün Tarlabası, Antakya, Adana, Zeytinburnu, Afyon olur; bugün Sinop, Samsun diye devam eder. Bu hassasiyet ırkçılıktan beslenmekle, jenositten öylesine mülhemdir ki, imhaya odaklanır ve doldurulmuş kitlelerin dağılması için kan akması bazen yetmeyebilir.

Özkök, hiç de özeleştirel olmayan bir üslupla eleştiriye cevapladı. Ahmet Kaya'ya yönelen linç kampanyasının uygulayıcısı olmakla itham edildiğinde verdiği cevabın "Bir ben mi hatalıyım" ünlemesiyle tecelli etmesinin dahi daha muteber olduğunu not edelim. Şimdi, ne diyor, "Kürt sorununun çözümünde engel bensem, Türklükten istifa ediyorum". Mealinde yani. Sevsinler, diyemeyeceğiz. Ülke çapında bir sorun bağlamında kendisini koyduğu yer büyüklüğünün kerameti nereden bilinmez ama birileri ona, kendisinin bağlam içinde hayli küçük bir yere sahip olduğunu söylemeli. Biz zaten yalaka olduğuna biliyoruz.

"Sıkıysa beyaz Türklükten istifa etsin" önerisi istifa beyanı kadar ciddiyetsiz olsa da Özkök'ü tedirgin etmeye yetmişti. Hemen uzlaşma arayışına girişti. Ahmet Hakan'a verdiği cevapta, önce Türklükten istifa etmekle, beyaz Türklükten de istifa etmiş olacağı tümdengelimini ileri sürdü. Sonra ne kendisinin Beykoz'dan, ne de A. Hakan'ın Nişantaşı'ndan vazgeçebileceğini hatırlattı. **Mevziler sağlam, kaygılar ortak.**

Ertuğrul Özkök gibileri yalnız değildir. Bunların siyasetten anlamadığı düşünülmesin. Hangi argümanın hangi zamanda prim kazandıracağını gayet iyi bilirler. Kişisel geçmişleri karşılına çıkarıldığı zaman, geçmişteki hatalar geçmişin kötü koşullarının bir sonucu olarak gösterilip temi-

olarak sunması, Türköne'nin yol arkadaşlarının eski görünse de uzak olmadığını gösteriyor. Türköne'nin önerisi asla ulusal eşitlik yönünde değildir ki, havsalasının bunu sağlamadığını tespit için Nihal Atsız pergeline gerek yoktur. Türk olmayan uluslara esasen zorla giydirilen gömleğin sökülüp atılmasını değil esnetilmesini, yamanmasını öneriyor. Bırakın Türklük baki kalsın, diyor. Bunun yöntemleri konusunda ayrı düşünüyor diğerlerinden. Dağa taş yazmaktansa, her gün küçük çocukları "Türküm..." andıyla bağtırmaktansa, incelikli politikalar öneriyor. Cemaatin yöntemleri yeterli bir ilham kaynağı olmuş onun için.

Geçmişle yüzleşme düzeyi muhababının samimiyeti için pek geçerli veriler sunar. Türköne'nin yüzleşmesi,

"Ülkücülerle birlikte hareket etmeye başladım. Onlara mecburan katıldım. Tek başınıza yaşamıyorsunuz... Hiç, MHP'li olmadım. Türkes'i hiçbir zaman sevmemişim" (Aksiyon, 2009) düzeyinde kalınca samimiyet testine gerek kalmıyor. Milliyetçilikten vazgeçen yok. Özkök de bir yazısında biraz da övünerek "İsminde milliyetçi olan bir partiye hiçbir zaman oy vermedim" diyordu. Özcesi MHP'li olmamak iyi milliyetçilik olarak piyasaya sunuluyor bugünlerde. Ülkü Ocağı lideri olmuş, halk düşmanlığı yapmış, devrimci kanı dökmüş Türköne mi? O, hiç MHP'li olmamıştır. Daha ne olsun!

Anayasal tanımın nasıl düzenleneceği önemli bir husus olmakla beraber, tanımın uygulama ve zihniyetin bir yansıması olarak kalacağı açıktır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı olarak adlandırılan çözüm formülünün eşitlik ve özgürlük temelinde dayandığı, formülün bu temel üzerine inşa edildiği açıktır. Bu önerme siyasal hattımızın sınıf karakterinin esasen ulus renginden soyutlanması meselenin önemsiz olduğu çıkarımına yol açmaz, zira önemi tecrübe ile sabittir. Karşı devrim cephesinin ulusal meselede izlediği yolu da kendi sınıf karakteri ve çıkarları belirlemektedir.

Bir nevi kelime oyunlarından mütevellit bahsi geçen tartışmanın odağında güçlü bir devlet özlemi yatmaktadır. Önerilerine verdikleri örnekler niyetlerini yeterince açık ediyor: İngiliz milliyetçiliğinden vazgeçilebilir ama Britanya milliyetçiliğinden vazgeçilmez. Britanya milliyetçiliği diye bir şey olmadığını, bunun sadece İngiliz milliyetçiliğinin bir kılıf olduğunu bir İrlandalı'ya sormak akıl kârı olandır. Milli kimlik mi inşa edeceksiniz? Buna hakkınız olup olmadığını hiç tartışmayalım. Bir öneri de biz sunalım: Gidin Kürtlere, Ermenilere, Araplara sorun önce.

İmha ve inkâr anlamında ihmal edilmeyen Kürdistan coğrafyasının (sadece T. Kürdistanı değil) aslında iktisadî açıdan da ihmal edildiği anlaşıldı! Uzun zaman önce ucuz işgücü olarak keşfedilen Kürtlerden sonra, hammadde ve pazar alanı olarak Kürdistan'ın önemi paha biçilmezdir artık. Üstelik Kürtlere bağımsızlığı önceki zamandan daha yakın kılan konjonktür, açıkça bunu dayatmaktadır.

Ulusal hak eşitliğine katlanmaktansa mevcut milliyetçiliklerini söylem düzeyinde ırkçılıktan arındırma telaşının kaynağı işte bu iktisatçı. Devleti, devlet aygıtını elinde bulunduran sınıfları Özkök ölçeğinde küçültürsek; doğrudur ne Beykoz villalarından vazgeçilir, ne Nişantaşı'ndan ne de Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarından.

"TÜRKLÜKTEN İSTİFA EDİYORUM!"

Daha ilginç 'Beyaz Türklük'ten de istifa ediyor

ze çıkartılır. Böyle yapmakla şu anda yaptıkları da masumane bir kılıfa bürünmüş olur.

Şimdilerde siyasal piyasada geçerli akçe, **aslını inkar etme düzeyinde olmasa da restorasyon sürecine uygun bir dildir.** Ne var ki, dil hep ağır olan dişe değdiği için asıl dertlerini gizlemeye yetmiyor hiçbir argüman. Eskinin "ülkücü" faşisti **Mümtaz'er Türköne** başka bir açıdan tartışmaya dâhil oldu. Köşe yazılarında ve bir televizyon programında Türklük tanımının yeniden içeriklendirilmesini, etnisite sınırlarına hapsedilmemesini önerdi. Hatta daha ileri giderek Türkiyelilik tanımının yeni vatandaşlık tanımı için kâfi gelmeyeceğini belirtti.

İlkin ilerici bir söylem gibi görünen bu sözlerin arka planında değil sözlerin ve yazının bütünlüğünde yapılan itiraf, inkâr politikasının mevcut haliyle miadının doldurduğu ile sınırlıdır. Zira gazetede yazılardan birinde "Türklüğün bir milletin kimliğinden basit bir etnik kimliğe kim dönüştürdü? Bu kötülüğü bize kim yaptı? ...Kuru kuru milliyetçilik olmaz" diyen Türköne'nin öfkesinin biraz da bir türlü asimile edilemeyen Kürtler olduğu yeterince açık değil mi?

Yol arkadaşlarına yönelik nasihatini Kürtlerin de kendilerini var edebilecekleri bir millî kimliğin oluşturulması

Evet, bu ülkede bir "Türk hassasiyeti" var, aşırı milliyetçilik dozuyla uyuşturulmuş kitlelerin alışmak istemediği, görmeye tahammül edemez hale geldikleri Kürde yönelmiş bir hassasiyet bu. Her yerden tezahür edebilir: Dün Tarlabası, Antakya, Adana, Zeytinburnu, Afyon olur; bugün Sinop, Samsun diye devam eder. Bu hassasiyet ırkçılıktan beslenmekle, jenositten öylesine mülhemdir ki, imhaya odaklanır ve doldurulmuş kitlelerin dağılması için kan akması bazen yetmeyebilir.

Şovenizm, Uluslaşma ve

TC'nin Ortaya Çıkışına Dair -6-

Şovenizmi kavrayışta "sol" körlük:

Milliyetçiliğin-şovenizmin esaret zinciri altındayken halk kitlelerinin kendi yaşam koşullarına dair sorgulama bilincinin bulanıklaşacağını çok iyi bilen devlet/ulus egemenleri, ellerindeki bu oldukça masrafsız, zahmetsiz yönetsel aracı tüm pervasızlığıyla kullanmıştır. Devletin halk kitlelerini yönetme aracı ve halk kitleleriyle kurulan bir diyalog biçimi olarak şovenizmin stratejik hedeflerinden birisi sınıf çelişkilerini bastırmak, bu çelişkileri yönetmektir. Halk kitlelerinin kendi sınıfsal çıkarlarının devrimci mevzilerinde yerini alma tehlikesine karşı, şovenizmin düşman ya da tehdit olarak işaret ettiği kimliklere karşı yürütülecek sosyal, iktisadi, psikolojik ve fiziki bir savaş örgütlenmesi ve yürütülecek bu savaşın da kitleleri örgütlemesi amaçlanmıştır.

Türkiye devrimci hareketinin şovenizmi kavrayışındaki temel zaaflarından birisi de buraya ilişkindir. Şovenizmin ideolojik etkisini yalnızca ezilen ulusa karşı verilen savaşla sınırlayan, ezen ulusu da kapsamına alan "içe dönük" amacını kavramadaki zaafından söz ediyoruz. Bu zaafın en bilinen biçimi, sınıf sorunu ile ulusal sorunun birbirine diyalektik etkileşimini kavramaktan uzak ele alışlardır. Bu yüzden de politik mücadelenin temel momentlerinden birisi haline gelmiş olan ve devletin, toplumun gündemini bu denli belirleyici hale gelmiş Kürt ulusal mücadelesine karşı devletin yürüttüğü şovenist seferberlik yeterince umursanmamakta, neredeyse yok sayılmaktadır.

"İşçilik", "sınıfsal"lık savlarıyla kendilerini "sosyalizmin özgün sorunları"na hasretmiş bu yapılar, şovenizmin halk kitlelerindeki demokratik duyarlılıkları ve hak arama bilincini nasıl felç ettiğini umursamadan, çatışan güçlere omuz atıp kendilerine ayrı bir mücadele koridoru açmayı temel politika tarzı edinmişlerdir. Politikanın temel momentlerinin ve büyük saflaşmaların, politikanın konusu olan irili ufaklı tüm çatışma alanlarına kendini dayattığı bir ortam gerçeğini yok sayanlar, kendilerini bu ortamdan dışarıya "sosyalizm" ipiyle de çıkarsalar apolitik kalmaya mahkûm olurlar.

Steril bir "sınıfsallığı" pusula yapın-

ca, etliye sütlüye karışmayan, şovenizme karşı açıktan bayrak açıp proletaryanın bilincini gereksiz gündemlerle meşgul etmeye gerek de kalmıyor haliyle(!) Bu noktada Lenin'in, sosyalist devrimin demokratik programında yer alan "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" üzerinden yaptığı değerlendirme oldukça öğreticidir.

"Sosyalist devrim tek bir hareket, bir cepheye tek bir muharebe değil, çetin sınıf savaşımının yer aldığı bütün bir çağ, tüm cepheye, yani ekonomi ve siyasetin tüm sorunları üzerinde uzun bir muharebeler dizisidir. Bu muharebeler, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle sonuçlanabilir. Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini vb. sanmak büyük bir yanlıgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan başarılı sosyalizm olmazsa aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziye yenilgiye uğratamaz." (1)

Ayrıca şunu da belirtelim ki, Lenin demokrasi uğruna savaşım, "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" pratikten kopuk boş bir söylem haline getiren oportünist tutumları kast etmiyordu ve "sözde kalan protestolarla yetinmeyecek, yığınları kesin eylemlere çekerek" yürütülecek bir savaştan bahsediyordu. Türk şovenizmine karşı verilecek savaşın parolası da Lenin'in bu sözleri olmalıdır.

Şovenizme karşı mücadeleyi, politik mücadelenin önemli bir bileşeni haline getirmeyen siyasi yapılar; kendilerini devrimci-sosyalist olarak ifadelendirmekten dolayı bir adım dahi geri atılmayacak bir noktadan pratik karşılığı olmayan söylemler üreterek vaziyeti idare etmeye çalışıyorlar. Ancak, sorunun neresine giderse gitsinler, kafalarını nereye çevirirse çevirsinler kendilerini takip ediyor. Halk kitlelerinin hangi sorununa el atarlarsa atsınlar bir noktadan sonra şovenizmin ideolojik etkilerinden her alanda sınırsızca faydalandığı ve halkı sürekli "millî" bir konumdan tavır almaya zorladığı için ezilen yığınların geri yanlarıyla hesaplaşmayı sonsuza kadar erteleyemezler.

Şovenist ideolojinin üretimi olan "biz" in karşısına, Kürt Ulusal Hareketini şeytanlaştırarak koymadığı, "terör siyaseti" nin sirayet etmediği gündem neredeyse yoktur. Rejim partilerinin son otuz yıllık siyaset pratiğine; "terörden yana olanlar" ve "teröre karşı olanlar" üzerinden belirlenmiş saflaşmalar yaratarak, kategorik karşıtlıklar üreterek halkı kendi arkasına yedeklemeye çalışmak ve baskı, sefalet ve yozluktan ibaret olan bu faşist rejime kitlelerin rızasını, onayını almaya çalışmak damgasını vurmuştur. Rejimin en has partileri AKP, CHP ve MHP bile birbirine "muhafeft" ederken hasmını "teröre taviz vermekle", "teröristlerle beraber hareket etmekle", "terörün ekmeğine yağ sürmekle" vurmaya çalışmaktadır.

BDP'ye karşı ise tam koro halinde safinı seçmesi ve "terörü lanetlemesi" dayatılıyor. PKK'nin eylemleri ve asker cezazeleri şovenizmi kışkırtma ayınlarına dönüyor. Ankara'daki ünlü TEKEL işçilerinin direnişi, Hidroelektrik Santrallerine ve barajların yarattığı ekolojik tahribata karşı yürütülen mücadele gibi ilk anda akla gelen demokratik-sosyal içerikli mücadelelerin bir çoğunun PKK ile ilişkilendirilip, bu mücadelelerin arkasında "terör parmağı" na işaret edilmesi siyaset geleneği haline gelmiştir. TC devleti/hâkim sınıflar bir asırlık şovenizm tecrübesini, kendi çıkarlarına tehdit gördükleri her türlü hareketi ve direniş gücünü "terör" parantezine çekip onları etkisizleştirmede kullanmaktadır. Devletin ana akım medyası, yargısı ve polisiyle devrimci ve demokratik tüm mücadele alanlarını terörize edip, mücadele güçlerine karşı şovenist bir dalga ve linç atmosferi yaratmaları artık sıradanlaşmıştır.

İşte böylesi bir zeminde Türk şovenizmine ilkesel bir karşı koyuş gerçekleştirilmeden ve Türk şovenizmine karşı halk yığınlarının eğitilmesini siyasi bir görev olarak belirlemeden yürünecek bir yol kalmamıştır. Her adımda Kürt Ulusal Hareketi ile ayrımlarını vurgulamayı siyaset biçimi haline getiren, Ulusal Harekete dair her sözün başını "Kürt milliyetçiliği" diye açanların; benzer bir şovenist kışkırtmanın hedefi olduklarında "Biz Pekakalı değiliz" demelerinin kendilerini kurtarmaya yetmemesi, bahsettiğimiz yolun sonunu işaret ediyor.

Yine, şovenizme dair duyarlılığın oluşturulması ve etkili bir mücadele örgütlenememesinin önündeki engellerden birisi, ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yapılması gereken kesin politik ayrımın yapılmamasından ileri gelen zaafı duruştur. Ezen ulus şovenizminin niteliği ve hegemonik baskısı bu denli belirginleşmiş bir zeminde "yansız" davranan, her türlü milliyetçiliğe "eşit mesafe" koyup, aynı tonda eleştiren siyasi yapılar, böylelikle, kendi "sosyalist" niteliklerini pekiştirdiklerini, sterilliklerini koruduklarını düşünüyorlar besbelli.

Bu da bize, I. Emperyalist Paylaşım Savaşından bu yana "sosyal şovenizm" in en yaygın, en belirgin biçimi olarak defalarca altı çizilmiş olan bu düşünceyle hesaplaşmanın güncelliğini koruduğunu gösteriyor. Ezen ulusun başka kimlikleri yok etmeye, yok sayma-

ya güdümlü milliyetçiliğiyle (ki Türk milliyetçiliğinin atar damarının şovenizm olduğu unutulmamalıdır) ezilen ulusun var olma mücadelesinin doğal itimiyle varlık kazanan milliyetçilik ayrılaştırılınca, Türk şovenizmine karşı kaçak güreşmekten başka çare kalmıyor haliyle. Kürt Ulusal Hareketi'nin reformcu istemleri ya da uluslararası diplomasi açısından kendine destek bulup, güç yaratma politikalarının üzerinden keskin söylemler üretmeyi, durmadan milliyetçiliğin çıkmaz sokağını işaret etmeyi siyasi tutumlarının ana eksenine haline getirmiş olan örgütler, Türk şovenizmine soldan omuz verdiklerine pekâlâ inanmazlar. Ama inanmamaları, yaptıkları işin niteliğini değiştirmiyor maalesef.

Türk şovenizmine karşı güçlü, kesintisiz bir mücadele perspektifi gereklidir:

Tarihsel kökleri oldukça derinlere giden ve ulus-devletleşme ideolojisinde merkezi bir yer teşkil eden Türk şovenizmine dair kavrayışımızı derinleştirmeye ve Türk şovenizminin ideolojik-politik-kültürel tüm alanlardaki varlık biçimlerine dair duyarlılığımızı güçlendirmeye ihtiyacımız var. Meselenin yalnızca ulus-devletleşme ve uluslaşmaya dair "millî" bir sınırla kalmadığı, Türk hâkim sınıflarının iktidar olma/iktidarda kalmayı içeren sınıfsal siyasetin önemli bir bileşeni olduğu gerçeğini daha iyi kavramalıyız. Ve tabii ki tarihsel ve sosyal olarak bu denli etkin ve diri olan Türk şovenizminin en gerici rejim partilerinden tutalım devrimci örgütlere kadar geniş bir yelpazede siyaset dokusuna çeşitli oranlarda nüfuz ettiği gerçeğini görmeliyiz.

Bu gerçeğin bizlere ifade ettiği mesaj, ekonomik, politik ve sosyal sorun katmanlarıyla bu denli etkileşim halinde olan şovenizmle mücadeleyi kendiliğindenci tarzından ve sistemsizliğinden çıkarmanın yol ve yöntemlerini bulmamız gerektiğidir. Tıpkı cins eşitsizliği ve kadının cins olarak ezilmişliğine karşı mücadele olduğu üzere, Türk şovenizminin mücadele kapsamına giren tüm alanlardaki varlığına, görünüm biçimlerine karşı duyarlılığımızı, farkındalığımızı artırmalı, mücadele perspektifimizi belirlemeli ve Türk şovenizmiyle amansızca hesaplaşmalıyız.

Son sözü yine Lenin'in apaçık sözlerine bırakıyoruz: *"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olabilir mi? Olamaz. Büyük-Rus halkının özgürlüğünün gerçekleşmesi böyle bir zulme karşı savaşım gerektirmektedir. Ezilen ulusların hareketinin uzun zamandan beri süregelen bastırılmaları tarihi, bu zulmün lehine 'yukarı' sınıflar tarafından yürütülen sistemli propaganda, Rus halkının özgürlük davasının önünde, önyargılar vb. biçiminde koskoca engeller yaratmıştır."*

Büyük-Rus kara-yüzleri, kasıtlı olarak bu önyargıları beslemekte ve körüklemektedirler. Büyük Rus burjuvazisi, bunları hoşgörüyü karşılamakta ya da bunlara destek olmaktadır. Bu ön yargılara karşı sistemli bir savaşıma girmedikçe, Büyük Rus Proletaryası kendi amaçlarına erişemez, özgürlük yolunu kendisine açamaz." (Lenin; UKKTH, sf: 71)

(1) Lenin; UKKTH, Sol Yayınları, sf: 135 (Bitti)

Yasemin Çiftçi anıldı

9 Şubat 2012'de devrimci bir eylem hazırlığındayken şehit olan MLKP savaşçısı **Yasemin Çiftçi** ölümünün yıldönümünde 1 Mayıs Mahallesi'nde Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu (ÖTSP) tarafından yapılan yürüyüşle anıldı.

Yürüyüş boyunca şehit düşen devrimcilerin isimleri okunarak "**Yaşıyor**" denildi. Aynı zamanda MLKP savaşçısı **Yılmaz Selçuk** ve ABD Büyükelçiliği'ne yönelik eylemde şehit olan **Alişan Şanlı** da sloganlarla anıldı. Eyleme **Partizan**, Halk Cephesi, **DHF** de destek verdi.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

Düzgün Demirpençe hayatını kaybetti

H. Merkezi: Marksist Leninist Komünist Partisi (MLKP) davasından uzun yıllar tutsak olan **Düzgün Demirpençe** İsviçre'de yaşamını yitirdi. Uzun bir süredir yakalandığı kanser hastalığı ile mücadele eden ve Avrupa'da sürgünde yaşayan Demirpençe, 1 Şubat günü ölümsüzlüğe zafer işaretiyle uğurlandı. Onun ölümsüzlüğü yoldaşlarına kavga şiarlarını bıraktı.

Demirpençe 8 Kasım 1950 tarihinde Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Kurçik Köyü'nde dünyaya geldi. 12 Eylül döneminde Dersim bölgesindeki gerillalara sığınaklar yaptığı için ağır işkencelerden geçirildi, di-rendi. Antep'te 18 Mayıs 1991 tarihinde İbrahim Kaypakka-ya'yı anma eyleminden gözaltına alınan Demirpençe'nin gözaltında gördüğü işkence nede-niyle 4 kaburgası kırıldı. Antep, Malatya, Çanakkale ve Bursa hapisanelerinde tutulan Demirpençe, 19 Aralık katliamında omzundan yaralanmış, 1996 yılı Ölüm Orucu eyleminde yer almıştı. Tahliye olduktan sonra tedavi için yurtdışına çıkan Demirpençe, uzun yıllar sürgünde yaşamak zorunda kaldı.

"Ajanlık dayatmaları, tehditler bizi yıldırılmaz!"

İstanbul: Nurtepe'de yaşayan **Özgür Gelecek Gazetesi** okuru **Ali Gündüz** 29 Ocak günü Kuştepe Polis Karakolu-na ikamet kaydı vesilesiyle çağrılmış ve ajanlık teklif edilmişti. Konuyla ilgili 13 Şubat'ta İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlendi.

Gündüz polis karakoluna çağırıldıklarını, gittiğinde ise kendilerini **Bahadır** ve **Zeynel** diye tanıtan iki polisin kendisini karşıladığını söyledi. Kendisine Sarıgazi'de yaşadığı dönemde ne yaptığını, şu an ne işle uğraştığını sor-

Er ya da geç...

12 Mart 1995 Gazi Mahallesi halkını hedef alan kontra güçler, üç kahvehane ve bir iş yerini tarayarak bir kişiyi katletmiş, 5'i ağır 25 kişiyi yaralamıştı. Kaçır-dıkları arabayı şoförü ile birlikte ateşe vermişlerdi. Yoksul Alevi-Sünni halkın dayanışma içinde yaşadığı bir mahalle-ydi burası. Aynı zamanda devrimci ve demokrat kimliğiyle de biliniyordu.

Saldırının ilk şoku atlatıldıktan sonra yürüyüşe geçen binlerin "**Katiller karakolda**" demesi, öfkesini oraya yönelt-mesi kendiliğinden gelişen bir tepki de-ğildi elbette. Kontrgerilla operasyonları ile "böl-parçala-yönet" politikasına kan taşıyan devlet; tetikçilerini yakalanma-dan, güvenli şekilde mahallenin dışına çıkarsa da Gazi'de suçüstü olmuştu. "Katiller karakolda" diyen halk, planlan-senaryoyu boşa çıkarmıştı. Devletin provokasyonu ters tepmiş, halkın devlet güçlerine karşı bir ayaklanması-na dönüşmüştü.

Karakola doğru kitlesel bir yürüyüş olmuş ve karakoldan ateş edilmesi üzere bir kişi daha hayatını kaybetmişti. Bunun üzerine 13 Mart'ta sokaklara akın eden halktan binlerce insana devlet katliamla karşılık vermişti ve 15 kişinin ölmesine onlarca kişinin yaralan-masına sebep olmuştu. Gazi Mahalle-si'nde başlayan isyan ve direniş, İstanbul'un emekçi mahallelerinde ve birçok ilde yankısını bulmuştu. 1 Mayıs (Ümraniye), Okmeydanı, Nurtepe, Gülsuyu, Kağıthane, Soğanlı, Tuzla, Kartal ve Ankara'da halk sokaklara döküldü. Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde de, Gazi'de estirilen faşizm ve yaşananlar protesto edildi. 15 Mart sabahı E-5'e yürümek isteyen yaklaşık 10 bin kişilik kitleye polisin ateş açmasıyla 5 kişi öldürüldü, 20 kişi ise yaralandı. Yine Ankara'daki protestolarda 36 kişi devletin saldırısıyla yaralanmıştı. Günlerce süren saldırıyla devam eden katliamda Gazi Mahalle'sinde 17, 1 Mayıs Mahallesi'nde 5 kişi katledildi.

Polis ve asker yığınağına rağmen Gazi Direnişi'ni bastıramayan devlet, halkın ve devrimcilerin ortak iradesi karşısında geri adım atmış; cenazelerin verilmesi, sokağa çıkma yasağının kaldırılması, gözaltıların bırakılması, asker ve polisin çekilmesi gibi talepleri kabul etmek zorunda kalmıştı. Gazi halkı önemli bir bedel ödemiş ama direnişini

zaferle sonuçlandırmıştı. Devletin katliamcı tarihinin önemli dönüm noktalarından biridir Gazi katliamı. Aynı zamanda faşizme karşı görkemli bir halk direnişinin de bir örneğini göstermiştir bizlere.

Gazi Direnişi devletin otoritesini zayıflatmış devrimcilerin gücünü ise artırmıştı. Mahalle halkı her türlü haklı mücadelede en ön saflarda yerini aldı. Gazi Mahallesi, katliam ve şiddetle amacına ulaşamayan devletin çok daha sinsî saldırılarının öncelikli hedeflerinden biriydi artık. Uyuşturucu, yozlaşma, fuhuş, hırsızlık, işbirlikçilik ve daha birçok saldırı devlet eliyle başta gençlik olmak üzere tüm halka yöneltiliyordu. Şiddeti her zaman elinde bulduran ama bununla yetinmeyip okullara, sokaklara, esnafa, derneklere, kafelere ve evlere kadar yönelen yoz bir saldırı ve gerici bir örgütlenme söz konusudur. Gazi Mahallesi'nin bugüne bakınca diğer benzer mahallelerden de yabancı olmadığı bir gerçekliği görmemiz bu yüzdendir. Çeteleşme, uyuşturucu, CHP ve İzzettin Doğan politikaları, yıkım saldırıları... Emekçi mahallelerde ve özelde de Alevi halkın yoğun olarak yaşadığı mahallelerde devrimci ve demokratik kültürü kemiren ve egemenlerin şiddet yoluyla başaramadığını bu yolla başarmasını sağlayan şeyler bunlardan başkası değil...

12 Mart ve 15 Mart şehitlerini bir kez daha anarken taze acılarla yüz yüze yine. Uzun uzun anlatmaya gerek yok aslında, kısa hatırlatma her şeyi anlatmaya yeter. 1915, Ağrı-Zilan, Dersim '38, 6-7 Eylül, 33 Kurşun, Lice, 12 Mart, 1 Mayıs Mahallesi, '77 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas, 15-16 Haziran, 30 Mart, 6

Avukatlara saldırı

H. Merkezi: Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'nden avukatlar; "KCK operasyonları" ve son olarak "DHKP/C'ye yönelik operasyon" adı altında gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalan devrimci, demokrat ve yurtsever avukatların tutukluluk haline itiraz etmek için Çağlayan Adliyesi önünde 18 Şubat günü eylem gerçekleştirdiler.

Oturma eylemi sırasında

adliyenin 3. katından "**Devrimci avukatlar onurumuzdur**" pankartı asan avukatlara ÖGB ve polis saldırdı. Diğer yandan meslektaşlarının tutukluluk hallerine itiraz etmek için savcıya dilekçe vermek isteyen avukatlar adliye binası içinde çevik kuvvet polisinin barikati ile karşılaştı. Savcının bulunduğu kata çıkmalarına izin verilmeyen avukatlara polis biber gazı ve cop ile saldırdı. Saldırıda 6 avukat yaralanırken, 5 avukat da gözaltına alındı.

Bir okurumuza daha ajanlık teklifi

Mersin: Mersin'de bir okurumuza geçtiğimiz günlerde kendisini biz "devletiz" diye tanıtan kişiler tarafından ajanlık teklif edildi. Sivil kolluk kuvvetleri gayet "samimi" bir şekilde; "bak canım senin için yok, paran yok, borcun var. Gel sen bize yardımcı ol, bizim arkadaşımız ol, biz de senin geleceğini garanti altına alalım, iş istiyorsan iş bulalım" deyip bir sonraki gün de konuşmak istediklerini belirte-

rek okurumuzun yanından ayrılıyorlar.

Devlet geçtiğimiz seneden beri bu gibi saldırılarının yoğunluğunu artırdı ve ajanlaştırma faaliyeti, artık gözle görülebilir bir hal aldı. Mersin Valiliği, kaymakamlık ve Mersin Emniyet Müdürlüğü'nün el ele vererek yürüttüğü bu onursuzlaştırma ve ajanlaştırma faaliyetlerine cevabımız, daha yoğun faaliyet olacaktır.

“Kaypakkaya buzu kırmış, yolu açmıştır!”

H. Merkezi: “Dersim’de Yeni Hayat” dergisi muhabiri hakkında açılan davada Yeni Demokrat Gençlik (YDG), İşçi Köylü gazetesi ve Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) açıklamaları “TKP/ML ve TMLGB örgütüne dair suç delili” olarak görülmüştü. Biz de Dersim yerelinde habercilik yapan Yeni Hayat ile görüştük ve yayın editörü **Kenan Demir** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Dersim’de Yeni Hayat, ne zaman dan bu yana yayın hayatında? Nasıl bir yayın çizgisi izliyor?

- Gazetemiz yayın hayatına 2004 yılında bin bir zorluk ve maddi sıkıntı içinde başladı. İlk etapta basılı olarak, 15 günde bir yayımlanan gazetemiz, altı aylık yayın hayatını, gerek maddi zorluklar gerekse dışımızda gelişen bir takım nedenlerden ötürü sonlandırmak zorunda kaldı.

Dersim yerelindeki duyarlı gençlerin, kolektif emeğinin bir ürünü olarak ortaya çıkan gazetemiz, esas anlamda Dersim yerelinde hayat bulan her türlü baskı politikasına karşı, Dersim halkının sesi olmayı amaçlıyordu. Ve bu noktadan hareketle de ülkemiz devrimcilerinin ve demokratlarının fiili meşru mücadelesinin destekçisi oluyordu.

Bugün ise geçmiş dönem deneyimlerimize tutunarak, ağustos ayından itibaren www.dersimdeyenihiyat.com adresi üzerinden internet yayını yapmaya başladık. Bu şekilde yayın yapmamızın iki esas nedeni var. **Birincisi;** gelişen teknolojiyle birlikte internetin haber iletimi noktasında oynadığı rolü görüyor olmamız. **İkincisi;** ciddi anlamda basılı yayın yapmanın zorluklarını geçmiş deneyimlerimizden görmüş olmamızdır. Fakat yine de belirtmek gerekir ki uzun vadede yeniden basılı yayın yapmayı da hedefliyoruz.

- Dersim devrimci, demokrat ve yurtsever hareketler açısından oldukça önemli bir bölge. Burada habercilik yapmanın zorlukları neler?

- Dersim devrimci, demokrat ve yurtsever hareketler açısından olduğu kadar devlet açısından da önemli bir coğrafya olma özelliği taşıyor. Çünkü Dersim halkı bizzat kendi yaşamsal deneyimlerinden devletin kendisini çok iyi bir şekilde tanıyor. Dersim coğrafyasında yaptığımız habercilik, ülkenin diğer yerlerinde yapılan habercilikten farklı olarak, daha sert bir iklimde gerçekleşiyor. Bunun esas sebebini ise Dersim’in, devrimci mücadelede en ön mevziyi temsil ediyor olması oluşturuyor. Ön mevzilerdeki çarpışmaları takip etmek ve onları kamuoyuyla paylaşmak ise çeşitli bedelleri gerektiriyor.

- Pertek muhabirinize açılan davada Kaypakkaya’nın düşüncelerini savunan ve yayınevimizden çıkan dergiler “yasadışı terör örgütüne üyelik için suç delili” sayıldı. Sizce devlet açısından Kaypakkaya’yı bu kadar özel kılan ne?

- Aslında en son söylenmesi gerekeni ilk söylemek gerekirse, Kaypakkaya’nın özel bir anlam taşımasının esas sebebi, onun sahip olduğu ideolojik netliktir. Eğer birileri Kaypakkaya’yı salt “zindanda ser verip sır vermeyen bir yiğit” diye anıyorsa, orada Kaypakkaya’nın kendisine yapılmış büyük bir haksızlık vardır.

Kaypakkaya komünist niteliği sayesinde, ülkemiz devrimci hareketinde

kronikleşmiş olan Kemalizm hastalığına ölümcül darbeler indirmiştir. Ülkemizde devrimin; nasıl yapılamayacağına Doğu Perinçek ve Tİ-İKP analiziyle, nasıl yapılabileceğine ise bizzat kendi yaşamsal pratiğiyle ve teorik önderliğiyle ispatlamıştır.

Henüz etkisi hissedilir bir Kürt hareketi yokken, Kaypakkaya’nın ulusal sorunda gösterdiği bilgelik, geçen 40 yıllık zaman dilimine rağmen Kemalizm’den kopamamış olan ülkemiz devrimcilerine ve reformistlerine hala nasip olmuştur. Kaypakkaya’nın devlet gerçekliği üzerine yaptığı berrak analizler de yine bu ülkede devrimcilik yaptığını iddia edenler tarafından anlaşılmasın olduğundan, sistemin yeniden üretime dönük olarak estirilen barış rüzgarlarına yelkenler açılmıştır.

Kaypakkaya bizim için özel bir öneme sahiptir. Çünkü o, buzu kırmış, yolu açmıştır. Açılan yolun sonu ise ülkemiz komprador burjuvazisinin mezarlığına çıkmaktadır. Bu yüzdendir ki Kaypakkaya suçlu ilan edilmektedir, Kaypakkaya düşüncesiyle yayın yapan gazeteler yasaklanmakta, bu gazeteleri okuyanlar da “illegal terör örgütü” üyesi oldukları iddiasıyla çeşitli davalara muhatap edilmektedir. Ezilenlerin adaletini yeryüzünde tahsis etmek bizler açısından suç değildir, sadece bir görevdir.

Bu yüzdendir ki, bizler Kaypakkaya’nın kendisini hiçbir zaman suçlu görmedik. Kaypakkaya’yı andığımız için, Özgür Gelecek ve Halkın Günlüğü gazetelerini, Yeni Demokrat Gençlik dergisini okuduğumuz için devlet kurumlarının açtığı davalara muhatap oluyorsak bu da bizler açısından gururdur. Ezilenlerin gururu ise ezenlerin korkusudur...

Bizlere yer ayırdığınız için teşekkür ederiz...

2. Dersim Yerel Yönetimler Çalıştayı

Dersim: Geçtiğimiz yıl şubat ayında ilki gerçekleştirilen **Dersim’de Yerel Yönetimler Çalıştayı**’nın 2.’si Pertek ilçesinde yapıldı. Dersim Merkez, Hozat, Pertek, Mazgirt belediye başkanları ve meclis üyelerinin yanı sıra aralarında **Partizan**’ın da bulunduğu devrimci, demokrat kurum ve partilerin de katıldığı çalıştay 9 Şubat Cumartesi günü gerçekleştirildi.

“Kültürel Politikalar ve Dersim’de İnanç Mekanlarının Düzenlenmesi ve Müze İnşası” başlıklı oturumda özetle; ilimizde bulunan ve her yıl binlerce kişinin ziyaret ettiği inanç merkezlerinin, yol ve çevre düzenlemesi gibi sorunları ve il merkezinde ve diğer ilçelerde de birer noktaya anıt yapılması, Dersim Merkez’de bir müzenin yapılması gibi öneriler tartışıldı. **“Yerelin sorunları, olanakları, Dersim Belediyeler Birliği’nin Kurulması, Kent Meclisleri Çalışmaları, Çözüm Önerileri ve Somut Katkıları”** başlıklı oturumda ise önceki yıllarda tartışılan **Yerel Yönetimler Birliği**’ne dair bir komisyonun oluşturulması gerektiğini dile getirdi.

“Sirkeci Garı halka kapatılamaz!”

İstanbul: Haydarpaşa Dayanışması, **12 Şubat** günü Sirkeci Garı’nın Marmaray Projesi bahane edilerek kapatılmak istenmesini Sirkeci Garı’nda yaptığı açıklama ile protesto etti.

Eylem boyunca sık sık **“Sirkeci halka kapatılamaz”**, “Ulaşım hakkı engellenemez”, **“Susma diren, Sirkeci’ye tren”** sloganları atıldı. Açıklamayı okuyan BTS İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı **Hasan Bektaş** Marmaray projesinin bahane edilerek Haydarpaşa Garı’nın kapatıldığını ve şimdi de Sirkeci’nin kapatılmak istendiğini söyleyerek **“mücadelemiz sürecektir”** dedi.

9 silikozis hastası...

Mersin: Muş’a bağlı Bostankent köyündeki 9 genç, İstanbul’da 5 yıl kot taşlama işçiliği yaptıktan sonra silikozis hastalığına yakalandı. İşçilerden **Ömer Sevinç**, **“Biz de bu yolun yolcusuyuz. Ölümü bekliyoruz. Yapacağımız başka şey yok”** dedi.

Sevinç, sağlık durumlarından kaynaklı çalışmadıklarını söyleyerek Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’na başvuru yaptıklarını, ancak hala bir sonuç alamadıklarını söyledi. Köydeki 9 silikozis hastasının da maddi durumunun olmadığı için ve devletin bu konu da gösterdiği kayıtsızlıktan kaynaklı adeta ölümü bekliyorlar.

Berfo Ana mücadeleni sürecektir!

cadele ederken gözleri açık gitti. Gözleri açık gitti çünkü oğlunun kemiklerini bulcaaktı, oğluyla, Cemil Kırbaç’la yan yana toprağa girecekti. Nitekim vasiyet etmişti, “oğlum bulunmadan beni toprağa gömmeyin!” Hüzün vardı, çünkü ananın vasiyeti yerine getirilememişti, Cumartesi Anneleri eksik olacaktı, simge isimlerden biri daha ayrılmıştı aralarından. Öfke vardı çünkü katil devletten hesap sorulacaktı. Cemil için de, bulunamayan nice kayıp için de.

Şimdi iki eli yine katillerin yakasında olacaktır, üstelik yüzlerce elle birlikte. “Cemilim seni bulmadan, almadan yanına köyümüze geri dönmeyeceğim” diye söz vermişti. Sözü tutamadığını düşündüğü için başka bir hüzün, başka türlü dertliydi. Köyüne vardığında, köyüne toprağına gidecek, hasret giderecekti, oğlu Cemil için de yüzünü Kürdistan topraklarına sürecektir. Asi yüreklerin mücadelesinde devrim için, tarihe not ettiği topraklardı. **(Bir ÖG okuru)**

105 yıllık yaşamaının 33 yılını oğlunu aramakla geçiren Berfo Ana mücadelesini arkadaşlarına devretti. O Cumartesi Annelerinin simgelerinden biriydi. 22 Şubat günü son kez Cumartesi Alanına geldi. Alandan gözyaşları, hüzün, öfke ve verilen sözler yükseldi.

Gözyaşları vardı çünkü Berfo Ana’nın, 30 yıldan fazladır oğlu için mü-

“Daha kaçımızın gözü açık gidecek?”

412. HAFTA

Cumartesi Anneleri’ne, Roboskili aileler de destek verdi. Anneler bugünkü eylemlerinde gözaltında katledilen **Rıdvan Karakoç**’un akıbetini sordu. Karakoç’un ağabeyi **Hasan Karakoç**, **“Bir mezar taşı bile olmayan binlerce kayıp yakını var. Devlet bir mezar taşına sahip olduğumuz için kendimizi şanslı hissettirecek duruma getirdi”** diye konuştu.

413. HAFTA

Cumartesi Anneleri, bu hafta 1995 yılında kaybedilen **Murat Yıldız**’ın akıbetini sordu. Konuşması esnasında fenalaşan Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız**, **“Berfo Ana’yı, 33 yıl sonra biz buradan gözü açık uğurladık. Daha kaçımızın gözü açık gidecek?”** diye sordu.

Hapishane

41 tutsak sürgün edildi

H. Merkezi: Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'de bulunan 41 tutsak hiçbir gerekçe gösterilmeden **Metris T Tipi Hapishane'**ye sürgün edildi.

TUAD-DER tarafından yapılan açıklamada **18 Şubat** günü sabah saatlerinde sevk edilen tutsakların para ve eşyalarının kendilerine teslim edilmediği belirtildi.

Kadın tutsaklardan açlık grevi

H. Merkezi: Bakırköy Kadın Hapishanesi'ndeki PKK ve PAJK davasından tutsaklar PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getiriliş tarihi olan **15 Şubat'**ı protesto etmek için **1 günlük açlık grevi** yaptılar.

Kadın tutsakların eylemine devrimci örgüt davalarından yargılanan kadın tutsaklar da destek verdi.

Hakkari Hapishanesi'nde yangın

H. Merkezi: Hakkâri Hapishanesi'nde **12 Şubat** günü saat 21.00 sıralarında yangın çıktı. Yangını söndürmek amacıyla itfaiye ekipleri hapishaneye girdi. Daha sonra yapılan açıklamada tutsakların hapishanedeki uygulamaları protesto etmek amacıyla birkaç noktada ateş yaktığı belirtildi.

Şakran'da çocuklar açlık grevinde

H. Merkezi: Şakran Çocuk Hapishanesi'nde kalan 4 siyasi çocuk tutsağın **20 gündür açlık grevinde** olduğu öğrenildi. Avukatlar aracılığıyla açlık greviden haberdar olduklarını ifade eden İzmir TAY-DER Başkanı **Dünyamalı Ariç**, tutsakların avukatlarına hapishane yönetiminin tutumunu protesto etmek amacıyla açlık grevi eylemine başladıklarını söylediklerini ifade etti.

Çocukların koşu altında oldukları sırada gardiyanların gelip sayım yapmak istediklerini ve kendilerinin de bu tarz bir sayıma karşı çıktığını söylediğini aktaran Ariç, sayıma karşı çıkılmasıyla birlikte çocuk tutsakların darp edildiklerini ve hapishane revirinin kendilerine rapor vermediğini ifade ettiklerini söyledi. Ariç, tutsakların durumunun kötüye gittiğine ve avukata gözlerinin iyi görmediği yönünde bilgilerin verildiğine dikkat çekti.

Tekirdağ'da tutsaklardan uyarı

Tüm diğer F tiplerinde olduğu gibi Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'de açıldığı ilk günden bu yana sistemli bir fiziki ve psikolojik işkence uygulanmaktadır. Hapishane idaresinin ve özellikle eğitilmiş personelin, yasa, tüzük ve yönetmelik tanımayan, siyasi kimliğimize ve insan onuruna aykırı uygulamalarının önüne geçilebilmesi için adli ve idari merciler nezdindeki tüm girişimlerimiz sonuçsuz kalmıştır. Maruz kaldığımız uygulamaları en özet haliyle bir kez daha ifade etmeye çalışsak:

- Alabildiğine koyu bir fiziki ve psikolojik işkence söz konusudur. Genel ve kısmi aramalarda; hastane, mahkeme gidiş gelişlerinde; sayımlarda; ziyaret, revir, avukat, telefon, "sosyal faaliyet" amaçlı hücrelerden çıkış ve girişlerde mutlaka bir bahane uydurulup saldırmakta ya da hakaret edilmektedir. Bu saldırılar sonucu darp edilip yaralanan tutuklu ve hükümlülerin revire çıkmaları engellenmekte; çıksalar da revir doktorunca dikkate alınmamaktadır.

- 45/1 No'lu Genelge'nin gereği hiçbir zaman yerine getirilmediği gibi belli bir standarda da bağlı değildir. Özellikle PKK/KCK davasından tutuklu-hükümlü mahpuslara karşı ayrımcılık uygulanmaktadır.

- Fiziki ve psikolojik işkencelerle tatmin olmayan hapishane idaresi, tek kelimeyle disiplin cezası terörü uygulamaktadır. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'de disiplin cezaları otomatik olarak uygulanmaktadır. Disiplin cezaları nedeniyle 2 yıldır ziyaret ve telefon hakkını kullanamayan tutuklu-hükümlülerin sayısı onları aşmıştır. Yetmezmiş gibi süresini dolduran hükümlüler tahliye edilmemektedir. Gereksesi ya "infazının yanması" ya da "iyi halli olmaması"dır.

- Talan etmek, ortalığı dağıtmak dışında hiçbir anlam ve amacı kalmamış olan genel ve kısmi aramalar, haftada bire indirilmiş durumdadır. Aramalarda sürekli olarak anı, şiir, öykü, anlatı ya da tarih, mitoloji, felsefe, sosyoloji alanlarında inceleme, araştırma yazı ve notlarının olduğu el yazması defterlerimize el konulmaktadır. Yetinilmeyip bir de sırf defterlerimiz nedeniyle hücreye kapatma cezaları verilmektedir.

Tüm diğer F Tiplerinde olduğu gibi Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'de de psikolojik ve fiziki saldırıların ardı arkası kesilmiyor.

- Özellikle siyasi davadan ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olan tutsaklar bir saatten fazla havalandırılmaya çıkarılmamaktadır. Yetmezmiş gibi daha dün (04.02.2013) ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü **Bay-sal Demirhan** isimli arkadaşımız 14.00 ile 15.00 arasında açık olan havalandırma kapısının 5 dakika erken (saat 14.55'te) kapatılmasına itiraz edip hücre sine kapatılmaya karşı koyduğu için saldırıya uğramış, zorla hücreye kapatılmıştır! Bu hapishanedeki ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü mahpuslar bir başkasıyla sohbet, kütüphaneye ve spora da çıkarılmamaktadırlar!

- Tutuklu-hükümlülerin yer değişikliği talepleri hiçbir şekilde dikkate alınmamaktadır. 5275 Sayılı Ceza İnfaz Kanunu'nda tanınan 5 ayda bir yer değiştirme hakkı hiçbir şekilde dikkate alınmamaktadır. Ama hapishane idaresi dilediği tutuklu-hükümlüyü, kalmakta olduğu hücreden zorla çıkarıp başka bir hücreye koymaktan geri durmamaktadır.

- Sevk gelen tutuklu-hükümlülere hapishaneye girişte çıplak arama yapılmaktadır. Bu insanlık dışı, onursuz uygulamayı kabullenmeyen tutuklu-hükümlüler darp edilmekte, zorla soyulmaktadır. Yetinilmemekte, "aramaya karşı gelmek", "görevli memura mukavemet" gerekçesiyle adli, idari soruşturma açılıp ceza verilmektedir.

- Hapishane idaresi hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde "güvenlik" gibi uyduruk bir gerekçeyle her tutuklu ve hükümlüye en fazla 10 kitap ve 10 dergi- gazete bulundurma zorunluluğu getirmektedir. Yetinilmemekte, ülke ve dünya haritalarına ve atlasa "örgütsel çalışmada kullanılıyor(!)" gerekçesiyle yasak getirilmektedir! Aynı şekilde fotokopi ile çoğaltılmış ya da internetten indirilmiş yazılı ve görsel materyal-

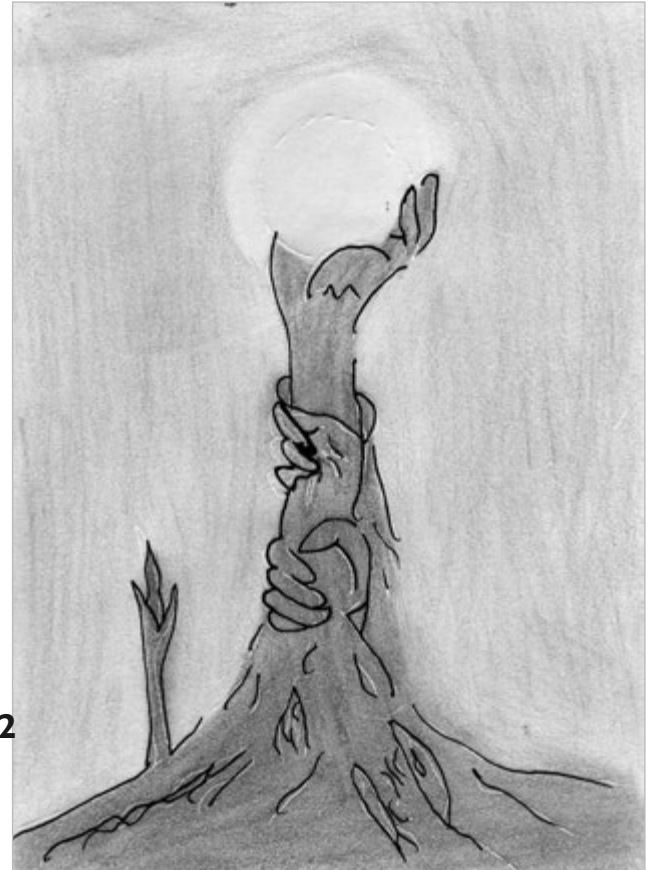
ler de hiçbir gerekçe gösterilmeksizin yasaklanmaktadır.

"Bu uygulamalara sessiz kalamayız"

Bu uygulama ve yaptırımlara sessiz kalıp onaylamamız mümkün değildir. Bu temelde; **1) Fiili ve psikolojik işkence derhal son bulmalı, ilgili personel hakkında adli-idari işlem yapılmalıdır. 2) 45/1 Nolu Genelge'de düzenlenen sohbet hakkı tam olarak ve tüm mahpuslara eşit uygulanmalıdır. 3) Aramalar uygun yapılmalı, defterlerimize el koyma uygulamasına son verilmelidir. 4) Disiplin cezası terörü son bulmalı, bu temelde açılan ve sonuçlanan disiplin cezaları iptal edilmelidir. 5) Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü mahpusların koşulları insanileştirilmelidir. 6) 10 kitap 10 gazete-dergi sınırlaması getiren karar geri çekilmelidir. 7) Yer değişiklikleri talebe uygun yapılmalı, keyfi ve zorla yer değiştirmelere son verilmelidir. 8) Girişte dayatılan çıplak arama uygulamasına son verilmeli, insan onuruna uygun bir arama yapılmalıdır.**

Aciliyet arz eden bu 8 maddelik taleplerimizin karşılanması için TKP/ML davasından tutuklu ve hükümlüler olarak bizler de PKK/KCK davasından tutuklu-hükümlüler ile birlikte bir dizi eylemlilik içerisinde olacağımızı belirtiyor, tüm kamuoyunu duyarlı olmaya davet ediyoruz...

(Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'den Tutsak Partizanlar)

Tekirdağ Hapishanesi önünde eylem

İstanbul: Tekirdağ 1 ve 2 No'lu Hapishanelerde yaşanan saldırılara ilişkin **22 Şubat** günü bir Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'ye giden **Tecrite Karşı Mücadele Platformu** (TKMP) bileşenleri hapishane önün-

de bir eylem gerçekleştirerek yaşanan saldırıları protesto etti.

Eylem sırasında ring aracı ile hapishaneye geçen tutsakların aracın pencerelerinden el sallamaları ve zafer işareti yapmaları dikkat çekti. Slo-

ganların ardından burada TKMP adına açıklama yapan **Esra Çakmak**; "Tutsakların F Tiplerinde sadece 1 günü yani olağan günü bile insanlık dışı uygulamalara, tecrite, baskıya yani faşizmin insan onuruna düzenlediği her saldırıya direnmekle geçiyor" dedi.

“Barikatlar gururumuz, ateş umudumuzdur!”

Gazi ve Ümraniye Katliamlarının ardından geçen onlarca yıla rağmen hala katliam açığa çıkarılmış ve hesap sorulmuş değil. Oysa egemenler eliyle yapılan onlarca katliam gibi Gazi ve Ümraniye katliamlarının katilleri de malum ve ortadadır.

*“Diz çökmeden dimdik düşer çiçekler
Yeditepe varoşları isyan seferidir
Sus biter, sese döner bütün yüzler
Mezar başlarında aşka söz kesilir
Karanfillere kederler yasanır, sıcak
namluya umut.
İki bine beş kaladır yıl
Bahara çeyrek kala, açar
barikat çiçekleri...”*

Ülkemiz özgülünde faşizmin süreklilik hali, devletin de kitleler nezdinde bir baskı aygıtı olarak en şiddetli hali ile; yani ölüm, katliam, soykırım haliyle karşılık bulmaktadır.

Yani tarih, her köşe başında yoksul emekçi halkımızın kanı ile sulanarak bugünlere taşınmıştır.

Dersim’den Zilan’a, Maraş’tan Çorum’a kadar yaşanan onlarca katliamda devlet yüzündeki maskeyi kaldırarak, özellikle halka ve onun ilerici güçlerine azgınca bir saldırı içine girmiştir. Bu tablonun en net örneklerinden birisi de; **12 ve 15 Mart** tarihlerinde yaşanan **Gazi ve Ümraniye Katliamlarıdır**.

Yoksul ve emekçi bir mahalledir Gazi. Türkiye Kürdistanı’ndan yoğun göç alan, ülkemiz devrimci ve yurtsever hareketine destek olan ve Alevi-Kürt halkımızın yaşadığı bir mahalle. Bu nedenle de devletin saldırganlığının da hedef tahtasına oturan bir mahalledir aynı zamanda.

12 Mart günü resmi-sivil faşist çeteleri saldırır Gazi’ye. Ticari bir taksiyi kullanarak Gazi’ye gelen devletin kont-ra elemanları, çoğunlukla Alevilerin git-tiği üç kahvehaneyi uzun namlulu silahlarla tararlar. Bu saldırıda Cem-evi’nde bekçilik de yapan 67 yaşındaki **Halil Kaya** Doğu Kiraathanesi’nin önünde vurularak katledilir. Taksi şoförü **Mesut Efe**’nin ise boğazı kesilir ve aracı yakılır. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen saldırının ardından ise sokaklara akar Gazi halkı. Normalde en küçük bir eyleme bile saldıran polis ise

ortalıkta yoktur ve saatler sonra bile gelmez. “**Katil devlet**”, “**Gazi faşizme mezar olacak**” sloganları ile sokaklara dökülen halk; karakola doğru yürüyüşe geçer. Her seferinde, halkın örgütlü attığı her adımda devletin müdahale aracı olan karakol, halkın katliama karşı öfkesinin hedef noktası haline gelir. Binlerce insan karakola doğru yürüyüşe geçerken kolluk güçleri ile karşı karşıya gelinir. Halk “**Faşizmi döktüğü kanda boğacağız**” sloganıyla ilerlerken, kurşunlar yağar üzerine.

Geceden sabaha kadar sürüyor eylemler... Sokak başlarına kuruluyor barikatlar. Ateşler yakılıyor... Polisin kurşunları altında şehitler düşüyor. İşken-ce yapılıyor gözaltına alınanlara. 13 Mart günü birçok mahalleden halk desteğe geliyor Gazi’ye. Alibeyköy, Okmeydanı, Zeytinburnu ve diğerleri... Yoksul emekçi binler akın ediyor Gazi’ye, direnişi büyütme, şehitlerin hesabını sormak için.

13 Mart günü Cemevi çevresinde, barikat başlarında gerçekleşen polis saldırılarında onlarca kişi katledilirken, 300’e yakın kişi yaralanıyor. Ve yine yüzlerce gözaltı yapılıyor.

Çatışmaların ardından devrimci örgütlerin önderliğinde Eylem Komitesi kuruluyor. 14 Mart günü komite yaptığı basın açıklaması ile kararlarını duyurarak, istekler karşılanana karar sokakta olacağını ilan ediyor. “1- Asker ve polis çekilecek, sokağa çıkma yasağı kaldırılacak. 2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak. 3- Cenazeler Gazi Mezarlığı’na defnedilmek üzere halka teslim edilecek. 4- Dışarıdan gelen halk engellenmeyecek” şeklinde ilan edilen kararlarla birlikte halk sokakta olmayı sürdürüyor.

Polisin; halkın direnişi karşısında acze düşmesi üzerine asker geliyor Gazi’ye. Askerin müdahalesi de dindirmiyor halkın öfkesini. Gençler molo-

tof hazırlıyor. Çocuklar abi ve ablaları için şişe ve benzin buluyor. Genç-yaşlı herkes barikat başlarında.

Komitenin taleplerinin kabul edilmesi ve kolluk güçlerinin çekilmesi üzerine 15 Mart günü sonlandırılıyor eylem. Şehitlerin cenazeleri, binlerin sırtında direnişin yıldızları olarak sonsuzluğa uğurlanıyor.

Ve takvim yaprakları 15 Mart’ı gösterdiğinde, Gazi ile yetinmeyen devlet Ümraniye’de tekrar gösteriyor katliamcı yüzünü. Bir kez daha halka ve onun ilerici güçlerine doğruluyor namlular. Ülkenin dört bir yanında Gazi için yapılan destek yürüyüşlerine azgınca saldıran devlet; kan döküyor Ümraniye’de. Gazi olaylarını protesto eden binlerce insan sokaklara dökülüyor 1 Mayıs Mahallesi’nde. Sloganlarla yürüyen kitlenin üzerine ilk olarak sivil polisler tarafından 30 Ağustos İlkokulu’nun bahçesinden ateş açılıyor. Ardından resmi polisler de ateş açıyor kitleye. Buradaki saldırılarda 5 kişi katlediliyor.

Gazi ve Ümraniye Katliamlarının ardından geçen onlarca yıla rağmen hala katliam açığa çıkarılmış ve hesap sorulmuş değil. Oysa egemenler eliyle yapılan onlarca katliam gibi Gazi ve Ümraniye katliamlarının katilleri de malum ve ortadadır. Devletin açtığı göstermelik dava bile katilleri “aklamak” için adeta ilden ile sürüklenmiş, zamanaşımına uğratılmak için çabalanmıştır ki dava yüzlerce kilometre uzak-

ta; Trabzon’da açılmıştır.

Bizler açısından katiller ortadadır. Ki bu tablo kendisini en iyi de mahkeme süresince deşifre etmiştir. Eyüp Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede olayların sorumlusu olarak halk gösterilmiş ve Adli Tıp’ta deliller yok edilerek ve göstermelik olarak tutuklanan polisler ise tahliye edilerek dava sonuçlandırılmak istenmiştir. Tek tutuklu kalan katil Adem Albayrak ve iki polise ise göstermelik cezalar verilerek dava bitirilmiştir.

Tüm bu somut yaklaşımın devamında bugün hala devlet, “ileri demokrasi” maskesi altında aynı pratiği sergilemeye devam etmektedir. Alevi-Kürt halkımıza ve onların muhalefeti kimi gün Gazi’de olduğu gibi katliamlarla, kimi zaman da aynı yaklaşımın bir türü olarak sahte “açılımlar” ile dindirilmek istenmektedir. Yani hedef tahtasına oturtulan yoksul emekçi halkımız ve onların muhalefetidir.

Bugün gelinen aşamada; devletin ise özellikle yoksul ve emekçi halkımızın yaşadığı mahallelere yönelik saldırganlığı son hızıyla sürmektedir. Son süreçte; Kentsel Dönüşüm yasası çerçevesinde dönüşüme tabi tutulacak mahallelerden birisi de Gazi Mahallesi’dir. Erdoğan Bayraktar’ın da sözünde simgeleştiği itibarı ile; “*hedeflenen mahalleler terör örgütlerinin beslediği yuvalardır*”.

Tarihten kısa kısa...

- ☐ **28 Şubat 1876:** Haydarpaşa demiryolu işçileri greve çıktı.
- ☐ **10 Mart 1879:** İstanbul yapı işçileri greve çıktı.
- ☐ **6 Mart 1925:** Takrir-i Sükun Kanunu’na dayanarak İstanbul’da 6 gazete ve dergi Bakanlar Kurulu kararıyla kapatıldı. Kapatılan yayınlar; Tevhid-i Efkar, İstiklal, Son Telgraf, Aydınlık, Sebülreşat ve Orak Çekiç.
- ☐ **7 Mart 1927:** Faşist zulmün yargı organlarından İstiklal Mahkemeleri’nin görevi sona erdi.
- ☐ **3 Mart 1929:** İstanbul’da Rumca olarak yayımlanan Ta Hronika gazetesi, bir Yunan gazetesinden aktardığı tefrikada, “**Biz kaçıyoruz**,

- Türkler en vahşiyane intikam hisleri ile geliyorlardı**” sözlerine yer vermesi nedeniyle Bakanlar Kurulu kararıyla kapatıldı Gazetenin sorumlu müdürü Eleni Mihailidi aleyhine Türklüğe hakaret iddiasıyla dava açıldı. Dava sonucu Mihailidi 3 yıl ağır hapis cezasına mahkûm edildi.
- Kararın Temyiz Mahkemesi tarafından bozulması üzerine davaya yeniden bakıldı. Bilirkişi heyeti raporunda Yunanca agriyotera sözcüğünün metinde vahşi değil şiddetli anlamında kullanıldığını, Türklüğe hakaret kastının olmadığını belirtti. Ve Mihailidi beraat etti.
- ☐ **2 Mart 1950:** Van’ın Özalp

- ilçesinde hayvan kaçakçılığı yaptıkları iddiasıyla 33 Kürt köylüsünü kurşuna dizdirmek suçundan yargılanan emekli Orgeneral Mustafa Muğlalı’nın yargılanması sona erdi. Genelkurmay Askeri Mahkemesi Muğlalı’ya 20 yıl hapis cezası verdi. Yıllar sonra aynı Genelkurmay, faşist generalin onurunu iade etti ve adı aynı ilçedeki garnizona verildi.
- ☐ **1 Mart 1960:** 1000 siyah öğrenci ABD’nin Alabama eyaletinde ayrımcılığı protesto etti.
- ☐ **1 Mart 1971:** Batman’da 3 bin işsiz rafineriyi işgal etti.
- ☐ **1 Mart 1971:** Türkiye’nin ilk çoban boykotu Konya’nın Sazgeçit

- köyünde başladı.
- ☐ **3 Mart 1992:** Zonguldak Közlu’da grizu faciası yaşandı; 127 kişi öldü, 147 kişiden umut kesildi.
- ☐ **28 Şubat 1996:** TBMM’de “öğrenci harçlarına hayır” yazılı pankart açan 12 üniversite öğrencisi tutuklandı.
- ☐ **7 Mart 1997:** İskenderun Hapishanesi’nden 28 devrimci tutsak tünel kazarak kaçtı.
- ☐ **5 Mart 1999:** TKP/ML TIKKO tarafından, Karadeniz’de halka ve devrimcilere zulmeden Çankırı Valisi Ayhan Çevik’e yönelik, bombalı bir saldırı gerçekleştirildi. Saldırıda vali ve iki koruması yaralandı.

Evrensel Bakış

Emperyalistlerin petrol ihtiyacı ve yeni arayışları

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde İngiltere'nin Kraliyet donanma gemilerine daha hızlı manevra kabiliyeti yaratmak açısından kömüre alternatif enerji kaynakları araştırmasının sonucunda petrol, stratejik önem kazanmaya başlıyordu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki hızlı sanayileşmeyle birlikte petrol, emperyalistler açısından stratejik bir enerji kaynağı olarak konumlandı. Bunun doğal sonucu olarak, petrol rezervlerinin bulunduğu ülkeler emperyalist merkezlerin egemenlik dalaşlarının en yoğun bulunduğu ülkeler arasına girdi.

Öyle bir enerji kaynağıdır ki petrol, piyasaya arzının düşük olması bile ciddi bir kriz nedenidir. Nitekim 1973 yılında İsrail'in Filistin'e yönelik saldırganlığı sonucunda Ortadoğu'da bulunan petrol ihracatçısı ülkelerin petrol üretimini yavaşlatması/durdurması sonucu zaten zor durumda olan dünya ekonomisi krize girerken, bu krizden çıkış sürecinde toplumsal muhalefeti engellemek için birçok yarı-sömürge ülkelerde bir dizi askeri cuntalar yapılmak zorunda kalınıyordu.

Her ne kadar petrolün aradan geçen zaman zarfında enerji kaynaklarındaki görece öneminde bir düşüş yaşansa da hala en önemli enerji kaynağını oluşturuyor. Dünyanın enerji arzı 1973 yılından bu yana yaklaşık iki kat artarken, petrolün enerji arzındaki payı kırk yılda yüzde 46.1'den yüzde 32.4'e gerilemesine rağmen toplamda petrol üretimi 2815 Mtoe'den 4120 Mtoe'ye yükselmiş bulunuyor.

Benzer bir tabloyu enerji tüketiminde de görüyoruz. Petrol tüketimi oransal olarak 48.1'den 41.2'ye düşerken 2247 Mtoe'den 3575 Mtoe'ye yükselmiş durumdadır.

Hal böyle olunca emperyalistler arasındaki dalaşın en önemli nedeni enerji kaynaklarına ulaşım, bunların kontrolü, alternatif enerji kaynaklarının yaratılması vb. oluyor. Hatırlayalım, ABD'nin Irak işgalinin esas nedenini de Rus şirketlerine giden petrolün kendi merkezlerine gitmesi oluşturuyordu.

ABD dünyada petrol üreticiliğinde üçüncü sırada bulunuyor, ancak ABD'nin 2011 verilerine göre yıllık 346 milyon tonluk petrol üretimi ihtiyacını karşılamadığından 513 milyon ton petrol ithal etmek zorunda kalıyor. Benzer bir durum Çin için de geçerli. Bu ülke de kendi ihtiyacını karşılayamadığından kaynaklı petrol ithal etmek zorunda kalıyor. Emperyalist devletlerden petrol ve doğal gaz ihracatçısı Rusya'yı saymazsak genel anlamda bütün bu ülkeler petrol ithal etmek zorundalar. Bu da yarı-sömürgeler üzerinde amansız bir egemenlik mücadelesine yol açıyor. Bunun bir sonucunu da dünya üzerinde çeşitli bölgesel savaşlar ve iç savaşlar oluşturuyor. Suriye, Mali, Libya, Afganistan vb. bu durumun canlı ve taze örneğini oluşturuyor.

Ancak bu konuda son dönemdeki gelişmeler bazı dengeleri değiştirecek gibi görünüyor. Özellikle gelişen teknoloji sayesinde konvansiyonel olmayan petrol ve gazın dünya piyasalarına girmesi kapitalist sistemi derinden etkileyecektir. Konvansiyonel olmayan petrol ve gazdan kasıt daha önce çıkarılması mümkün olmayan yahut da oldukça maliyetli olan rezervlerin piyasaya girmesidir. ABD, Çin, Arjantin, Güney Afrika, Fransa, Polonya ve Ukrayna konvansiyonel olmayan petrol ve doğal gaz kaynaklarına sahip durumda.

Bunlar içerisinde ABD, diğerlerine nazaran pratik adım atmış bir ülke. Yapılan tahminler bu petrol ve gaz türüyle birlikte ABD'nin 2015 yılında dünyada doğal gaz üretiminde Rusya'yı geçerek ilk sıraya yerleşeceği yönünde. Bir başka tahmin de 2020 yılında petrol üretiminde Suudi Arabistan'ı geçerek ilk sıraya yerleşeceğine yöneliktir. Toplamda da 2035 yılında ABD'nin enerji ithal ihtiyacı yüzde 9'lara düşerek kendi kendine yeterli ülkelere birisi olacağını gösteriyor. Bu durumun doğal bir sonucu emperyalistler arasındaki ilişkilerin yeniden düzenlenmesi olacaktır. Bu durumun dünya halklarına ne gibi felaketler getireceğini hep birlikte göreceğiz...

* Makaledeki veriler Ortadoğu Analiz adlı derginin Şubat 2013 sayısında bulunan Pinar İpek'in "Enerji Güvenliğinde Ortadoğu Bölgesi'nin Jeopolitiği ve Enerji Piyasalarında 'Muğlak' Bir Devrimin Yansımaları"ndan alınmıştır.

Filipinler'de Maoist gerillalardan eşzamanlı saldırı

Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu (YHO) gerillaları Bukidnon'daki Philips Şirketinin Del Monte plantasyonuna ve aynı şirketin ana ofisine bir saldırı düzenledi. Radyo haberleri Maoistlerin 100 kişi civarında olduğunu ve şirkete ait ekipmanları ateşe vererek Del Monte güvenlik güçleriyle silahlı çatışmaya girdiğini duyurdu. Çatışma sonucunda 1 güvenlik görevlisi ölümlenirken, bir sivilin de yaralandığı ve gerillaların kayıp vermeden bölgeden çekildiği öğrenildi. Yaralanan sivil kişi verdiği ifadede, gerillaların kendisine bu şirkette çalışıp çalışmadığını sorduktan ve "hayır" yanıtını aldıktan sonra çatışma sırasında kendisini korumak için yere yatırdıklarını anlattı.

Baskın sırasında, Yeni Halk Ordusu gerillaları, ulusal karayolunda bulunan Atugan köprüsünü Mindanao Kırsal Taşıma Şirketine ait bir otobüsü kullanarak kestiği ve bu şekilde plantasyona polis ya da ordu yardımının gelmesini önledikleri öğrenildi. Karayolu üzerine büyük çiviler dökerek araçların geçişini engelleyen gerillaların, Filipinler Ulusal Demokratik Cephe sözcüsü **Yoldaş Oris** tarafından yapılan açıklamada Kuzey

Merkezi Mindanao birliğine bağlı oldukları ve saldırıyı bu birlik adına üstlendikleri ifade edildi.

Ka Oris, yaptığı açıklamada, gerillaların eşzamanlı olarak **Del Monte** ve **Impasug-ong** kasabasındaki **Dole** plantasyonlarına saldırı düzenlediğini söyledi.

Ka Oris; "Koordinasyonlu yapılan saldırının esas hedefi Filipinler Del Monte'nin ekipmanları ve ana bürosuydu. Bu, Del Monte'nin operasyonlarına son vermesini isteyen bir mesajdı... Yeni Halk Ordusu'nun yaptığı, tüm Sendong mağdurlarına adaleti tecelli ettirmektedir" dedi.

Ka Oris, "Del Monte ve Dole plantasyonlarının her ikisine birden eşzamanlı bir saldırı gerçekleştirmeye yetecek kadar" diyerek saldırıya katılan YHO gerillalarının sayısına ilişkin bilgi vermedi.

Eğer bu iki şirket operasyonlarını durdurmazsa devrimci hareketini önümüzdeki süreçte daha büyük saldırılar gerçekleştireceğini söyleyen Ka Oris, güvenlik görevlisinin ölümünden duyduğu üzüntüyü de dile getirdi. Ka Oris ayrıca, saldırı sırasında çeşitli özelliklere sahip 10 silah ele geçirdiklerini, saldırıya katılan gerillaların hiçbir kayıp vermeden çekildiklerini ve şu anda güvenli yerlerde olduklarını açıkladı. Oris son olarak, Del Monte'den vergi almak için bu eylemi gerçekleştirdikleri iddialarını yalanlayarak, tek isteklerinin şirketin çalışmalarını durdurması olduğunu söyledi.

Bölge polis yetkilisi de katıldığı bir radyo programında saldırıda Del Monte'ye ait 5 ekipmanın yakıldığını ve sadece Bukidnon'da değil tüm bölgede alarma geçtiklerini söyledi.

Hindistan devleti çaresiz!

Halk isyanı karşısında çaresiz kalan Hindistan devleti, insansız hava uçakları ve düşünce okuyan robotlardan medet umar hale geldi.

ABD ordusunun uzaktan kumandalı füze-lerinin ardından, Hindistan "güvenlik" güçleri, halk karşıtı operasyonlarında uzaktan kumandalı robotları devreye sokmaya hazırlanıyor. Delhi'deki Karol Bagh araştırma kuruluşunda geliştirildiği ve insan düşüncesini okuduğu iddia edilen robotlardan önce de aynı kuruluştan uzaktan kumandalı izleme robotu geliştirildiği açıklanmıştı.

Bu robotun Maoist harekete yönelik operasyonlarda etkili bir izleme aracı olacağı ve çatışma alanlarında casusluk yapabileceği açıklanıyor. Ormanlık alanda gizlenen Maoistlerin bu araç sayesinde 50 km.lik bir alanda gece de dahil tespit edilebileceği açıklanırken gerçekte ise Maoist hareket karşısındaki çaresizliğini göstermektedir.

Filistinliler Hapishaneye Yürüdü

Filistinli tutsaklar; hapishane koşullarını protesto için başlattıkları açlık grevi yedinci ayına girerken; 16 Şubat günü yapılan protesto eylemlerinde çıkan çatışmalarda 200 Filistinli ve 8 İsrail askeri yaralandı.

Açlık grevinde 200'lü günleri geride bırakan tutsak **Samir El İsvi** Filistin tarihinin en uzun açlık grevini sürdürüyor durumda. Koşulları ve sağlık durumları kötü olan tutsaklar ile ilgili olarak; "**Friday Breaking the Slient**" isimli bir kampanya eylemlerin ve çatışmaların da merkezi konumundaki Batı Şeria'da sürdürülecek. İsrail hapishanelerinde 4700'ü aşkın Filistinli tutsak bulunuyor.

Yunanistan'da köylüler yol kesti

H. Merkezi: Yunanistan'da hükümetin ekonomi politikasına itiraz ederek üretim maliyetinin düşürülmesini, yakıt fiyatlarının indirilmesini ve vergilerin

azaltılmasını isteyen köylüler Lamia kenti yakınlarında Atina-Selanik karayolunu traktörleriyle kapattı. Köylülerin görkemli eylemine polis biber gazı

ve tazyikli su ile saldırırken köylüler taş ve sopalarla direnişe geçti. Çıkan çatışmada çok sayıda üretici gözaltına alındı. Gözaltına alınan üreticilerin serbest bırakılması için Ftiotida Emniyet Müdürlüğü önünde gösteri yapan

üreticiler de gözaltına alındı. Köylülere yönelik bu saldırı ülke genelinde protestolara sahne olurken 14 Şubat günü bir grup üretici de bir saat süreyle Türk-Yunan sınırındaki Kipi (İpsala) sınır kapısını kapattı.

Oyunu kuralına göre oynamak kaybetmektir...

Tunus'ta 6 Şubat günü Demokratik Yurtsever Partisi Lideri **Şükrü Belayid**'in katledilmesi sonrasında bütün gözler bu ülkeye çevrildi. Öyle ya "**diktatörlükten demokrasiye geçişin**" emperyalistler tarafından örnek olarak gösterilen ülkesi olan Tunus'ta muhalif liderlerden birisinin katledilmesi "şaşırtıcı" bir gelişmeydi. Peki Tunus'ta neler oluyor?

Ennahda Partisi ve Devrimi Koruma Komiteleri'nin Durumu

Ennahda Partisi, bilindiği gibi Müslüman Kardeşlerin Tunus'taki yansımasını oluşturuyor. Her ne kadar parti, diktatör Bin Ali sonrası seçimlerde en yüksek oyu alsa da hükümeti tek başına kuracak bir pozisyon elde edememişti. Çeşitli liberal sol kesimlerin de içinde olduğu bir koalisyon hükümeti kurularak yoluna devam etmişti ülke. Zaten bu koalisyonun kaynaklı da emperyalistler tarafından İslamcılarının ve "solcuların" bir uzlaşısı olarak göklere çıkarılmıştı. Ancak uzlaşının geçici, egemenlik kavgasının esas olduğu bir süreç yaşanıyordu. Doğallığında da bu sürecin önemli bir özelliği, var olan partilerin kendilerinin de bir ittifak platformu haline almasıdır.

Ennahda Partisi de içerisinde Selefî gruplardan, El Kaidecilere, Liberal İslamcılara kadar geniş bir yelpazedeki grupları içerisinde barındırıyor. Selefî grupların şeriat devleti kurma çabaları ve dini hükümlere aykırı olan her şeye düşmanca yaklaşımı her ne kadar bu platformda tamamen paylaşılmaya da aralarındaki çelişkiler ortak tavır almalarını engellemiyor. Özellikle iş, muhalif kesimlere yönelik baskı ve şiddete yöneldiğinde ortak bir paydada buluşmak daha kolay oluyor.

Devrimi Koruma Komiteleri de bilhassa Selefîlerin oldukça güçlü olduğu bir örgütlenme. Her ne kadar isimleri devrimi koruma üzerine de olsa, kastettikleri devrimin tamamlanmamış şeriat devrimi olduğundan kaynaklı bütün amacı, şeriat yasalarıyla halkı baskı altına almaktır. Bu oluşumun ülkemizde kontgerilla tipi örgütlenmeleri çağrıştırdığı açıktır. Bir yandan görece devletten bağımsızmış gibi görünen "sivil" faşist örgütlenmeler devletin aşıktan sahiplenemeyeceği katliamlara imza atarken, öte yandan devlete her türlü desteğin verildiğini görüyoruz. Elbette ki DKK'nin kontrgerilladan farkı Tunus devletinin yeniden yapılandırılmaya çalışıldığı bir süreçte devletin bütün kurumlarının henüz "olgunlaşmadığından" devletin halk üzerindeki baskı aygıtlarından birinin yerini alıyor. Halk içerisinde aşıktan faaliyet yürüten bu tarz örgütlenmeler, halkın **istenilen sınırlar içerisinde tutulmasının** önemli bir parçasını oluşturuyor.

Son dönemlerde sürekli ölüm tehdidi alan Belayid'in öldürülmesinden Ennahda Partisi'nin çıkarı olduğu açıktır. Doğallığında da bu kesim Belayid'in öldürülmesinin faillerindedir.

Fransa İçişleri Bakanı'nın açıklamaları

Bilindiği gibi Tunus Fransa'nın eski bir sömürgesi olduğu gibi, Fransa bu ülke üzerindeki hakimiyetini her zaman sürdürmüştür. Bin Ali ile ilişkileri de bu eksende devam etmişti. Bin Ali'nin emperyalistlerin ekonomi politikalarını başarılı bir şekilde yaşama geçirmesinden kaynaklı gerek ABD gerekse de Fransa tarafından Tunus modeli, "uygulanacak harika bir model" olarak ifade edilmişti.

Fransa'nın sürece geç müdahalesi Tunus üzerindeki egemenliğinde bir sarsıntı meydana getirmişti. Tunus üzerindeki eski pozisyonunu kazanmaya çalışan Fransa'nın süreçten memnun olmadığını çok açık bir şekilde ifade edebiliriz. Nitekim Belayid'in öldürülmesinin hemen ardından Fransa İçişleri Bakanı Manuel Valls çok hızlı bir şekilde cinayeti "İslamcı faşizm" olarak açıklaması, süreçte Fransa'nın parmağı olabileceği şeklinde de yorumlanabilir. Nitekim bu tarz cinayetler, sürece müdahale edebilecek aktörlerin yeni pozisyonlar kazanmasına yol açar. Kaldı ki aynı bakanın üç PKK'li kadının katledilmesinde bu kadar atik davranmadığını düşündüğümüzde Fransa gibi ülkelerin de bu cinayette rolü olabileceği açıktır.

Bir siyasi cinayetin ezilenlere düşündürdükleri...

Bir başka açıdan baktığımızda şunu çok açık bir şekilde görürüz: Politik açıdan aslında cinayeti kimlerin gerçekleştirdiği o kadar önemli değildir. Ancak bu cinayetin ezilenlere bir şeyler gösterdiği aşikardır.

Peki bu nedir? Oyun emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kuralına göre oynandığında kaybeden tarafın sürekli halk yığınları olmasıdır. Egemenlik kavgası içerisinde giren Tunus egemen sınıflarının çeşitli klikleri bir yandan devlet aygıtına hakim olma mücadelesi verirken öte yandan da kendi silahlı faşist örgütlenmelerini Tunus'un dört bir yanına genişletiyorlar. Bu şartlar altında demokrasi mücadelesi hiçbir şekilde devrim mücadelesinden kopuk ele alınamaz. Bununla birlikte silahlı karşı-devrimci güçlerin karşısına aynı şekilde çıkmak, anladıkları dilden konuşmak halk yığınlarının çıkarınıdır.

Emperyalist burjuvazinin egemenliği altındaki ülkelere burjuva demokrasisini götürmedikleri bir tarihsel olgudur. Öte yandan Tunus gibi ülkelerin burjuva ve toprak ağalarının ise demokrasinin "d" sini yaşama geçiremeyeceği de bir o kadar açıktır. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında burjuvazinin tüm ilerici barutunu yitirdiğinin kanıtlanmasının üzerinden yaklaşık yüzyıllık bir zaman geçti. Buna rağmen Tunus örneğinden de gördüğümüz üzerine halk yığınlarının çıkarlarını savunanların bu gerçeği kavrayamamaları gerek Tunus halkının gerekse de Arap coğrafyasında işyan eden halkların genel "talihsizliğidir". Bütün bu süreç bir kez daha göstermiştir ki karşı-devrimin zoruna karşı halkların devrimci şiddeti olmadan özgürlük de olmaz.

BBC'de Grev Var!

BBC'nin 2017'ye kadar 2000 çalışanın işten çıkarma kararı üzerine BBC çalışanları 18 Şubat Pazartesi günü 24 saatlik bir grev gerçekleştirdiler. Cuma günü çalışanların iş yavaşlatma eylemi yapmalarının ardından Pazar günü 24.00'ten itibaren yayının sona erdirilmesiyle başlatılan 24 saatlik bir grev gerçekleştirildi. BBC Türkçe de 1 günlük program yayımlamayıp ve aynı zamanda internet sayfasını yenilemeyerek greve destekte bulundu.

BBC'deki grev esnasında kurumun televizyon ve radyo kanallarında aksamalar yaşandı. Özellikle haber akışındaki aksamalar sonucunda haber kanallarındaki bültenler yerine haber paketleri yayımlandı.

Bulgaristan'da protestolar hükümet düşürdü

H. Merkezi: Bulgaristan'da elektrik dağıtımının özel şirketlere devredilmesinin ardından geçen sürede

elektrik faturalarında yaşanan yüksek artış, Bulgaristan halkını sokağa döktü. 14 kentte yapılan gösterilere binlerce kişi katıldı.

Eylemlerin ardından elektrik dağıtımını yapan firmalardan birinin lisansının iptal edileceği ve elektrik fiyatlarının yüzde 8 indirileceği açıklandı, ayrıca Boyko Borisov başbakanlığında "merkez sağ" hükümet, 20 Şubat günü istifa etti.

Rus halkı sosyalizmi istiyor

H. Merkezi: Rusya'da Yuri Levada tarafından yapılan ankette göre

Rusya halkının yarısından fazlası (yüzde 51) Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist planlı ekonominin en doğru ekonomik düzen olduğunu düşünüyor. Özel mülkiyet ve piyasa ekonomisinden yana olanların oranı ankete yüzde 29 olarak yansıdı. Anket katılımcılarının yüzde 20'si ise soruyu yanıtsız bıraktı.

DOSYA-2

"Fiili, meşru mücadeleye her zamankinden çok ihtiyaç var"

Örgütlenmeye, sendikalaşmaya dönük saldırılar "Yeni Sendikalar Yasası" adı altında devam ediyor. Taşeronlarda çalışan binlerce işçinin sendika üyeliğinin kabul edilmemesi ile işçiler, sendikal mücadeleden koparılmak isteniyor.

Devlet Kürt meselesinde "demokratikleşme" adı altında "barış mesajları" verirken diğer taraftan operasyonlarına devam ettiği gibi işçilere, emekçilere dönük saldırılarını da

aynı ikiyüzlülükle devam ettiriyor.

Sendikal mücadele alanında "işkolu barajını düşürüyorum" diyerek propaganda ettiği % 1 işkolu barajında gerçekler rakamlarla yüzümüze vuruyor. 10 milyon işçiden sadece 1 milyonu sendikal görünürken yeni yasayla birlikte 92 sendikadan 49'u % 1'lik işkolu barajını aşamadı.

Yine devletin 28 olan işkolu sayısını 20'ye düşürmesi işkollarının iç içe geçmesiyle, daha önce farklı bir işkolunda olan sendika, işkolu diğer işkoluna dâhil olunca üyelerini kaybetmeme mücadelesine girişecek ve on-

larca işçi bir kez daha sendikasız kalacak. Neresinden bakarsak bakalım yasa sistem için, devletin bekâsı için gerekli, işçi sınıfı için; örgütsüzlük, sendikasızlık anlamı taşımaktadır.

Bizler de dayatılan sendikasızlaşmaya, örgütlenmeye karşı yükselecek mücadeleye kendi cephemizden bir ses katmak amacıyla çeşitli sendika başkanları, direnişçi işçiler vb. ile röportajlar yaptık. Daha fazla gündemleştirmek, tartışmak, işçilerin, sendikacıların mücadele seslerine ortak olmak amacıyla önümüzdeki sayılarımızda da benzer yazılar yayımlayacağız.

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk:

"Sendikal hareket bir çıkış yapmak zorunda!"

24 - Sendikalar Yasası'nda yapılan değişiklikler sizi etkiliyor mu?

- İşverenlerin taşıma işkolundaki örgütlenmeyi engellemek, sendikamıza karşı kullanmak için bir yapı bu değişiklikler. Ne yazık ki bütün girişimlerimize rağmen bu onursuzluktan vazgeçmiyorlar. AKP iktidarı döneminde sendikal alana ilişkin baskılar artmaktadır. Sendikalaşmadan dolayı her gün onlarca işçi işini kaybetmeye devam ediyor. Bu anti-demokratik yöntemler yetmedi, bu kez işbirlikçi sendikalar oluşturarak mücadelenin önünü kesmeye çalışıyorlar. Yani bilinçli bir şekilde uygulanmaktadır. Özellikle son dönemlerde kargo ve lojistik sektöründeki işçilerin mücadelesi ve başarısı birilerini rahatsız etmektedir. Bu alanda örgütlülüğü bozmak için işbirlikçileri devreye giriyor.

- İşkolu barajı ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Baraj yasası gibi yasalar işçilerin lehine çıkarılmış gibi yapıp kamuoyuna böyle sunuluyor. AKP yıllardan beri "işçi sendikalarının önündeki engelleri kaldırıyoruz", "12 Eylül dönemindeki sendikalar yasasını değiştiriyoruz", "demokratikleştiriyoruz" gibi söylemleri propaganda ediyordu. Anayasa referandumu döneminde "müjdeler olsun, işçiler artık iki sendikaya üye olabilecek", "işkolu barajını % 10'dan % 1'e düşürüyoruz" diyordu ama gerçek bunun tam tersi. Baraj aslında düşürülmedi, yükseltildi. Bugüne kadar işten ayrılan iş-

çinin üyeliği kabul ediliyordu ama şimdi düşüyor.

"Güncelleme" adı altında birçok işkolu birleştirildi. Mesela bizim işkolumuzda 2009 istatistiklerine göre 139 bin işçi görünüyordu. İşkolu birleşmesiyle 700 bini aşkın görünüyor şimdi. Biz şu anda barajı aşmış durumdayız. Fakat çok sayıda sendika barajın altında kaldı. İlerleyen süreçlerde bu baraj % 2 ve % 3 olarak uygulanacaktır. Yani ilerleyen süreçte hepimiz baraj tehdidiyle karşı karşıya kalacağız.

Baraj 2016 yılında % 3'e, 2018'de % 3'ün üzerine çıkacak. Böylelikle siyasi iktidar yapmak istediği gibi sendikal alanın büsbütün tasfiyesini gerçekleştirecek. Yerine 3-5 işbirlikçi sendika kalacak. Mücadeleci, yüzünü işçilere dönen sendika kalmaması istiyorlar. Sendikaların içini boşaltan, işbirlikçi, işçiden, mücadeleden umudu kalmamış sendikalar istiyorlar.

- Peki bu yasa kimlerin sermayesini güçlendirecek?

- İşverenlerin eli dolayısıyla sermayesi güçlenecektir. Bu yasanın dışında bugüne kadar sendikal nedenlerle işten çıkarılınca tazminat hakkı vardı. AKP bu yasayla birlikte Türkiye'deki işletmelere diyor ki "sendikal nedenlerle işçi çıkarabilirsin, tazminat ödemek zorunda değilsin." Aslında bu bile mevcut siyasi iktidarın ne yapmak istediğinin, sendikal yasalarını demokratikleştirip demokratikleştirmediğinin göstergesidir. Bu alanla ilgili yeni bir politika lazım.

"Sendikalar açısından en dip noktadayız!"

- İşkolu barajının esas amacı nedir?

- Bu, mücadeleci sendikaları tasfiye etme operasyonudur. Yani mücadeleyi birkaç sendikayla sınırlı tutmak istiyorlar. Birkaç işbirlikçi, yandaş sendika olsun; bunun dışında sendika kalmaması istiyorlar. Bunu işletiyorlar şu anda. Umutsuz değiliz. Bizler

mücadeleyi daha fazla yükselteceğiz. Diğer mücadeleci, kardeş sendikalarımızla bir şekilde bu anti-demokrat yasalarla mücadele edeceğiz.

Türkiye işçi sınıfı bunun çok daha kötüsünü gördüğü dönemler yaşadı. Bu saldırıları püskürterek yoluna devam etmiştir. Bu dönemde de işçi sınıfı bu ablukayı yaracaktır. Saldırıcı püskürterek yoluna devam edecektir. Her dibe düşüşün bir de çıkışı vardır. Sendikalar açısından şu anda en dip noktadayız. Fakat sınıf hareketi yeni bir çıkış yapacaktır. Bu noktada hepimizin üzerine, bütün emek örgütlerine yeni sorumluluklar düşüyor ve herkesin buna uygun davranması gerekiyor.

"Sadece yasalara bağlı kalmak bizi bir yere götürmez"

- Bu söylediğiniz fiili meşru mücadeleyi yükseltmek anlamına geliyor, değil mi?

- Evet. Türkiye'de şu an var olan yasalar oldukça anti-demokratik zaten. Yasalara ve işverenlerin saldırılarına baktığımız zaman sadece bu mevcut yasalara bağlı kalarak tek başına bu mücadeleyi başarıya ulaştırmanın olanağı yoktur. Bir taraftan "sendikalar anayasal haklı" diyor, bir taraftan da sendikalaşan işçiyi tutup kapının önüne koyuyor. İşverenlerle ve bunlarla ilgili hiçbir yaptırım

uygulanmıyor. Kapıda eylem yapan, işe geri dönme mücadelesi veren işçilerin çadırları başlarına yıkılıyor, baskıya uğruyor ve gözaltına alınıyor. Bu yüzden sendikal hareket sadece mevcut yasalara bağlı kalınarak yürütülemez. Fiili meşru mücadele verilmek zorundadır. Bu açıdan baktığımızda önümüzdeki dönem sendikal hareketin biraz buna yönelmesi lazım. Sendikal hareket birçok hakkını fiili meşru mücadeleye almıştır. İnanıyorum, bundan sonraki zorlukları da fiili meşru mücadeleye aşacağız, dayanışmayı ve mücadeleyi yükselteceğiz.

- Nasıl olacak bu? Neler yapacaksınız?

- Bu süreçte anti-demokratik saldırıları, sendikalar tek tek püskürtme şansına sahip değildir. Daha çok birliğe, dayanışmaya ihtiyacımız var. Dolayısıyla birlik içerisinde olmalı, işçilerin çıkarları noktasında gerekirse üret-

timden gelen güç dahil meşru mücadele yöntemleri seçilmelidir. Önümüzdeki dönemde buna biraz daha yoğunlaşacağız.

Bugün işçi sınıfına dönük saldırılar; taşeronlaştırma, iş cinayetleri ve işkolu barajıyla sürdürülüyor. Aslında bütün

bu saldırıları düşündüğümüzde baraj meselesi de diğer bütün saldırılar da doğrudan sınıfa dönük saldırılardır. Şimdi olmasa bile bizim gibi sendikalar da bundan 3-5 yıl sonra bu sistemin saldırısı olan işkolu barajı uygulanması yüzünden baraj altında kalacak. Çıkarlarımız doğrultusunda sendikalar ayağa kalkmalı, gücünü birleştirmeli ve ortak bir mücadele stratejisi geliştirmelidir.

Hava-İş Sendikası Genel Sekreteri Mustafa Yağcı:

"İş yeri barajı kaldırılmalı, işçiler sendikalarını seçebilmeli!"

İşkolu barajının özellikle direnişçi sendikaların sınıf ve sendikal hareket içinde etkisini kırmayı hedefledi açık. Hava-İş Sendikası da direnişçi tavrı ve özellikle son süreçte THY'de ısrar ve karallıkla sürdürdüğü direnişi ile öne çıkan sendikalardan. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Hava-İş Sendikası Genel Sekreteri **Mustafa Yağcı** ile sendikal hareket, iş kolu barajı ve önümüzdeki süreç üzerine konuştuk.

- "Sendikalar ve toplu iş sözleşmesi yasası" geçmişte hangi tartışmalar sonucu ortaya çıktı ve bu yasa ile ne yapılmak isteniyor?

- Yasa yıllardan beri tartışılan bir yasa, özellikle 12 Eylül darbesinde bu yasa önemli ölçüde işçiler aleyhine değiştirildi. 2821 ve 2822 sayılı yasalara olarak, darbe anayasası ile işçilerin önündeki engeller artırılarak, örgütlenme-sendikal haklar bağlamında o dönemden bu yana tartışılıyor. Son getirilen yasa pratikte şunu göstermiştir; ülkemizde % 56 olduğu söylenen sendikal işçi oranının aslında % 8'lerde olduğu reel olarak ortaya çıkmıştır.

Öz itibarıyla bizim gibi sendikaların talebi, iş kolu barajı olmayan, iş yeri barajı olmayan, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırıldığı, grev yasaklarının olmadığı, işçilerin sendikasını seçebileceği referandum hakkının olduğu, konfederasyonlara bağlı olmayan bağımsız sendikalarında istediği gibi örgütlendiği demokratik bir yasadır. Çıkan bu yasaya ilişkin bakan görüşünü ortaya koydu: "**Bir takım tavizler vereceğiz ki işverenleri ikna edelim**" dedi. Özellikle bizim bağlı olduğumuz konfederasyon Türk-İş, işçi sınıfına büyük ihanette bulundu.

Barajları düşürüyoruz adı altında yeni barajlar geldi. İş kolu değişiklikleri oldu. Sendikaların üye sayılarına bağlı iş kolu istatistikleri eskiden bakanlığa kayıtlı işçiler üzerinden yapılırdı. Şu anda artık iş kolu tespitleri SGK'ya kayıtlı işçilerin sayıları üzerinden yapılmaya başlandı. Yüzde % 1'e düşürülen ve kademeli olarak da artırılabilecek olan iş kolu barajı % 1 olmasına rağmen birçok sendika baraj altında kaldı. Çünkü fiili işçi sayıları artık SGK'daki reel sayılardı. Taşımacılık iş kolu adı altında önceden ayrı olan ka-

rayolları, denizyolları ve havayolları tek bir iş kolu haline getirildi. Bizim eski tarihlerde % 56'lık bir oranla havacılık iş kolunda üye sayımız bulunurken, şu anda bu birleşme SGK kayıtlarıyla birlikte % 2'lik bir oranla iş kolu barajının üstüne çıktık. İş kolu barajını aştıktan sonra bir de işyeri barajı var, oysa iş yeri barajının kaldırılması ve işçilerin sendikalarını özgürce seçebilmesi gerekir.

- Hava-İş Sendikası aşamalı artırılabilecek olan iş kolu barajından nasıl etkilenecek?

- Şu anda taşımacılık iş kolu dedi-

dolayısıyla bir işi bölemiyor işverenler.

- Süreç bir yandan da taşeronlaştırma-güvencesizleştirme saldırıları ile yürütülüyor diyebilir miyiz?

Tabii, aslında bunun arkasında Ulusal İstihdam Projesi adlı proje var. Bu küresel dünya ekonomisi IMF'nin ortak olarak bütün dünyada yaymak istediği şey; daha fazla esnek çalışma, "rekabeti güçlendirme" ve istihdam artışı. Önce özelleştirme saldırısı yapıldı, kamu bitirildi ardından da şimdi taşeronlaştırma ile sendikalar zayıflatılıyor. Çünkü normal işyerinde örgütlenemeyen bir sendikanın her gün patronu

Önce özelleştirme saldırısı yapıldı, kamu bitirildi ardından da şimdi taşeronlaştırma ile sendikalar zayıflatılıyor.

ğımız iş kolunda, 690 bine yakın fiili işçi çalışıyor. % 3 olarak düşündüğümüzde 22-23 bin üyemizin olması gerekiyor. Bizim şu an fiili olarak 14 bin üyemiz var, yani % 3 doğrudan uygulansaydı biz de barajın altında kalıyorduk.

- 28 olan iş kolu 20'ye düşürüldü. Bunun ne gibi etkisi söz konusu?

- Biz böyle bir iş kolunun oluşturulmasını zaten istiyorduk. ILO normlarına uygun ama burada yapılan başka bir oyun var. Tabii bu baraj ve iş kolu zorunluluğu olması da doğru değil. Taşımacılık iş kolunu da kendi arasında böldüler, liman, antrepo ve deniz taşımacılığını ayırdılar. Onu Dok Gemi-İş aslında metal iş kolunda olması gereken gerici bir sendikayla birlikte değerlendirdiler. Hatta şimdi duyuyoruz ki Liman-İş Sendikası Hak-İş'e geçme hazırlığı içerisinde. Yani ortada oynanan siyasi bir oyun var. Çünkü taşımacılık bir küresel sistem ve gerçekten stratejik bir iş kolu. Deniz yolu, demir yolu ve karayollarını üç sektörü ayrı bir taşımacılık iş kolu yaptılar. Demiryollarında Demiryol-İş, karayollarında TÜMTİS, havayollarında da biz örgütlüyük. Taşımacılık işçilerinin sendikal birliklerinin önümüzdeki aşamada önem taşıdığını söylüyoruz. Yakında asıl işlerin de taşeron verilmesi gibi bir yasal düzenleme de gündeme gelecek. Şu anda asıl işler taşeron verilemiyor

değişen, her gün işçisi değişen bir taşeron firmada örgütlenmesi daha zor.

- Yapılan değişikliklerle sendikaların devlet denetimine daha açık hale getirildiği söylenebilir mi?

- Mesela noter yerine e-devlet üzerinden sendikaya üye olmak gibi bir şey söz konusu. Demokratik hak tanınmış gibi görünmesine karşın tam tersi bir durum bu.

Ben şu anda noter usulüyle yaptığımda örgütlenmenin bir aşamasına kadar, işçileri örgütlemek için gizli tutuyorum örgütlenmemi. Ama şimdi her örgütlediğim işçiyi bakanlığa bildireceğim. Bir de işverenlerin işe alma koşulu olarak bunu öne sürmesi söz konusu. İşe girecek sen e-devlet şifreni ver diyecek işverenler. Sendikaya üye olup olmadığını işveren dahi denetleyebilecek. Bu anlamda deneti-

min sendikalar üzerinde daha da yoğunlaştırıldığı bir sistem bu.

- Taşımacılık işkolunda Hava-İş sendikasına alternatif hükümet destekli yandaş bir "sendika" örgütleniyor mu?

- Bilindiği üzere hükümet yasanın çıktığı tarihte işkolu istatistikleri yayımlanmaya kadar sendikalarda barajı 0 olarak oluşturdu. İşte bu arada kendi yandaş sendikalarını birkaç iş kolunda kurdular. Taşıma işkolunda ise Taşıma-İş Sendikasını kurdular. Taşıma-İş şu anda İstanbul'da aylardır TÜMTİS'in örgütlemeye çalıştığı DHL lojistik firmasında işverenlerle, işverenlerin araçlarını kullanarak kendisine üye yapmaya çalışıyor. Önümüzdeki süreçte bizim iş kolumuzda da bu tür sendikaların oluşturulması muhtemeldir. Bu "sendikacılık" tam bir sarı sendikacılıktır. İşverenlerin taşeronluğunu yapıyorlar.

- Sarı sendikacılıktan bahsettiniz. Bu anlayış özellikle konfederasyonunuz Türk-İş içinde hâkim görülüyor. Bu anlayış noktasında siz nerede duruyorsunuz?

- Türk-İş'in durumu belli, Türk-İş büyük çıkmazda. Biz 10 sendika yani biraz daha mücadeleli ön plana çıkan sendikalar olarak "Sendikal Güç Birliği" adı altında bir örgütlenmeyi zaten 2-3 yıldır sürdürüyoruz. Türk-İş'in içinde olmak Türk-İş'i değiştirmek adına. Genel kurulda başarılı olamadık çünkü oraya gelen delege sisteminde gerçekten aşmak zor oluyor.

Mesela şimdi Türk-İş büyük ihtimalle olağan üstü genel kurula gidecek. Çünkü şu andaki yönetim artık bu sistem içerisinde bunu yönetemiyor, tabanda büyük bir tepki var aslında. Direnen sendikalarda böyle bir to-

parlanma oldu ancak bunun geliştirilmesi gerekiyor. Sendikal Güç Birliği'ne daha fazla sendikanın, daha fazla şubenin katılması gerekiyor.

Pusula

Nasıl bir savaşçı olmalıyız?

"Nasıl bir savaşçı olmalıyız?" sorusuna yanıt olurken birinci olarak belirtmeliyiz ki; savaşımız sadece gerilla savaşından ibaret değildir. Kırdan veya şehirde, legal veya illegal örgütlenmelerde, işçi ya da gençlik ve kadın faaliyetinde, mücadelemiz hangi biçimde olursa olsun, Halk Savaşı'nın bir parçasıdır.

Her savaş, kendi koşulları içerisinde değerlendirilir. Bir savaşın karakterini, içinde bulunduğu sosyo-ekonomik-kültürel-tarihsel özellikler belirler. Ve her savaş, niteliği ve biçimi gereği istediği savaşçı kişilikleri dayatır/yaratır.

Bizim yukarıdaki soruya yanıtımız ise; savaşın her an değişen ihtiyaçlarına göre değişen-değiştiren, gelişen-geliştiren, eleştirel-sorgulayıcı düşünen, araştırma-inceleme yapan, adeta zaman ayarlı bir bomba gibi her an düşmanı yenmek için plan yapan ve aynı zamanda bu planları doğrultusunda harekete geçen bir devrimci olmalıdır...

Fakat pratik süreç içerisinde, tanımlamış olduğumuz savaşçı kavramının altını yeteri kadar dolduramadığımız ortadadır.

Kapitalizm, özel mülkiyet üzerine kuruludur. Emperyalist-kapitalist sistemde eşyanın insan üzerinde kurduğu egemenlik güçlenirken, insan da giderek metalaşmıştır. Böyle bir dünyada insan yaşamını en dar, kişisel çıkarlar yönlendirir. Ve burjuva ideolojisinin özü olan bireyciliği, rekabet yöntemiyle körükler. Marx, Kapital'de Robinson Cruse'ı anlatır. Bir adada yalnız başına kalan Robinson Cruse, önce bir ev inşa eder. Günlük ihtiyaçlarını kendisi üreterek, ekerek, biçerek karşılar. Daha sonra adada tek başına olmasına rağmen evin kenarını çitle çevirerek kendi özel mülkiyetini ilan eder. İlk karşılaştığı yerli olan Cuma'yı köleleştirerek emeğini sömürür. Adadan ayrılma fırsatı doğduğunda, yolculuk sırasında kölesini bir başkasına satar. Robinson Cruse, burjuvazinin ideolojisine, düşünüş yöntemine, yaşayış biçimine çok güzel bir örnek teşkil eder.

Bizler devrimci mücadeleye böyle bir toplum gerçekliği içerisinde katılıyoruz. Doğallığında küçük-burjuva ideolojisinin yansımalarını çeşitli biçimlerde üzerimizde barındırıyoruz. Eğer "komutan olmak" için komutan olmak istiyorsak, bu görevin bizim için Robinson Cruse'nin çitlerle çevrelenmiş olan evinden bir farkı yoktur. O görev "ben'i yaşatarak kendi kişisel çıkarlarımızı var ettiğimiz özel mülkümüzdür. Oysa bir proleter devrimci daha ağır görev ve sorumlulukları halka, devrime daha fazla hizmet etmek için ister, çünkü onun kafasında sadece ve sadece devrim vardır, kişisel hesaplar yoktur.

"Özgürlük zorunlulukların bilince çıkarılması ve uygulanmasıdır" diyor Mao yoldaş. Devrim, zoru başarmaktır. Devrim zorlu, çetin, karmaşık ve güçlüklerle dolu süreçlerden geçerek ilerler. Devrim, özveri, çaba ve ısrar gerektirir. Elbette biz, bir biçimde bu özelliklere sahip olarak bu mücadeleye katılmışızdır. Mücadele seyri içinde pratik, devrim bilincimizdeki netlikle orantılı olarak bizi ileriye taşıyan veya geriye iten bir şekilde olacaktır.

Bir dağa tırmanmak bazen bize zor gelebilir. Veya dünyayı değiştirme pratiğinin içinde görevlerimizden birisi olan yazılarımızı acaba hangi birimiz zamanında teslim etmişiz? Kitle faaliyeti yürütürken, uzun süreli bir mücadele içerisinde olduğumuzu unutarak çabuk sonuçlar elde etmek istediğimiz, bu olmadığı zaman da farklı değerlendirmelerde bulunduğumuz zamanlar olmamış mıdır?

Küçük-burjuva ideolojisinin saflarımızda en önemli yansımalarından biri, emek harcamaktan tasarruf etmektir. Emek harcamak zordur. Devrim emek ister. Devrimcilik ise, bilinçli olarak bir bütün değişme ve değiştirilme eylemidir. Zoru başarmak; her zaman güçlü, ısrarlı ve kararlı bir çabayı şart koşar. Unutmayalım! Karşımıza çıkan her güçlük kendimizi aşma fırsatı demektir. Bu fırsatları ne kadar değerlendireceksek, o oranda devrime yakınlaşmış oluruz.

"Neden silahlı mücadele?", "düşmanımız kim?", "neden savaşçı bir örgütüz?" gibi soruları sık sık kendimize soralım. Bugün için bu sorulara vereceğimiz cevaplar ne kadar net olursa görevlerimizi daha nitelikli bir şekilde yerine getirmiş oluruz. Savaşın devrimci erleri olmaktan kastımız, proleterya ideolojisinin, MLM biliminin ışığında proleter devrimci olmak için çaba göstermektir. Ve görevimiz, politikalarımızı bilince çıkarmak, pratiğe uygulamak, uyguladıkça özümsemek, pratik içerisinde eksikliklerimizi tamamlamak, yanlışlarımızı atıp yerine doğruları koymaktır.

KAUGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Muharrem Çiçek: Elazığ Karakoçan'da doğan Ahmet Muharrem Çiçek, liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne kaydını yaptırdı. Bu dönemden sonra devrimci mücadeleden etkilendi. Mücadele içinde giderek militanlaşan Ahmet Muharrem Çiçek, MLM bilimini özümsemeye başladı.

Proleterya Partisi saflarında örgütlenen ve İstanbul Bölgesi, gerilla komutanı olan Ahmet Muharrem Çiçek, **19 Mart 1973** tarihinde Şehremini'de polislerle girdiği çatışmada şehit düştü. Son mermisine kadar düşmanla çatıştı ve mermisi bittikten sonra da düşmana sağlam hiçbir değer geçmemesi için silahını parçaladı. Bu tavır, yoldaşlarına parti değerlerinin korunması konusunda önemli bir gelecek bıraktı.

Binali Yiğit: Doğum yeri olan Dersim Pülümür'de toprak ağası Ali Şan Ağanın topraklarından ailesiyle birlikte kaçarak Konya'ya yerleşen Binali Yiğit yoksul ailesine katkıda bulunmak amacıyla Almanya'ya gider. Burada ATİF'in örgütlenmesine büyük çaba harcar. Almanya'dan dönerken Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Mustafa Akdal: 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

Niyazi Gündoğdu: 1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul'da Proleterya Partisi saflarında mücadeleye yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishane

neden çıkarılmaz askele alındı. Ardından memleketine döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün

sonra işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız: 1968 Dersim Hozat Amutka köyü Geşteek Mezrasında doğan Hıdır Yıldız, yoksulluktan dolayı ilkökulu bitiremeden hayvancılık yapmaya başladı. İlk kez 14 yaşındayken çevre köylerde bir komşusunun evinde tanışır Partizanlarla. Yakın köylerinde çıkan çatışmada **Ali Karadağ, Aziz Süner ve Murat Diri'nin** destekleri direnişlerine şahit olur.

O günden sonra gerillaya katılma isteği daha da ağır basan Hıdır Yıldız, hiç vakit kaybetmeden talebini iletir. Bir süre milislik yapan Yıldız, bu arzusuna bir yıl sonra 17 yaşında ulaşır. 17 Mart 1985'te Hıdır Yıldız'ın da aralarında olduğu birlik bir görev için gittikleri Hozat'a bağlı Mistiken köyünde düşman pususuna düşer. Hıdır Yıldız'ı yaralı tutsak eden düşman ondan bir şey alamayacağını anlayınca çareyi kurşuna dizmekte bulur.

Bağderesi şehitleri Halk ordusunun üç gerillası **8 Mart 1999** tarihinde Tokat Merkezine bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde TC ordusunun attığı pusuya düşer. Çıkan çatışmada **Ayfer Celep, Münire Sağdıç ve Kemal Tutuş** şehit düşer.

Ayfer Celep: Türk ve Sünni bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1971 yılında Amasya Taşova'ya bağlı Tekke köyünde doğan Ayfer Celep, akraba çevresi sayesinde devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanışır. 1990 yılında 19 Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Fakültesi'nde okurken Proleterya Partisi'yle ilişki kurar. Okulu yarım bırakarak bölgedeki yerel örgütlülüğe bağlı olarak faaliyet yürütür. Niksar'da çok kötü koşullarda üretim yapan tuğla fabrikalarında çalışır.

Bir operasyonda tutuklanır. '93 Haziran'ında gerillaya katılır. Fırtınalar içinde, bıçak sırtında yürünürken tüm zorluklara göğüs germesini bilen bölgedeki gerilla birliklerinin içinde zorlu süreçlerin insanı olarak öne çıkmıştır. Halk ordusunun kadın komutanları arasında yer almıştır.

Münire Sağdıç: Kürt ulusuna mensup Alevi bir ailenin çocuğu olarak Erzincan Çayırılı'ya bağlı Yeşilbük köyünde dünyaya geldi. İstanbul Ümraniye gibi devrimcilerin yoğun yaşadığı bir semtte büyüdüğü için çocukluğundan itibaren Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 93 yılında komsomol saflarında işçi faaliyeti yürüttü. '95'te bir operasyonda gözaltına alındı. İki yıl tutuklu kaldı. 1998'de gerilla saflarına katıldı.

Kemal Tutuş: Türk Alevi bir ailenin çocuğu olarak 1980 yılında Tokat Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. 1996'da lisede okurken Partizanlarla tanıştı. 1997'de kısa bir süre gerilla birliklerinin kuryeliğini yaptı. Aynı yıl halk ordusuna katıldı. 17 yaşındayken katıldığı gerilla saflarındaki gelişimi belirgin olarak görülebiliyordu. Askeri ve ideolojik olarak gelişen ileri taşıyamaya çalışıyordu.

Kemal Tutuş

Ayfer Celep

Münire Sağdıç

Ovacık'ta eylem

Elimize e-posta yoluyla ulaşan bilgiyi haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz. "Partilagenü Köprüsüne TKP/ML militan-

larınca pankart asılmıştır. 'Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür- TKP/ML TIKKO' yazılı pankart gün boyu asılı kalırken yoldan araçla ve yaya olarak geçen halkımız eyleme ilgisini pankartı fotoğraflayarak göstermiştir."

EĞİTİM VE SAVAŞ

Savaş alanında eğitimin gerçekleştirilmesi, bunun doğru temelde, sistemli ve sürekli bir duruma getirilmesi sorunun önemini görülmesi ve doğru pratiğe uygulanması ile ilgilidir. Devrimci bir eğitim anlayışına sahip olunması, en başta gerekli ancak kesinlikle yeterli değildir. Çünkü savaş, özelde gerilla savaşı kendine has bir doğaya sahip olduğu gibi, onun bugünkü somut durumu ve ihtiyaçları da kendine özgü biçim ve içeriği bir ihtiyaç olarak açığa çıkartmaktadır.

İnsan yaşamının aynı zamanda onun eğitim sürecinin bir bütünü oluşturduğu bilinen bir durumdur. Egemen sınıflar bu gerçekliğe uygun olarak sadece geniş halk yığınlarını şekillendirebilecekleri özel mekanizmalar (okul, ordu vb.) kurmakla kalmazlar aynı zamanda boşluk tanımamacasına halkın yaşamına etki edecek, onu kendi anlayışına göre şekillendirebileceği araçlar yaratırlar.

Böylece yaşamın bütününde bir eğitim sistematigi ortaya çıkar, ezen egemen sınıflar ezilenlerin bilincinde kendini yeniden üretir, varolan sömürüye dayalı üretim ilişkileri ezilenin bilincinde "meşru" zeminine oturur. Sıklıkla vurguladığımız egemen sınıfların düşünmeyen, sorgulamayan, yabancılaşmış bireyler yaratma çabası bu şekilde yaşam bulur; kendisi için ve kendisi gibi düşünen, sorgulayan ve tam da bu yüzden kendine, sınıfına yabancılaşmış bireyler!

Egemenler cephesinde durum buyken, bizim kendi eğitim sürecimizi daha bilinçli sürdürebilmemiz çok daha önemlidir. Çünkü bu sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Egemen sınıfların binbir türlü çaba ve araçla köreltikleri sınıf bilincini yeniden üretebilmek, egemen sınıfların ideolojik saldırganlığına, sistematik bir karşı saldırı ile cevap verebilmek olmazsa olmazdır.

Bir devrimci için en iyi okul sınıf mücadelesi pratiğidir. Bu genel doğru savaş alanında kendi biçimini alır. Savaş, esas olarak da devrimci savaş, içine giren her insan için yeni bir dünyadır. Halk savaşı bir okuldur; kendin-

den önceki tüm alışkanlıkları reddeden, düşünce ve davranışa yeni bir şekil veren, tüm acımasızlığı ve sertliği ile kişiyi ellerinde şekillendiren, şekillenmeye zorlayan bir okul! Ve bu şekillenme çağrısına uyulmadığında ya savaş layıkıyla yürütülemeyecektir ya da savaş dışı kalacaktır!

Peki, savaş alanında eğitim nasıl olacaktır ve onun görevleri nelerdir? En başta gelen, eğitimin temelini oluşturacak nokta, ideolojik eğitimidir. Savaşımızın halk savaşı olduğu, bu anlamda savaşımızın bir sınıfın, proletaryanın öncülüğünde ezilen emekçi halkın savaşı olduğu bilince çıkarılmaktadır. Devamlı savaşımız bir sınıfın, yani proletaryanın dünya görüşüne sahiptir ve bu dünya görüşünün sistematik olarak kazandırılması eğitim sürecimizin esas amacıdır.

Bu konuda özellikle vurgulamamız gereken iki nokta bulunmaktadır; **birincisi** hiçbir dünya görüşü kendiliğinden kazanılmaz, aksine sistemleşmiş bir çabanın ve yoğunlaşmanın ürünüdür. **İkincisi** proletaryanın dünya görüşünün yani MLM'nin kavranması ancak karşıtına yani burjuva ideolojiye, onun her türlü biçimine karşı mücadele içinde mümkün olabilir. Bu iki nokta ideolojik eğitimin sistematik, sürekli ve yaşamın her alanında sürmesi gerektiğini net bir biçimde göstermektedir.

Eğitim anlayışımızın ikinci noktası onun politik karakteridir. Halk savaşı özelde gerilla savaşı, bir sınıfın iktidarını yaratma hedefiyle yürütülür. Bu anlamda eğitim anlayışımız iktidar hedefini net bir biçimde kazandırmalı, sınıf mücadelesine ve sınıf mücadelesi içindeki role dair bilinç açıcı olmalıdır. Bahsini ettiğimiz iktidar bilinci esas olarak demokratik halk iktidarının yaratılmasına dairdir. Bu sadece genel olarak bu hedefe sahip olmakla değil, gerilla savaşının bugünkü görevlerini bilince çıkarmakla mümkündür. **Kitle karşısındaki görevlerimizin kavranması ve yaratıcı bir şekilde uygulanması politikleşmenin kistası olarak kavranmalıdır.**

Üçüncü nokta eğitim anlayışımız örgüt bilincinin yaratılması hedefiyle ele alınmalıdır. Bu doğrultuda, KP ve halk ordusunun tarihsel olarak ortaya çıkışı, amaç ve görevleri yanında işleyiş ve çalışma tarzı konusunda bir kafa açıklığı ve şekilleniş yaratılmalıdır.

Bu yaşamın her anında örgütsel bir duruş gösterilmesi için kaçınılmazdır. Örgütün amaç ve görevleri, kültürel şekillenışı ve politik yaşamı, onu oluşturan bireylerin ele alışından bağımsız değildir. Örgüt ve birey diyalektik bir bütündür. Bu bütünün sağlıklı işlemesi için güçlü bir örgüt bilincinin yaratılması gerekir. Diğer yandan genel olarak örgütsel şekillenişin yaratılması halk ordusunda özgün yanlar içerecektir. Çünkü halk ordusu esas olarak askeri bir örgüttür ve örgütsel eğitim de buna uygun olarak biçimlenmelidir.

Eğitim anlayışımızın uygulanmasında üzerinde duracağımız son nokta **askeri eğitimidir.** Askeri eğitimlerde, savaşın yürütülmesine dair genel ve sürece özgü ihtiyaçların karşılanması yanında, askeri şekillenişin yaşam ve düşünce tarzının yaratılması amaç edinilmelidir. Bu anlamda gerilla savaşının genel ilkelerinin teorik eğitiminin yanında, bunların savaş yasalarının kavranması ve somut bir pratiğe dönüşmesi hedefiyle hareket edilmelidir.

Belirttiğimiz tüm bu noktalar, biri diğerinden ayrılmayacak tarzda, ideolojik yanı esas alınarak sürdürülmelidir. **Savaşın politik görevleri kavranmadan askeri görevlerini kavramak ve bu yönlü sonuç alıcı bir şekillenişe gitmek mümkün değildir. Örgütsel şekilleniş dışında ortak bir ideolojik duruş mümkün değildir.** Halk savaşı,

rakibinin tüm askeri ve örgütsel üstünlüklerine karşı, örgütsüzün örgütlü, zayıfın güçlü, azın çok, basitin karmaşık olması sürecidir. Savaşın genel karakteri, savaşçının karakterinde yansımaları bulur; örgütlenen, güçlenen, çoğalan ve üreten bir savaşçı kişiliği.

Eğitim sürecinin üzerinde durmamız gereken iki önemli niteliği onun **devrimci** ve **kolektif** olmasıdır. Savaşa katılan her birey, kolektifin bir parçasıdır. Bu anlamda bireysel gelişim ancak kolektifin gelişim süreciyle paralel ve bütünleşmiş bir hal aldığına gerçekleşebilir. Bu, ortaklaşmış hedeflerle ve bütünleyici bir pratikle hareket etmek demektir. Eğitim sürecinin devrimci niteliği ise onun var olanla uzlaşmaz ve var olanı aşacak tarzda hareket etmesidir. Nicelik birikimin yanında nitelik gelişimi esas alır! Bilinç ve eylemin bütünlüğünün yanı sıra onun sıçramalı gelişimini yaratmayı hedefler!

Savaşın eğitim süreci, ona katılan **bireyin kendini inkar sürecidir.** Ancak bu körce bir yıkım, bir hiçleşme süreci değildir. Aksine bu savaşın içinde kendini yeniden var etmeyi, bir olumlamayı yaratmanın başlıca gereğidir. Savaşa ait olmayan her şey savaşın dışında bırakılmalıdır. Her türlü alışkanlık, ilişkilene biçimi, yaşam alışkanlıkları, bakış açısı vb. aşıldığı oranda savaşçı olunabilir. Savaşçı bir kişiliğin yaratılması, kaba anlamda askeri alışkanlıkların kazanılması demek değildir. Çünkü savaşımız halk savaşıdır, devrimci bir savaştır ve devrimci bir ideolojinin rehberliğinde yürütülür. Savaşçının eğitim süreci, bu sürecin hedefi de savaşın bu karakterine uygun yürütülmelidir. (**Dersim'den bir Partizan**)

Tutsak Partizanlardan mesaj

(...)

Bizler de Ocak ayının son haftası nedeniyle Tutsak Partizanlar olarak şehit ailelerimize ve devrimci kurumlara, aydın, ilerici kişilere hafta nedeniyle kart yolladık. 27 Ocak tarihinde ise hapishanede şehitlerimizi anma etkinliği gerçekleştirdik, ertesi gün ise metnimizi tüm hücrelere dolayarak program hakkında bilgilendirme yaptık. Bu sene marş-türkü seçiminde Partizan geleneğinin parçalarını kullanmayı uygun gördük. Genel kitlemizin de geleneğimize ait olan parçaları unutmaya yüz tutmaya başlaması nedeniyle içe dönük program yapmayı olumlu değerlendirmiş kendi hücrelerimizde, sohbet alanlarında

marş-türkülerimizi ortak çalışarak söylemiş belli bir uyum yakalanmıştır. Programda; Çıkalım Yoldaş Yüce Dağlara, İktidara Yürüyoruz, Tutuşturun Gece-leri, Roze Yena, Tuzla Şehitleri, Karakoçan Kızılköçan Olacak, Yıkılası İstanbul, İşçi Köylü Ordusunun Eleri coşkulu bir şekilde söylendi. Ayrıca saygı duşusunda Nazım Hikmet'in "Önsöz" şiiri okundu.

2013 yılının Ocak ayının son haftasında komünizm ve devrim şehitlerini sizlerle beraber anmanın gururunu yaşıyoruz. Tüm dünya devrim şehitleri, tarihimizin parlak yıldızları olarak yol göstericilerimizdir. Onların her biri bize gücümüzün kaynağını hatırlatan abidelerimizdir.

Kavgamızın sınıflar mücadelesindeki "son kavga" olduğu yıllar önce söylendi. Fakat biliyoruz ki bu kavga en kanlı, en zorlu ve en büyük kavga

olacaktır. Düşmanlarımız insanlık tarihinin en gelişmiş örgütüne sahiptir. İşte bu kavgadaki en büyük dayanaklarımızdan biri ölümsüz şehitlerimizdir. Onları cesaretleriyle, asla yitirmedikleri umutlarıyla, doğruları ve yanlışlarıyla, yetenekleri ve hatalarıyla, başarı ve başarısızlıklarıyla bizlerin büyük öğretmenleridir. Onlardan öğrenmesini bilmeden devrimi ilerletmeyeceğimiz kesindir. Onlar devrim savaşına hayatlarını sunarken yaratıkları eşsiz değerlerle yolumuza ışık oldular, onların abidevi varlığı karanlıkta etrafımızı görebilmemize olanak veriyor.

(...)

Partizan coşkusuyla sizleri selamlıyor, başarılar diliyoruz. (**Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'den Tutsak Partizanlar**)

İskenderun'da termik santral

İskenderun'un Azganklık Bel-desi'nde denize sıfır noktasında ve ormanlık alanda Demir-Çelik İhtisas Organize Sanayi Bölgesi (OSB) olarak kurulup, Topyalı Holding ile Atakaş Grubu'na tahsis edilen 800 dönümlük arsaya iki ayrı termik santral kurulacak. Santral yapımı için arsa Temmuz 2011'de tahsis edilmiş. Santralin tahsis edildiği Topyalı Elektrik Enerjisi Üretim Sanayi ve Ticaret AŞ'nin ise 2010 yılında kurulduğu ortaya çıktı. Önceden hazırlanan kumaş, birilerine de biçilmiş oldu.

İskenderun OSB mevcut bulunan Yazıcı Termik Santrali ile birlikte 2. OSB'ye planlanan bu iki santralin yapılması halinde kuş uçuşu 500 metre mesafede üç termik santral olacak. Gerekçe ise santralde üretilen elektrik enerjisinin artan elektrik ihtiyacını karşılamak! Bu santraller ile şirketlerin açıklamasına göre 800 personel çalıştırılacak. Bu da bin dönüm tahsis edilen iki firma için dönüm başına 1 kişi bile çalıştırmamış olması demek. Dikkat çekilmek istenen diğer bir nokta ise bu çalışanların büyük çoğunluğunun teknik personel olacağıdır. Azganklık beldesinde kurulacak termik santralin toplantısı Sariseki'de yapıldı.

Bu santrallerin günde 26 bin 376 ton kömür yakılacak ve bunun en az % 10'u kül, % 2'si baca külü olarak atılacak. Soğutma için deniz suyu kullanılacak. Bu durum Amanoslar'ın biyolojik çeşitliliğinin yok olması demektir. Bu santrallerin ömrü ise 25 yıl.

Dikkati çeken diğer bir durum ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na sunulan en az 20 yıl öncesinin haritası, bu haritayla bölgedeki sanayileşme ve iskeleler gösterilmiyor ve yöre sanki bakir alan, sanayileşmenin olmadığı bir yer olarak gösteriliyor. "İstihdam yaratılacak" gerekçesiyle iki firmaya verilen bin dönüm yakın arsada dönüm başına 1 kişilik istihdam bile sağlanmayacak. Ege menler ve onların yandaşları tamamen kâr amacı gütmektedir.

(Antakya ÖG okurları)

"Doğamızı, çevremizi, yaşam alanımızı yok ediyorlar"

İstanbul: Karadeniz'den T. Kürdistanı'na; Ege'den Akdeniz'e ülkemizin neredeyse her yerinden parça parça çevre felaketi haberleri geliyor. HES'ler, siyanürlü altın işletmeciliği, çimento fabrikaları, atık tesisleri, termik santraller doğayı, yaşanmaz hale getiriyor. Bununla birlikte benzer biçimde hemen her yöreden köylülerin buna karşı direnişleri ekranlara, gazetelere yansıyor. İnancı, dili ve milliyeti ne olursa olsun emekçiler toprağına, suyuna, deresine sahip çıkıyor. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Munzur Çevre Derneği'nin gerek İstanbul'da gerekse de Dersim'de çevre gündemli çalışmalarına katkı sunan Metalurji Mühendisleri Odası eski başkanı ve bugün çalışmalarını Halk Sağlığı ve Ekoloji Komisyonu'nda sürdüren **Cemalettin Küçük**'le özellikle siyanürlü altın işletmeciliğini ve çevre politikalarını konuşalım istedik.

ÖG: Madencilik için çok zor bir sektördür denir. Bu niçin böyledir, dünyada da durum böyle mi?

- Madencilikte çalışma çok zordur. Çevreye verecek olduğun zarar, hem kazıma aşamasında hem toz aşamasında hem de maden bulunmayan pasaların atılması aşamasında çoktur. Ayrıca bir de eğer bunu kimyasal yöntemlerle işletmeye geçerseniz çok büyük bir kitlesel çevre sorunuyla karşı karşıya kalırsınız. Onun için de dünyanın gelişmiş ülkeleri hidrometeorolojik yöntemler yani kimyasal yöntemler kullanılarak, su kullanılarak yapılan madencilik işlemlerinden kaçarlar.

Bunları da geri kalmış ülkelerde yaparlar. Zaten altın işletilen ülkelerin hepsi geri kalmış ülkelerdir. Yapanlar Kanada, ABD, Avustralya, İngiltere kökenli büyük firmalardır. Amerika bu işleri kendi ülkesinde defalarca yaptı, bunun sonuçlarını yaşadı. Onlar sonuçlarını yaşarken bizde bu işler gündeme geldi.

- Siyanürlü altın işletmeciliği çok tartışılıyor. Altın nasıl elde ediliyor bu yöntemle...

- Öncelikle bir çarpıtmaya yanıt verelim. Siyanürle altın aranıyor denildiğinde; hayır biz altın ararken siyanür kullanmıyoruz diyerek konuyu çarpıtmıyorlar. Doğruluğu şu; altın zerciciklerinin bulunduğu kayaçları bulmak için arazide siyanür kullanılmıyor. Bu işlem için sadece laboratuvarlarda siyanür kullanılıyor. Ancak kayaçlarda altın zercicikleri tespit edildikten sonra geçilen işletmecilik için kayaçların tamamı siyanürlü su ile birkaç kez yıkanmaktadır. Bu ya tanklarda karıştırılmalı liç şeklinde ya da arazide kırılmış, öğütülmüş kayaçları yığarak, sürekli siyanürlü su vererek defalarca yıkama yaparak yığın liç şeklinde yapılmaktadır.

İşte bu kayaçların içerisindeki altın araması siyanürle yapılmaktadır. Onun için halk dilinde siyanürlü altın araması, ya da teknik olarak siyanürle altın işletmeciliği denildiğinde milyonlarca ton siyanürlü atıkla karşı karşıya olduğumuz

ya da olacağımızı anlamalıyız. Bu konuda altın işletmecileri, halkımız "siyanürle altın aranmasına karşıyız" dediğinde; "siz bilmiyorsunuz, biz siyanürle altın aramıyoruz. Altın aramasında siyanür kullanılmaz" diyerek olayı çarpıtmıyorlar.

Siyanürlü altın işletmeciliği gündeme geldiğinde önemli olan altının nerede olduğu değil, nerede işletilebildiğidir. Bakın şimdi kayaçların tonunda Bergama'da ortalama 10-40 gr altın çıkıyordu. Bugün bu değer çok düştü. Bu Eşme'de yapılan siyanürlü altın işletmeciliğinde 1 grama kadar indi. Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı Bakırtepe mevkiinde 0.8 grama kadar düştü. Bunu siyanürle işlettiğiniz zaman maksimum yüzde 60-70'ini kazanırsınız. Yani ortalama iki tonda 1 gram altın elde edersiniz. Peki, burada 4 milyon tonluk cevher varsa kaç milyon ton pasa atarsınız? 15-16 milyon ton. Bu altın olmayan pasayı dışarı atıyorsunuz. Böyle bir atıkla karşı karşıyasınız. Ton başına 4 katı pasa çıkıyor. Bir gram elde etmek için iki ton kayaç siyanürleyeceksiniz, 8 tonda pasa. Toplam 10 ton. 10 tondan bir gram elde edeceksiniz. Bunun doğaya maliyeti nedir acaba? !!!!

- Bu işlemlerde kullanılan siyanürün doğaya ne tür zararları var peki?

- Hiçbir şekilde yayılmaz ise de 1 gr altın için 10 ton atık ve bunun 2 tonu siyanürlenmiş!!!

Siyanür havadan hidrojen siyanür olarak yayılarak etrafı zehirliyor. Diğer yandan da sızarak ya da yoğun yağmurlarda sellenerek doğaya akıyor. Siyanür aynı zamanda Anadolu coğrafyasında kayaçlarda bol miktarda bulu-

nan ağır metaller ve Arsenik için çok tehlikelidir. Hidrojen siyanür kayaçlardaki ağır metalleri ve bu arseniği çözer, Arsenik sulara karışarak zehir olur. Arsenik fare zehiri olarak kullanılan, Zırnık demektir. Bunun neticesinde Ege'deki tüm sularımızda Arsenik'te sürekli artış görüyoruz.

Diğer yandan yeraltı suyu Bergama'da 4 metrede varken biz altın işletmeciliğinin başladığı dönemde 2003 yılında çalışmamızı yaptığımızda 19 metreye düşmüştü. Bugün kaç metredir

bilmiyoruz. Kütahya'da insanları yıllarca zehirlediler. Dulkadirli köyü yerinden yok oldu. Çevredeki köyler hala zehirlenmeye devam ediyor. Eşme'de 2006 yılında deneme üretimi başladı, bu sırada 1500 insan zehirlendi. Kolankaya köyü civarından verilen kuyulardan birinde arsenik tespit edildi. Erzincan'da, Gümüşhane'de bu iş devam ediyor. Burada Harşit çayının başı Godil dere-sine barajdan su akıttıkları yönünde köylülerin başvuruları oldu. Eşme'de atık barajındaki taşma araziye yayıldı.

- Siyanürlü altın denilince aklımıza ilk gelen Bergama köylülerinin direnişi oluyor. Bunun yanı sıra HES'lere karşı özellikle Karadeniz halkının geliştirdiği bir direniş söz konusu. Bunun ülkenin birçok yerinde örneğini görüyoruz. Sözü ettiğinizi bu projeleri nasıl durduracağız?

- Bergama'daki direniş çok önemli, eğer bu direniş olmasaydı saydığım bölgeler çoktan yaşanmaz hale gelmişti. Bu konuda bir bilinç oluşturuldu. Köylü direnişinin çıkışı oldu Bergama. MGK'nın gündemine girdi. Karadeniz'den Erzurum Tortum vadisine birçok yerde direniş yaşandı. Rize'de derelerle ilişkisi olan yerlerde direniş sert geçti. Direniş her yerde var. Fiili meşru mücadelenin öne çıkarılması ve birleştirilmesi gerekiyor. Bölgede kararı köylü vermelidir. Hiçbir hak ve hukukun tanınmadığı yerde insanın en doğal hakkı, direnme hakkı ortaya çıkıyor. Köylü kurulan bu barikatı aşmalıdır. Bütün toplumsal yapılanmaların ortak hareket etmesi gerekiyor. **"Doğamızı, çevremizi, yaşam alanımızı yok ediyorlar"** sözü herkes için yeterli olmalı.

Kentsel yıkım projesi; **Ankara Dikmen Vadisi**

AKP hükümetinin Türkiye'nin birçok yerinde başlattığı kentsel dönüşüm projesi -aslında yıkım projesi- yoksul emekçi halkın yaşadığı gecekondu semtlerini yağmalama politikalarını hayata geçirmeye tüm hızıyla devam ediyor.

Devlet, yoksul halkın evlerini yıkarak en doğal haklarından biri olan barınma haklarını ellerinden alarak insanları evsiz bırakıp sokağa atmaktadır. Halkın zar zor biriktirdiği parayla kendisine yaptığı gecekondu dahi göz diken hükümet, yıktıkları yerlere gökdelenler, iş merkezleri, lüks daireler yaparak ya da gelirinin çok üzerinde apartmanlar dikerek insanları evsiz bırakmaya ya da bankalardan yüksek faizle kredi çekmeye zorluyor.

Kentsel dönüşüm projesinin en acımasız uygulayıcılarından biri olan Ankara Büyükşehir Belediyesi, Mamak, Çiğçin ve Dikmen Vadisi'nde yıkımlara devam ediyor. Ankara'nın her yerinde reklam panolarında "**Çiğçin bir varmış, bir yokmuş**" afişleri yapan Büyükşehir Belediyesi adeta yoksul halkla dalga geçiyor. Yıkımın adreslerinden biri ise **Dikmen Vadisi**'dir.

Yaklaşık 7 yıldır yıkım için bölgeye girmeye çalışan Büyükşehir Belediyesi, her seferinde büyük bir direnişle karşılaşmış ve yıkım ekipleri geri püskürtülmüştü. Ancak

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin yıkım ekiplerine karşı, tüm Dikmen Vadisi halkı direniyor!

yine her seferinde panzerlerle, biber gazlarıyla, coplarıyla azgınca bir şekilde geri dönen kolluk güçleri her yıkım aşamasında orada yaşayan halka zulüm etmiştir.

Yıkımları dahi ihaleye açarak kendine yeni rant alanları açan belediye "**ben yaptım oldu**" anlayışıyla kenti yaşanmaz hale getirmeye çalışmaktadır. Evlerini savunan insanlara belediyenin günlük çıkarıldığı dergide, "**orada direnen halk değil, belirli gruplardır**", "**teröristlerdir**" demektedir.

Proje

çerçevesinde Dikmen Vadisi'ndeki yıkımlarda 3. etap bitmiş, sırada ise 4. ve 5. etaplar kalmıştır. Dikmen Vadisi halkı birçok kez belediye başkanı Melih Gökçek'le görüşme yapmış ancak Gökçek çıkarlarından hiçbir taviz vermemiştir. Hatta vadi halkından bir kadının "**Kocam işsiz, çocuğum hasta, biz TOKİ konutları için bu düzeyde parayı nasıl öderiz?**" sözlerine karşılık Melih Gökçek "**Kocan limon satsın o zaman**" yanıtını verecek kadar alçaklaşmıştır. TOKİ konutlarının fiyatlarının çok yüksek olması nedeniyle "**limon satarak**" o konutlara sahip olunamayacağını Gökçek de çok iyi bilmektedir.

Son olarak **13 Şubat** günü yapılmaya çalışılan yıkımda çocuklar da dahil olmak üzere 20'ye yakın insan yaralanmış, gözaltılar olmuştur. Ancak her şeye rağmen Dikmen Vadisi halkı barınma hakları için mücadele etmeye, direnmeye devam etmektedir. Faşizmin başkenti Ankara'nın orta yerinde insanlık dışı uygulamalarla yıkımlar yapılan, evleri ellerinden alınmaya çalışılan yoksul emekçi halk, her defasında en güzel direnişlerle karşılaşmaktadır yıkım ekiplerini.

(Ankara'dan bir ÖG okuru)

Bir mahalle deneyimi olarak; **ARMUTLU**

Sarıyer'de Armutlu olarak anılan Fatih Sultan Mehmet Mahallesi, Bakanlar Kurulu'nun 24 Aralık 2012'deki kararıyla Afet Yasası kapsamında "riskli" diye nitelenerek, kentsel dönüşüm alanı ilan edilmişti. Oysa ki Afet İşleri Genel Müdürlüğü'nün hazırladığı İstanbul deprem kuşağı haritasında 2. kuşakta yer almakta olup öncelikli riskli alan içerisinde bulunmamaktadır. Üstelik mahalledeki binalar ağırlıklı olarak tek katlı ve bahçe içindedir. Yani yapı riskleri oldukça düşüktür.

Bununla birlikte Armutlu Mahallesi'nin bulunduğu bölgenin tamamı sit alanıdır ve riskli alan kararı alınırken ilgili hiçbir kurumdan görüş alınmamıştır. O halde mahallenin canhıraş bir biçimde "riskli alan" ilan edilerek savaş hukukuna yaraşır bir kanun olan Afet Yasası kapsamına dâhil edilmesinin nedenini başka yerlerde aramamız gerekiyor. O neden aslında devrimciler tarafından kurulan Armutlu'nun 25 yıllık direniş geleneğinde kendini belli ediyor. Mahallenin bugüne de taşınan örgütlü duruşuyla "kolay lokma" olmayacağı ege-menlerce anlaşılmıştır. Dolayısıyla "vakti geldiğinde" büyük bir pervasızlıkla saldırılacaktır, bunun ilk sinyalleri ise mahallenin afet yasası kapsamına alınmasıyla verilmiştir.

Uzunca bir süredir kentsel dönüşümü gündeminde tutan mahalle halkı, muhtarlar ve mahallede faaliyet gösteren Pir Sultan Abdal Derneği kenetlenme içinde hareket etmektedir. Bu süreçte beş binin üzerinde dilekçe toplanarak Çevre ve Şehircilik İl ve Bölge Müdürlükleri'ne başvurulmuştur. Bununla birlikte basınla ve çeşitli demokratik kitle örgütleriyle iletişime geçilerek kamuoyu yaratmanın yolları aranmış, belirli ölçüde başarıya da ulaşılmıştır.

Armutlu'nun bu deneyimi kentsel dönüşümle muhatap kılınan diğer mahalleler için de emsal teşkil etmektedir.

Yaratılması gereken birlikteliğin koşulları mahalle dernekleri ya da bazı mahallelerde faaliyette olan HDK meclisleri gibi demokratik kitle örgütlerini harekete geçirip besleyerek yaratılabilecektir. Bilindiği üzere kentsel dönüşüm süreci parçalı bir şekilde ilerlemekte ve sürekli olarak halkın nabzı yoklanmakta, yıkımlar için uygun an kollanmaktadır. Bu nedenle kentsel dönüşüm alanlarında (yani İstanbul'un neredeyse tamamında), konu gündemimizden düşmemelidir. (Bir ÖG okuru)

Gülsuyu'nda kentsel dönüşüm

Gülsuyu Gülsuyu mahallelerinin 1/1000 ölçekli uygulama imar planı sürecine ilişkin mahalle derneklerinden oluşan komisyon, kısa bir süre içinde, planla ilgili hazırladıkları "18 PLANLAMA İLKESİ"ni Maltepe Belediyesi Başkanlığına ileterek plan kapsamında görüşmelere başlayacak.

Mahalle dernek ve temsilcilerinin belediye ile görüşmelerinde hazırladıkları "18 planlama ilkesi" çerçevesinde uygulanması gereken planı oluşturmaya yönelik yeni bir süreci başlatacak. Sorunlu olarak bulunan alanların (şahıs arazisi, hazinede kalan, orman, dere yatağı, okul) hukuki olarak güvence altına alınarak ileride bu alanlarda yaşayan emekçilerin olası mağduriyetlerinin önüne geçilmesi planlanmakta.

(Gülsuyu Gülsuyu ÖG okurları)

HES karşıtı köylülere silahlı saldırı

H. Merkezi: Köknar Karacam köylüleri, HES'lere karşı uzun süredir mücadele ediyor. 36 HES projesi bulunan Solaklı Vadisi'nde iki yıldır, köylüler ile güvenlik görevlileri ve jandarmalar arasında gerginlik yaşanıyor. Son olarak geçtiğimiz günlerde HES bölgesine giden HES karşıtı köylülere ateş açıldı. Köylüler konu ile ilgili şöyle bir açıklama yaptı: "**Karacam köyünün 10 km ötesindeki Derebaşı HES inşaatının olduğu bölgede yazın**

kullandığımız yaylalarımız var, oraya kontrole gittik. Tam dönüş yolunda aracımız ikinci virajı dönerken arkamızdan birkaç kez ateş edildi. Önce havaya ateş ediyorlar sandık, ancak mermilerden biri aracımızın arka camını patlattı. Karakola şikayet ettik; normalde inşaat şirketine çağırıldığında yarım saatte gelen jandarmalar tam 2,5 saat sonra geldi. Artık kendi köyümüzde gezemez, evimize gidemez hale geldik."

Derinçay köylüleri şantiye bastı

Mersin: Bingöl'ün Derinçay köyünde köylülerin baraj yapımlarına tüm itirazlarına rağmen inşaatların durmaması sonrası köylüler baraj şantiyesini bastı. Bir süredir yapılmak istenen baraja, karşı çıkan köylüler adına konuşma yapan **Tekin Tatlı;** "**Baraj inşaatının başlaması ile arazilerimiz tahrip olmaya başladı. Hayvanlarımızı otlatacak meramız kalmadı, köy mezarlığımızı bile tahrip ederek mezarlı-**

ğımızı kullanılmaz hale getirdiler" dedi. Baraj yapımını durdurmakta kararlı olan Derinçay köylüleri sorunları çözülmünceye dek, kararlı bir şekilde mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Eylem sırasında olay yerine gelen askerler, köylülere saldırması sonucunda arbeye yaşandı. Bu saldırıyla da yılmayan köylüler şantiye çevresinden ayrılmayarak kaymakamın gelmesini beklediler.

Umut Yayımcılık'tan Dink anısına kitap

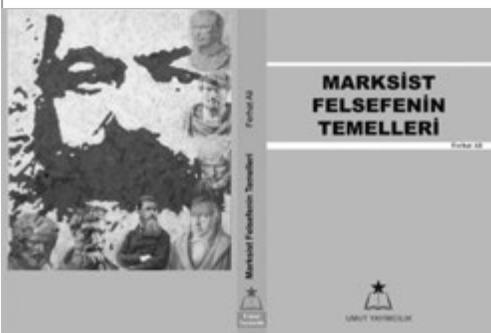

Tarihin sayfalarından damlayan kan damlaları tarihin nelere gebe olduğunu gösterir. Derzor yollarında açlık ile bezenmiş sürgün ve katliamdan 6-7 Eylül'e yapılacak bir serüven egemenlerin katliam çizelgesini ve gayesini açık biçimde ortaya koymaktadır.

1938 Dersim katliamı, TC ve onun resmi ideolojisinin gerçek konumunu gözler önüne seriyor. Elbette Dersim katliamları yabancı değildi. Ülkemizde Ermeni soykırımının en yoğun yaşandığı bölgelerden birisi de Dersim'dir. Ermeni soykırımı üzerine yazılan çokça makale, kitap ve deneme ile bir jenosidin çizelgesini gördük. Yazılan bunca kitaba katkı olarak **Cafer Demir** Hrant Dink anısına kaleme aldığı "Ölüm Düştü Payımıza" isimli kitabında Ermeni soykırımını Dersim topraklarında inceliyor.

Dersim topraklarında Ermeni, Kürt ve diğer azınlıkların yaşayış biçimlerinin, kültürel şekillenişinin ve bölgesel olarak kültürel etkileşiminin, devinimlerinin anlatıldığı bu roman, bizlere Dersim topraklarını farklı bir gözle ve bu bakış açısıyla anlatıyor.

Umut Yayımcılık'tan yeni bir kitap çıkıyor

Marksizm, 1840'ların sonlarından başlayarak dünyayı değiştirmeyi amaçlayan düşünce ve eylem akımları içinde kuşkusuz miadını doldurmayacak bir düşünce sistemi üzerine kurulmuştur. Onun sınıfsal temeli ona her şeyden önce bir pratik güç kattı. Marks'ın da ifade ettiği üzere düşünceler hiçbir şeyi hayata geçiremez. Her şeyden önce düşüncelere güç katacak ve hayata geçirecek bireylere yani kadrolara ihtiyaç vardır. Bu anlamıyla Marksizm, bir eylem kılavuzu olarak sınıf mücadelesinin her alanında hayat bulan bir evrensel şemaya sahiptir.

Bu eylem kılavuzunun oluştuğu süreç ve yükseldiği teorik zemin kuşkusuz onun pratiği kadar önem taşımaktadır. Marksizm'in temellerini oluşturan düşüncenin kavranması eylemin güçlülüğünü ve değiştirici gücünü daha kudretli kılacaktır. Bu kapsamda Umut Yayımcılık olarak baskıya hazırladığımız **Ferhat Ali'nin** kaleme aldığı **Marksist Felsefenin Temelleri** adlı kitap çok yakında irtibat bürolarımız ve kitapevlerinde.

Yetenek mi eğitim mi?*

Diyalektik; hayatın her alanına uygulandığı, her eylemin içerisinde düşünceyi biçimlendirdiği ölçüde anlamlı olur. Bu anlamda diyalektik düşünceden yol alarak, olayların, olguların farklı yanları olduğunu reddetmek, değişimi reddetmek hayatın içinde, politikada savunulan düşünceyle çelişmeyi de birlikte getirecektir. Bu şekilde bir yaklaşım ile insan eylemlerini yorumlamak, olayları değerlendirmek, eleştirmek en iyi haliyle eksik veya yanlış bir değerlendirme olmaktan ileri gidemeyecektir.

Genellikle bir konu üzerine değerlendirme yapılırken düşülen yanlışlar böylesi yaklaşımlardan meydana geliyor. Maalesef bir yöntem, bir düşünce tümünden reddedilirken bir diğeri göklere çıkarılıyor. Yaratıcı yazarlık üzerine yazılan "eleştiri"de düşülen en vahim hata, bu atölyelerin yazar yetiştirmek adına, yazarlığa meraklı bireylerin duygularını sömürdüğü, önemli yazarların hiçbirinin yazarlık atölyelerinden çıkmadığı ve bu atölyelerin yazar yetiştiremeyeceğidir.

Yazarlık atölyeleri bireyleri yazar yapmak gibi bir iddia taşımıyor. Hatta kimileri elbette ki böyle bir söz veremeyeceklerini en baştan belirtiyor. Bu atölyeler amacını genellikle şu şekilde açıklıyor; temel yazım ve kurmaca teknikleri hakkında bilgilendirmek, gözlem gücünü geliştirmek, bakış açısı kazandırmak ve kendilerine ait bir üslup geliştirmelerini sağlamak olarak açıklıyorlar. Uygulamada ise genellikle klasik metinleri okuyarak çözümlerini yapmak, kendi yazdıklarını değerlendirmek, birbirlerinin metinleri üzerine eleştirel yaklaşımlarda bulunmak ve kuramsal olarak edebi bilginin geliştirilmesi üzerine çalışmalar yapıyor.

Bir diğer nokta; bir eleştiri yapıldığında söylenen şeyleri gerekçelendirmek, sebeplerini ortaya koymak gerekliliğidir. Bir olguyu temellendirirken, salt onun doğasıyla temellendiremeyiz.

Felsefede bilindiği gibi önemli olan cevaplardan çok sorulardır. Bu sebeple soruyu yanlış sormak bizi doğru cevaba götüremeyecektir. "Yaratıcı yazarlık atölyesi olur mu?" Elbette ki yazarlığın da, resmin de, tiyatronun da atölyesi olabilir. Salt yeteneği ya da başka bir yöntemi tek doğru yöntem olarak açıklayıp, diğer yöntemleri tümünden reddetmek, dışlamak yanlış bir uğraş olur. Bu aynı zamanda teori ve pratiğin birlikteliğini de reddetmek demektir. Şöyle açıklayalım; yazın, edebiyat konusunda çok okuyan, yazım tekniklerini çok iyi bilen birisinin çok iyi yazar olacak anlamına gelmez, iyi bir okuyucu belki eleştirmen olabilir. Bir konuyu bilmek ve uygulamak farklı şeylerdir. Bu yüzden kuramsal bilgisini pratiğe

dökmeli, farklı bakış açılarından eleştiriler almalı, yazım üzerine denemelerle kendini geliştirmelidir.

Bu şekilde algısını açabilir belki hayal gücünü geliştirebilir. Usta-çırak ilişkisi günümüzde maalesef yavaşlatılmıyor olabilir, ancak hayatta birçok olayda, olguda olduğu gibi böyle yöntemler istesek de istemsek de iyi veya kötü değişime uğramış, günümüzde uygulanabilirliğini yitirmiştir. Bunun için yeni yöntemler geliştirilmiş olabilir ve biz de bu yöntemlere açık olmalı, objektif değerlendirmeler yapmalıyız.

Örneğin güzel bir sese sahip olmayı güzel bir ses rengi, sesin doğal bir titreşime sahip olması, ses aralığının geniş olması gibi unsurlarla açıklayabiliriz. Ancak yanlış ses eğitimi alan birisi, ya da sesini kullanmayı bilmeyen birisi çoğu zaman doğru ve güzel şarkı söyleyemeyecektir. Bilindiği gibi ücretsiz veya ücretli (bazıları fazlasıyla yüksek) Şan eğitimi veren atölyeler, kültür sanat merkezleri vs. var. Artık halk ozanları eskisi kadar "doğal" yetiştiriyor. Pekâlâ, Şan eğitimi veren kurumları da insanların duygularını sömürmekle, bu alanı ticarileştirmeyle, sermayeye hizmet etmekle ve "iyi bir ses sanatçısı" yetiştirmemekle suçlayabiliriz. Ancak bu ne gereklidir ne de tam anlamıyla doğrudur.

Salt sermayeye hizmet eden, ticari kâr uğruna insanların heveslerini, duygularını sömüren birçok oluşum (cast ajansları, ses yarışmaları vb.) varken; popüler edebiyat dışında çok da gelir getirmeyen yazarlığa meraklı bireylere bir şeyler katmak için oluşturulan yaratıcı yazarlık veya yazarlık atölyelerini eleştirmek, bizler açısından pek elzem değildir. Örneğin iyi yazı yazabilen, hayal gücü geniş birisi için; farklı edebiyatseverlerle fikir paylaşımında bulunması, yazdıklarına farklı bir gözle bakması, yazım, kurucu tekniklerini öğrenmesi ve en önemlisi bakış açısı kazanması zararlı olmayacak, onu ileriye taşıyacaktır. Estetik beğeniler her birey için farklıdır. Bu anlamda yazın konusunda deneyimli yazarların, yazmaya ilgili olanların denemelerini, pratiklerini eleştirmesi bireye katkı sağlar, farklı bir bakış açısından, dışarıdan değerlendirmesine olanak sunar. Bu anlamda faydalıdır.

Kültürel, sanatsal etkinliklerin ticarileştirilmesi elbette ki savunulacak bir durum değildir. Fakat yazarlık atölyeleri açısından endüstriyel bir alan haline geldiğini, sermaye için adeta yeni bir pazar alanı olduğunu söylemek haksızlık ve gerçeği görmemek olacaktır. Nitekim yaşadığımız ülkenin somut gerçekliği üzerinden bakacak olursak, bu alanda eğitim veren yerlerin belli bir ücret karşılığı beklemesi yadırganamaz (kimileri ücretsiz veriyor.).

Keza devrimci-demokrat kültür sanat merkezleri de aynı kaygıyı taşımaktadır ve bugün için zorunludur.

Ancak şu eleştiriyi getirmek mümkün; bu eğitim merkezleri, giderleri ve ihtiyaçları doğrultusunda bu beklentiyi taşımaları, ticari olarak yalnızca kâr amacı güden merkezler haline gelmemelidir. Yazıda düşülen hatalardan biri budur. Para karşılığında alınan satılan bir hizmet olmasından dem vuruluyor. O halde kendi kurumlarımızın da aynı kaygıyı güdüyor olduğunu söyleyerek, kendi yaptığımız işi de boşa düşürmüş oluruz.

Bu ülkede sağlığın, ulaşımın, eğitimin, barınmanın, beslenmenin ve hemen hemen aklınıza gelebilecek her şeyin parayla olduğunu hatırlatmaya gerek yok. Elbette ki bu doğru değildir ve bunlar için mücadele etmek gerekir. Ancak eleştiri yaparken somut koşulları göz önüne almak ve bunun sonucunda bir tahlil yapmak, doğru bir eleştiri yapmanın temel koşuludur.

(İstanbul'dan bir ÖG okuru)

* Özgür Gelecek gazetesi 52. sayısında yayımlanan "Yazarlığın atölyesi olur mu?" başlıklı yazıya itihafen yazılmıştır.

"Ben çıkana kadar büyüme e mi..."

Mersin: Araştırmacı-yazar Adil Okay'ın devlet düzeninin bir panoramasının oluştuğu hapishaneleri ve hapishanelerde yaşananları, tutsaklarla mektup yoluyla yaptığı röportajları bir araya getirdiği ve hapishane kapılarında büyüyen çocukları anlattığı "Ben Çıkana Kadar Büyüme e mi..." adlı kitabının imza ve söyleşi günü gerçekleştirildi.

16 Şubat günü Akdeniz Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen söyleşide Okay; hapishanede bulunan politik tutsakların hapishanede olma nedeninin idealleri uğruna bir şeyler yapmaları olduğunu belirtti. Söyleşide Yozgat, Konya, Malatya, Tekirdağ gibi birçok hapishanede yaşanan sürgün "hikayeleri" anlatıldı. Ayrıca şu an Bafra T Tipi Hapishane'de bulunan Tutsak Partizan Hasan Gülbahar'ın da söyleşiyi selamladığı bir faks okundu.

OKUR POSTASI

Okurlarımızdan gelen makale, şiir, yorum, öykü vb. yine okurlarımızla paylaşıyoruz. **"Biliyorsan paylaş, gördüysen yaz!"** diyor ve bu sayfaya katılımınızı bekliyoruz.

İyi bir muhabir ve devrimci nasıl haber yazar?

Öncelikle "bir devrimci neden yazmak zorundadır" sorusuyla başlamakta fayda var. Yazı yazmak, okumak kadar gereklidir. Sadece okuyan; not almayan, yorumlamayan yeterince sorgulamıyor demektir. Çünkü yazı yazmak sorgulamak, düşünmek, tartışmak ve yorumlamaktır. Zaten sistem tarafından apolitik bir toplum içinde yetişmek zorunda bırakıldığımız için okumak gibi yazmak da yani yorumlamak ve bunu yazıya dökmek de, devrimcileşen yaşamımızda öğrenmemiz gerekenlerdendir. Ülkemizdeki siyasi ve politik olayları, gelişmeleri takip etmek, okumak ve bunları değerlendirerek politik bir hat izleyebilmek için yazmak gerekir. Analiz yapmak için tek başına okumak yeterli değildir, bunları yazıya dökerek çözüm üretmek de önemlidir.

"Teknik dışında ortak yanımız yok"

"Gazeteciliği işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinin önemli bir bileşeni olarak görüyoruz. Gazeteciliğe; devrimci bir yorum kazandırarak, **devrimci gazetecilik** yapıyoruz. Gazetecilik mesleğinin tüm öğelerini içinde barındıran ve onu da aşan bu kavramın sınırlarının çok geniş olduğu açık. Kendimizi geliştirebileceğimiz, derdimizi geniş kitlelere daha sistematik olarak anlatabileceğimiz ve sınıf mü-

cadelesinin birçok sorununa doğru-
dan müdahil olabileceğimiz bir alanı
tarif ediyoruz."

Özgür Gelecek gazetesinden yaptığımız bu alıntı gazetemize biçtiğimiz misyonu anlama açısından yol göstericidir.

"Neyi yazalım?", "En iyi nasıl yazalım?" sorularına yanıt olabilmek için haber

yazma teknikleri üzerinde de duralım. Bizler devrimci gazetecilik faaliyetinde bulunurken neyi yani haberi veya olayı nasıl seçeriz, nasıl haber haline getiririz?

Bizler burjuva-feodal basının yazdığı gibi haber yazmayız. Seçtiğimiz haberler işçinin, emekçinin, yoksul halkımızın sorunları ve bunlar etrafında gelişen mücadeleyi gündeme getirmelidir. Üzerinde politika yapılacak, devleti ve mekanizmalarını, egemenleri ve uşaklarını teşhir edebilmek ve örgütlenme yoluyla ortak bir mücadele hattı için doğru eylemler, olaylar seçmeliyiz. Görüldüğü gibi haber yazma tek-

nikleri dışında burjuva-feodal basınla hiçbir ortak yanımız yoktur. Çünkü temsil ettiğimiz sınıflar farklıdır, amaçlar farklıdır.

"Fotoğrafta bakış açısı olmalıdır"

Peki, iyi bir haberi nasıl yazarız onun üzerinde duralım.

Ters piramit kuralı: En eski tekniktir ve kısaca olayın en önemli kısmından daha az önemliye doğru verilmesidir. Yani kurgu, olayı önem sırasına göre vermektir. Ters piramidin kullanılması, okumada kolaylık sağlar. Son anda yapılan değişikliklere daha müsaittir. Haber girişinde, 5N/1K kuralı işletilerek ağırlık verilen nokta işlenir. İlk bölümde bize ait olan ve üzerinde durmak istediğimiz kısımla ilgili yorum cümlesi olabilir. Bunu her zaman yapmayız. Çünkü bazen sadece olayı aktarmak olur amacımız. **(5N 1K kuralı;** yani "Ne, Nerede, Nasıl, Ne Zaman, Neden, Kim" gibi olayı aktarmakta ve anlaşılır kılmada kolaylık sağlayan soruların cevaplanması yöntemidir.)

Haber yazılırken içeriği, girişi kadar başlığı da önemlidir. Başlıksız haber eksiktir. Yaratıcı, çarpıcı, vurgulayıcı ve aynı zamanda habere dair ipucu veren bir başlık haberi daha fazla okunur kılmaktadır. Özellikle takvimsel günlerdeki eylemlerde hem haber hem de başlıkta tekrara düşmekteyiz. Bu konuda daha yaratıcı olmaya ihtiyacımız var.

Diğer teknikler hakkında da kısaca

bilgi verelim: **Düz piramit tekniği:** Ters piramit tekniğinin aksine ayrıntıdan başlanarak, haberin en önemli unsurlarının sonda verilmesi yöntemidir. Bu teknik, olay çok önemli değilse, güncelliğini yitirmiyorsa, okurun zamanı yeterliyse, haberin yayımlanacağı alan ve süreye ilişkin bir sınırlama yoksa kullanılır.

Dörtgen tekniği: Haber üst üste dikdörtgen bloklar halinde düşünülebilir. Bilgi içeren haber girişinden sonra haberin ayrıntıları önemi azalan bir sıra halinde eş değer paragraflar içinde haber gövdesinde yer alır. Konu, açıklayıcı nitelik taşıyan eşit değerdeki paragraflar halinde anlatılır. Kimi zaman da haber gövdesinde olayın geçmişine ilişkin bilgi ve fikirler verilir.

Haber yazılıp bitirildikten sonra birkaç kez okunması, özellikle noktalama işaretlerini yerinde kullanmak ve yazım yanlışlarını düzeltmek açısından bize yardımcı olur. Son düzenlemeleri yaptıktan sonra haberin önemli bir unsuru olarak haberi destekleyen, doğrulayan, güçlü kılan ve görsellik katan, okunurluğunu artıran fotoğrafa gelir sıra. Fotoğraf haberin tamamlayıcı unsurudur.

Tıpkı haberde olduğu gibi fotoğrafta da bir kurgu yapılmalıdır. Yani neyi ön plana çıkaracağını düşünmeli, dikkat çekmek istediğimiz noktayı ön plana getirecek şekilde fotoğraf çekmeliyiz. Bazen sadece fotoğraflara bakarak olayı anlatabilmelidir. Fotoğrafta bir bakış açısı olmalıdır. Farklı, hareketli değişik açıdan olayı ele almış fotoğraflar her zaman haberin etki gücünü artırır. **(Bir ÖG okuru)**

Yozlaşma üzerine

Faşist TC devletinin sömürge ve köleleştirme politikaları özellikle emekçi ve yoksul semtlerde sergilemesi şaşılacak bir durum değil. Tek derdi çalışıp daha rahat bir yaşam ve çocukları için daha güzel bir gelecektir emekçilerin. Ama bilindiği gibi TC şartlarında bu, yazıya döktüğümüz kadar kolay değil, yıllarca çalışıp, emek harcayan işçi ve emekçiler patron tarafından sömürülüyor, köleleştiriliyor.

Köylerde ise geçimini tarım ve hayvancılıktan kazanmaya çalışan köylüler, ürettiklerinden çok toprak ağaları-tefeciler tarafından sömürülüyor. Bir zamanlar tefeciler ve eli kırbaçlı büyük toprak ağalarına borçlanan ve köleleştirilen köylülük, şimdi ise tarım ve hayvancılık politikalarıyla tefecilik ve ağalığı eline alan devlet tarafından sömürülüyor.

Sınıf bilincini almamış toplumlarda geçimini farklı yoz yöntemlerle kazanması dayatılıyor. Ellerindeki yetmeyince gasp, hırsızlık, uyuşturucu

ve fuhuş, kumar gibi yöntemlere başvurmayı beraberinde getiriyor, yani sistem yozlaşmayı dayatıyor. **Devletin en güçlü silahlarından biridir bu, çünkü yozlaşan toplumun örgütlenmesi çok zordur.** Sistem bunun hazırlığını çok önceden yapmıştır.

Belirttiğimiz gibi toplumun çelişkileri en derinden yaşadığı yerler şehirlerde emekçi ve işçi semtleridir. Yaşadığım Kartal semti de işçilerin ve emekçilerin yoğun yaşadığı yerlerden biridir. Kartal, geçmişte büyük direnişlerle dolu devrimci gücün yüksek olduğu yerlerden biridir. Sistem buradaki devrimci potansiyeli bildiğinden, yozlaştırma politikalarını daha bir sal-

dırganlıkla sürdürüyor. Uyuşturucu, hırsızlık ve kumar Kartal'da en göze çarpanlardan. Sistem kendi eliyle uyuşturucu ticareti yaptırıyor, sonra da göstermelik operasyonlarla kendini aklamaya çalışıyor. Kahvelerin birçoğunda kumar oynanmasına rüşvet karşılığı göz yumuluyor, hırsızlarla ortak çalışıyor. Devlet desteğiyle daha da azan çeteler özellikle son 10 yıldır esnafın kazancına göz diyor, yani zorla gasp ediyor, vermek istemeyenlere tehditler savurup mallarına zarar veriyor.

Okul önlerinde açıkça uyuşturucu satıyorlar ve bölgede yaşayan halka baskı ve korku aşıyorlar. Esnafı yaptığımız söyleşide şöyle diyorlar; "Akşamları gelip bizden para istiyorlar, vermeyeceğimiz takdirde dükkanımıza zarar vereceklerini ve araçlarımızı yakacaklarını söylüyorlar. Bıçak çekip bizleri tehdit ediyorlar, mecbur vermek zorunda kalıyoruz." Hemen hemen hepsinin söylemleri ve şikayetleri aynı, bunun devlet destekli olduğu-

nu bilen esnaf, devrimcilerin kendilerine destek olmasını istiyor.

Çeteler o kadar pervasızlaşmış ki **"burada gazete bile dağıttırmayız"** demeye başladılar. Bu da aslında olayların devlet destekli olduğunu ortaya koyuyor. Yine gençlerle yaptığımız bir sohbet, "Bizleri zorla uyuşturucu madde almaya gönderiyorlar, biz de korktuğumuz için söylediklerini yapmak zorunda kalıyoruz, aksi takdirde bizleri dövüyor ve tehdit ediyorlar. Polis bunlara göz yumuyor hatta bir gün polis yanımıza geldi. Pir Sultan Abdal Derneği'ne gittiğimizi söyleyip, 'ne işiniz var sizin devrimcilikle falan, siz de gidip esrar içsenize, hatta iyi bir mal bulursanız bize de getirin' diyorlar" dediler. Kahvelerde oynatılan kumar içinse "burada oynamasalar başka yerde oynayacaklar" diye cevaplanıyor.

Tabii bunların sadece Kartal'ın sorunları olmadığını biliyoruz, çözüm aslında açık. Örgütlenmek ve örgütlemek... Devrimci sorumluluklarımızı özveri ve ciddiyetle kitlelere taşımak, sınıf bilincini kavratmak ve pratiğe dökmek... **(Kartal'dan bir ÖG okuru)**

www.ozgurgelecek.net
özgür gelecek
Paşeroja Azad

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: 0 312 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

MART; Acı, Hüzün ve İlle de İsyân Yüklü!

Sınıf mücadelesinin hemen her alanında; saldırı ve kuşatmanın, buna karşı gelişen direniş ve mücadeleyle iç içe geçtiği yoğun bir süreci hep birlikte yaşıyoruz.

Hakim sınıflar, iktidarlarını korumak, dahası güçlendirmek ve emperyalist efendileri adına soyundukları taşeronluk rolünü daha verimli bir şekilde yerine getirebilmek için büyük bir gayret sarf ediyor. Bu çaba, toplumun tüm kesimlerine yönelik azgın bir devlet terörü, baskı, sindirme, gözaltı ve tutuklama furçasında karşılığını buluyor. Toplumun temel direnç noktalarına-güçlerine karşı sürdürülen bu kuşatma operasyonları elbette yoğun bir ideolojik manipülasyonla eşgüdümlü biçimde ilerliyor. Hakim sınıfların kadir-i mutlak olduğu, onlara kimse-nin, hiçbir gücün karşı gelemeyeceği ve yenilmez olduklarına dair inançla yüklenen "umut kırma" konsepti her operasyonla yeniden güncelleniyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin binbir emekle ve mücadele sonucu elde ettikleri haklar bir bir gasp ediliyor. Binlerce işçi, bir gecede toplu sözleşmesiz, güvencesiz bırakılıyor. Çalışma yaşamı korkunç bir sömürü çarkına dayanan taşeronlaştırma denizinde boğulmak isteniyor. İşçi sınıfının, insanca, özgür ve örgütlü bir yaşam mücadelesinin önüne daha yüksek duvarlar örülüyor.

Buna paralel "İkinci İmralı" süreci adı altında sahte barış nutukları atılarak Kürt ulusal mücadelesi tasfiye edilmek isteniyor. Kürt ulusunun, Kürt halkının 30 yıllık savaş gerçekliği içinde ödediği ağır bedeller üzerinden yarattığı değerlere alçakça saldırılıyor. Kürt ulusunun temel demokratik taleplerinin karşılanmasına dönük en ufak bir adım atılmazken tam aksine kardeşlik masalları eşliğinde, "kale-kol"ların inşası sürüyor, operasyonlar tüm hızıyla devam ediyor.

Egemenler, "karşısında kimsenin duramayacağı kadar güçlü estiği"ni iddia ettikleri "bahar hava-

si"nda adını "Terörizmin Finansmanının Önlene-mesi" verdikleri kanunla ulusal, devrimci ve sosyalist yönelik sistematik saldırıların da yeni bir adım daha atıyor. Devrimci ve ilerici güçlerin dalga dalga yayılan bu saldırganlıktan azade olması düşünülemez. Avukatlar, sendikacılar, devrimci ve sosyalist basın çalışanları büyük bir medya bombardımanı eşliğinde gözaltına alınarak tutuklanıyor.

Elbette tüm bunlar gerçeğin sadece bir yüzünü oluşturuyor. Bahsi geçen bu saldırganlığa karşılık işçi sınıfının, emekçilerin; Kürt ulusunun, devrimci, ilerici güçlerin direnişi de kesintisiz bir biçimde sürüyor. Kış aylarını ağır ağır geride bırakmaya başladığımız şu günlerde bizi şanlı ve çetin mücadele günleri bekliyor.

8 Mart'tan 21 Mart'a Direniş

Baharın müjdecisi Mart ayı, ülkemiz sınıf mücadelesi açısından birçok önemli gündemi bağrında taşıyor. Emekçi kadınların insanca çalışma koşulları ve eşit işe eşit ücret uğruna direniş bayrağını göğşe çektiği 8 Mart'la karşılayacağız baharın ilk gün ışıklarını. Emekçi kadınların; cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye tabii tutulduğu, sokak ortasında eş, kardeş ve devlet terörüyle katledildiği ülkemizde, 8 Mart'ta isyanın ve direnişin türküsünü söylemek bir o kadar anlam kazanıyor.

8 Mart 1857'den bugüne uzanan direniş meşalesi, 12 Mart'ta Gazi sokaklarında 15 Mart'ta ise Ümraniye'nin isyan yüklü caddelerinde harlanacak. 12 Mart 1995'te direnişçi ve muhalif kimliği ile öne çıkan Gazi Mahallesi'ni "hizaya" getirmeye karar veren hakim sınıflar burada büyük bir katliama girişti. Ancak karşılarında 17 şehit uğruna sokak sokak, barikat barikat direnen Gazi halkını buldular. Tarihler 15 Mart'ı gösterdiğinde bu kez direnişçilerin kanyıla sulanan Ümraniye'ydi. Takvim yaprakları 16 Mart'ı gösterdiğinde Beyazıt Meydanı tanık olacaktı faşizmin katliamcı yüzüne. 16 Mart 1978'de devletin koruyup, beslediği faşistlerin demokrat, devrimci öğrencilerin üzerine bomba atması sonucu 7 gencin cansız bedeni toprağa düştü. Faşizmin katliamcı, vahşi yüzü 1988'in 16 Mart'ında Kürt halkının büyük tradejisi ile bir kez daha gözler önüne serildi. Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin, kimyasal silahlarla 5000'den fazla Kürdü katletti. Bu, tarihin gördüğü en büyük katliamlardan biriydi. Kürt halkı bu tarihi bir daha unutmamak ve öfkesiyle her daim harlamak üzere kalbinin derinliklerine gömdü.

Zalim Dehak'a başkaldıran Demirci Kawa'nın örsü ile çekici arasında bile di direnişini. Kürt halkının zulme, yok sayılmaya karşı isyan ve direniş gününü temsil ediyor 21 Mart. Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi T. Kürdistan'ında da direniş, zebanilerin akıttığı kanla kızıla kesti. Newroz, Kürt halkının ödediği bedellerle Türk devletinin imha, inkar ve asimilasyon politikalarına karşılık direnişin, umudun adı oldu ve bir direniş geleneği halini aldı.

Newroz'un Meşalesi Kaypakkaya'nın Direnişiyile Alazlanacak!

Newroz'un meşalesi, 18 Mayıs 1973'te Amed zindanında 90 günlük işkenceler karşısında destansı bir direniş segileyerek "ser verip sır vermeyen" Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın direnişiyile alazlanacak.

Hakim sınıflar, İbrahim Kaypakkaya'yı katlederek ondan kurtulabileceklerini düşünmüşlerdi. Ne var ki aradan geçen 40 yıl boyunca yok olmak şöyle dursun Kaypakkaya milyonlar olup çoğaldı. İşçi sınıfına ve çeşitli milliyet ve inançlardan halkımıza mal oldu. Kaypakkaya, egemenleri yalnızca işkencede baş eğmez tavrıyla yenilgiye uğratmadı. O bu direnişe kaynaklık eden Marksist- Leninist-Maoist fikirleri ülkemiz topraklarına uyarlayarak, ülkemiz devriminin yolunu çizdi. Kürt ulusal sorunu, Kemalizm başta olmak üzere bir dizi konuda 50 yıllık suskunluğu parçaladı. Newroz ateşi, Kaypakkaya'nın 40 yıl önce yaktığı isyan ateşiyile birleşecek, karanlıkları aydınlatacaktır. Kürt halkının isyan türküleri Kaypakkaya'nın direniş ezgileri ve parlak fikirleriyle buluşacak!